

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

C V R A V I T

I O . P E T R . S C H M I D I V S

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R . H I N Z I V M

M D C C L X X V I I .

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

Bayerische
Staatsbibliothek
München

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπει-
δὴν τάχις ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν,
οἶμα, τὸ ἀναβιῶνα αὔριον) ἢ πρὸς ἴδης Μένι-
ππον τὸν κύνα (εὗροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίν-
θῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶν-
τα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ
γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

DIO. O Pollux, mando tibi, simulatque ad
superos escenderis (tuum enim est,
opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Me-
nippum canem (inueneris autem illum Corin-
thi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes in-
ter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum,
Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
super

γῆς καταγεγέλασμαι, ἤκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω
 — ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλω σοι
 ἔτι ὁ γέλωσ ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔλως
 οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον;· ἐνταῦθα δὲ ἔπαύσῃ
 βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλι-
 ξα ἐπειθᾶν ὄρας τὰς πλεσίξας, καὶ σατράπας,
 καὶ τυράνους ἔτω ταπεινὰ καὶ ἀσήμους, ἐκ μύ-
 νης εἰμωγῆς διαγνωστικόμενας· καὶ ὅτι μαλθα-
 κοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω.
 ταῦτα λέγε αὐτῶ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον
 τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ
 εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δεῖπνον I) κείμενον,
 ἢ ὡς ἐκ καθαρσίξ, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc
 multo plura irrisurum: illic etenim in ambi-
 guo tibi risus erat, illudque in ore multum,
 Quis enim omnino nonit, quae post vitam sint con-
 secutura: hic vero non desines bona fide ridere,
 veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris
 diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles,
 nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu di-
 gnoscendos, eosque esse molles et ignavos, quan-
 do recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi,
 atque insuper, ut impleta lupinis multis pera ve-
 niat, et si quam repercit in trivio Hecates coenam
 iacentem, aut ouum lustrale, aut tale quiddam.

2. P O L.

I. Ἐκάτης· δεῖπνον] Superstitio sacrificulorum
 fraudi-

DIALOGI MORTVORVM 3

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης·
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιζα, ὁποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟ.

2. P.O.L. At ista renunciabo, Diogenes: ut
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?

A 2

DIO.

fraudibus incitata, ut ingentem rerum im-
purarum numerum excogitauit, quibus pol-
lui homines atque impiari credebantur, sic
non minus fuit in lustrationibus inuenien-
dis ingeniosa, quarum ope tanti mali la-
bes depelli posset: lustramina vero siue
purgamenta sibi persuadebant haurire pe-
nitus et combiberē quicquid erat contagio-
nis, cuius expiandae causa circumferren-
tur: quocirca ne contractae labis vitium
ad hominem vllum permaneret, sub terra
defodi, in mare, montes, loca vasta de-
portari, saepius in triuiis abiici τὰ καθάρ-
σια sacrorum legibus fuit constitutum. He-
catae vero quia velut ptopria cedebant τὰ
καθάρματα, ideo vel omne purgamento-
rum genus, vel aliquod saltem certis in
lustrationibus vsurparum Ἐκαταῖα diceban-
tur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-
que loco sumisset, ille foedissimus atque
auerfabilis piaculum commisisse putabatur
nullo piaculo luendum. Iam porro idem-
ne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκάτης
δεῖπνον, an aliud ac separatum, in contro-
uerfiam venire potest. Iunguntur a Lucia-
no ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum vsus scilicet

cer

ΔΙΟ. γέρον, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι αἰέμιω ἀναποπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ ὃ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέττες φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βῆλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐντεῖλωμαί τι τὰς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ εἰδὲ τέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ἔλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ἔλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) φύσιν ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis rixari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuibus pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. *Hemst.*

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλου 3) ποιῶσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπορα ἐρωτῶν 4) διδάσκουσι τὸν νοῦν 5).

ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι
Φήσασι, κατηγοροῦντά τῆς σοφίας αὐτῶν, ΔΙΟ.
σύ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμᾶ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεαίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πο-
λυδύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί
ἦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖν

καρι, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

POL. Sed me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. DIO. Tunc tu plorare illos a me
iube. POL. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. DIO. Diuitibus autem, suavissime
Polluciale, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet

A 3

ipfi

3. Κροκοδείλου] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilas, inquebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondenti: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non, du Soul.

4. Ἐρωτῶν] De philosophorum mutuis in-
terrogationum laqueis, quibus se invicem
irretire conabantur, verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τὴς νέας scribe. Guicetus.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τόκας, καὶ
 τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, ἕς χρῆ
 ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
 εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνης. ΔΙΟ. ἀλ-
 λά καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
 γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
 λαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
 τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ
 ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐσὶν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ
 ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φα-
 σίβ), κρανία γυμνὰ τῷ κάλλεος. ΠΟΛ. οὐ
 χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vſurarum, et
 talenta ſuper talentis componentes, quos oportet
 vno obolo inſtructos huc venire paulo poſt?
 P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
 iam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo
 Corinthio et Damoxeno luſtatori, apud nos
 nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
 cantes oculos, nec florem in facie amplius
 aſeſſe, aut neruos intentos, humeroſue vali-
 dos; ſed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
 crania nuda pulcritudine. P O L. Ne iſta
 qui-

6. Πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί] Vbi fermo
 fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
 rem rediguntur, frequenter adhiberi ſolet
 κόνις. At ſi, quibus incommodis haec ver-
 ba premantur, conſideratiuſ examinariſ,
 alia

χαλεπὸν εἰδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυράς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὧ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ εἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρῦσαι,

μήτ'

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon; nam sunt sane multi, et grauius ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

A 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbum communique usu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῖν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις* satis erat, κόνις πάντα*. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνά τῶ κάλλους, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendant. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vlllo discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. Lucianus aptissime collocauit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Hemst.

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονταί τὰς ἐκεῖ πλεσίους ἄδὲν ἀμείνας αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμᾶ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλεύσθαι αὐτὰς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔ γὰρ ἀνέξομαι γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας εἴφησθα, ἀπαγγελω. ΔΙΟ. εἰσώμεν τὰς, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμᾶ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus solutis eos a pristina severitate descivisse. POL. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo. DIO. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΑΤΩΝ, ἢ κατὰ Μενίππου.

ΚΡΟΙ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μενίππου
 τῆτονι τὸν κύνα παρασκάντα· ὡσε
 ἢ ἐκείνόν ποικατάσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν
 εἰς ἄτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ γένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσι, τῆ χρυσίῃ, Σαρδανά-
 παλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 दा καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ
 καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. Non ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire coge; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLUT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscetes, quae supra
 adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et conuiciatur mancipia nos et purga-
 menta piacularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in futu-

ὄλως, λυπηρόσῃσι. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα Φασίν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλέτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίας ὄντας· οἷς ἐκ ἀπέχρησθ βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαρῆν ἀνιῶν αὐτὰς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐχρή· λυπῶνται γὰρ ἐ μικρῶν σερβήμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλέτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέτων σαναγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκισοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκειτε, ὡς οὐδὲ παυσομένε μου· ἐνθα γὰρ ἂν ἴητε,
ἀκολα-

ma, molestus est. PLVT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos, quippe ignavos et perditissimos, quibus non factis fuit vivere male, sed et mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos adfacio. PLVT. At non oportet: dolent enim non paruis rebus priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum suspiriis? PLVT. Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phrygum et Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
ritis;

DIALOGI MORTUORVM II

ἀκολαθῆσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
 λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ ὑβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ'
 ἀλλ' ἐκεῖνα ὑβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσ-
 κυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
 τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαρῶν οἰμῶζετε, πάντων
 ἐκείνων ἀφρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ
 θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσα μὲν
 ἐγὼ χρυσῶ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ.
 εὐγε ἔτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ
 τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλὰκις συνείρων,
 ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς ταιαύταις
 οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

rītis, persequar aegre vobis faciens, occinens
 et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
 liā est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
 ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
 tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
 omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
 bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
 que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
 auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
 Euge, ita institute: lamentamini quidem vos:
 ego vero illud, **N O S C E T E I P S V M**, fae-
 pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
 ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ ὑβρις;] Attica loquendi for-
 mula grauem indignationem continens. H.

III. Μενίπ-

III.

Μενίππε, Ἀμφιλόχε καὶ Τροφώνις.

MEN. Σὺ μὲντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷο ὅπως νεκρῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἔν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐστερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶν.

Menippi, Amphilochi et Trophonii.

MEN. Vos autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus haece sciverit; quid sibi respondendum sit pro se. Ego

σὺ· ἐγὼ δὲ ἥρωσ εἰμί, καὶ μαντεύομαι, ἢν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ 8). σὺ δ' εἰκασ ἐκ ἐπίδεδη-
μηκέοι Λεβαδεία τοπαράπαν· ἔ γὰρ ἠπίσεις
εὐ τᾶτοις.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ
παρέλθω, καὶ ἐσαυμένος ταῖς ὀφθαλμοῖς γελκίως,
μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῆς σο-
μίης, ταπεινᾶ ἔντος, ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ ἂν
ἐδυνάμην εἰδέσθαι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς,
μόνη τῇ γοητεία διαφύρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαν-
τικῆς, τί δὲ ὁ ἥρωσ ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
εἶ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis descenderit ad me; haud sane videris vnquam inuisisse Lebadiam non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam ad-
iero, ornatusque linteis ridicule, offam mani-
bus tenens irrepsero, per os depressum, in spe-
cum, nequeam scire te mortuum esse, quem
admodum nos, sola praestigiarum fraude di-
versam? Verum, per artem diuinandi, quid
autem heros est? ignoro enim. ΤΡΟΠΗ.
Ex

8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] vulgatissima sunt μαν-
τεύσθαι ἐν vel εἰς Τροφώνιαν. Rarius inue-
nies κατέλθειν vel καταβῆναι παρὰ Τρο-
φώνιου. Henst.

ἔξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῶ συνθετον. ΜΕΝ. ὁ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστίν. νῦν ἂν πᾶ σε τὸ θεῶ ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία. ΜΕΝ. ἄκ, οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ἕλος εἶνεκρός, ἀκριβῶς ὄρω.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN. Quod neque homo fit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit; Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν,

Mercurii et Charontis.

MERC. Rationes ineamus, Portitor, si videntur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid e

DIALOGI MORTVORVM 15

τῶν, καὶ ἀπραγμονέζουσαν. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντει-
λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλῆ
λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
σάμην, καὶ τροπωτήρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
θει 9) πέντε δραχμᾶς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
καὶ ἀκέραιαν ὑπὲρ τῆ ἰσίχ· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τέτρες προστίθει. ΕΡ.
καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σκυφιδίχ τὰ ἀνεω-
γότα, καὶ ἥλιος δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ἧ τὴν
ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
gno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque
drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
binos obolos. MERC. Et acum ad velum far-
ciendum: quinque obolos omnino persolui.
CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
qua oblinantur nauigii parentes rimae, et cla-
vos itidem, et funem, vnde hyperam con-
fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λο-
γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
saubonus obseruauit ad Theophr. Char. c. 23.
p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennias ad
malos destinabant, Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. εὐγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά
 ἔσιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λο-
 γισμῷ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; ΧΑ.
 ὦν μὲν, ὧ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις,
 ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόως τινὰς, ἐνέσται
 τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζό-
 μενον τὰ προφθμῆα.

ΕΡ. Νῦν ἔν ἐγὼ καθεδέμαί τὰ κάκιστα εὐ-
 χόμενος II) γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τέτων ἀπο-
 λαύοιμι. ΧΑ. ἐκ ἔσιν ἄλλως, ὧ Ἑρμῆ. νῦν
 δ' ὀλίγοι, ὡς ἄρα, ἀφικνῶνται ἡμῖν· εἰρήνη
 γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC.
 Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in
 computatione: quando igitur ista te redditurum
 ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri
 non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum
 huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quid-
 dam inde capere in maiore turba fraudantem
 portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima
 quaeque precatus enenire, ut fructum ex iis perci-
 piam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc
 autem pauci, ut vides, adueniunt nobis: est enim
 pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας
 vertit. Hemst.

II. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] Apud veteres
 etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat
 sumi. Suidas. Hemst.

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτῳς, εἰ καὶ ἡμῖν παρατεί-
 νοιτο ὑπὸ σῆ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν
 παλαιοὶ, ὧ Χάρων, οἴσθα οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλευ, τραυμα-
 τία σὶ πολλοί· νῦν δὲ ἢ Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆ
 παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη·
 ὡχοῖ γάρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, ἔδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείσοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκκ-
 σιν ἐπιβλεπόντες ἀλλήλοισι, ὡς εἰκοασι. ΧΑ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐσι ταῦτα. ΕΡ. ἐκῆν
 ἐὸ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πιικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ἐφειλόμενα παρὰ σῆ.

pax. MERC. Praestat ita se rem habere, et-
 iam si nobis protendatur a te debitum. Veteres
 tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent,
 strenui omnes, sanguinis pleni et saucii pleri-
 que: nunc autem vel veneno quis a filio sub-
 latus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus
 ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et igna-
 vi, neque similes istis: eorum autem plerimi
 propter opes veniunt infidiati sibi inuicem, ut
 quidem videntur. CHAR. Valde scilicet ex-
 petendae sunt. MERC. Proinde neque ego
 videri possum peccare, qui paulo acerbius flagi-
 tem debita a te.

V.

Πλάτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸν πλάσιον Εὐκρά-
την, ᾧ παῖδες μὲν ἄκ εἰσίν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ
θρησκῶντες, πεντακισμῦριοι; ΕΡ. ναί, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρ-
μῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεηκόντα ἔτεσιν, ἃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τσαῦτα, εἴγε
οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δέ γε κόλακας
αὐτῶ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. ἔμενεν,
ἀλλὰ

Plutonis et Mercurii.

PLVT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui venentur quinquaginta mille. M E R C.
Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? PLVT. Eum, Mercuri, viuere sine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulateores eius, Charinum iue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. M E R C. Alienum plane vide-
ri queat hoc tale. PLVT. Neutiquam;
sed

ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιῶνται ἕδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐς μισρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔγχε τῷ Φανερωῷ· καὶ νοσῶντος, ἃ μὲν βλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαῖση· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίψαν αὐτῆ μάτην ἐπιχανόντες.

EP. Γελοῖα πείσονται, πανῆργοι ἔντες· πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίσει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἰσοικῶς ἔρρω-
ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; et quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamēn eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: et plane varia quaedam est et versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inbiatione decepti.

2. MER. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis

ται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλη-
 ρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται 12), ζῶν
 μακρῆσαν πρὸς ἑαυτὰς τιθεῖτες. ΠΛ. ἔκ᾽ ἐν ὃ
 μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἴολεως,
 ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
 ὄνειροπληθέντα πλᾶτον ἀπολιπόντες, ἡκέτω-
 σαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέ-
 λησον, ὦ Πλάτων· μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη
 αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuuenes firmiore; hi
 vero iam sorte inter se diuisa securi pascuntur
 vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
 igitur hic exuto senio; tanquam Iolaus, repu-
 bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
 bus relictis, detrusi iam veniant mali male
 mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
 to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
 dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κληρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Hi
 vero iam sorte inter se diuisa pecudum ritu
 securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
 rationibus suis adscribentes, ea τῆ τιθέναι
 potestate, quam ad Dialogum superiorem
 exposuimus: βόσκειν vero de hominibus
 etiam vsurpari, sed saepe cum contemptu
 quodam et contumelia, vt significetur eos
 pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
 Dukerus ad Thucyd. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατ'όσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκασον, ἀν-
τι γέροντος αὐθις πρωθύβης γενόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
seno denuo primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῆτο, ὦ Πλῦτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν
τεθνήσκειν τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεσήκοντα γέροντα Θύκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. δικαιοτάτον μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἶγε ὁ μὲν ζῆ μηδένα εὐχόμεθ' ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβέ-
λευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. ἔ
γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι
τῷ πλῦτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τῆ βίῃ,
παρα-

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta, vt ego vita
discedam triginta natus annos, vbi,
qui nonaginta superauit, senex Thucritus viuit
adhuc? PLVT. Iustissima quippe, Terpsion,
siquidem hic viuat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipsi, auide expectans haereditatem. ΤΕΡΡ.
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius vti diuitiis ipse possit, abire vita,

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Π Λ. καινὰ, ὧ
 Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ
 χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν·
 τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκἔν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατά-
 ξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι
 τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τῆτον,
 ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι
 δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόν-
 τας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα, μόγις ὀρῶντα,
 οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα, κορυζῆς μὲν
 τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα,
 ἀδὲν ἔτι ἠδὲ εἰδῶτα, ἔμψυχόν τινα τάφον,
 ὑπὸ

iocumque cedere iunioribus? PLVT. Tu qui-
 dem, o Terpsion, nouae legis es auctor, vt is,
 qui amplius diuitiis vti nequeat ad voluptatem,
 moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura
 constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae
 constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordi-
 ne quodammodo fieri, senior vt prius abiret, et
 deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem
 pacto rationem in contrarium verti, neque in
 vita remanere decrepitem, cui dentes tres ad-
 modum sint residui, vix videntem, seruulis qua-
 tuor corpore curuato innixum, qui pituita na-
 sum, gramiis oculos habeat opletos, nihil am-
 plius suaue sentiat, animatum quoddam sepul-
 chrum,

ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστως, καὶ ἐξῆρωμενεστάτως νεανίσκος· ἄνω γὰρ ποταμῶν τῷ τὸ γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἀνένικος ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῆν πολλὰκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτάς (13); τοιγαρῶν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκεῖ-

chrom; ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam obseruarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLV T. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhietis, et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτάς] Εἰσποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu

ἐκείνων κητορυττομένοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, vnde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici vsus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuuat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis*

πολλοῖς ἡδιστὸν γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνας ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσάτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινοήσατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέροισι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τᾶ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς

diffima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Nouam profecto illam artem excogitastis, verularum et senum amorem, tum maxime, si prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant. Quanquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se fingunt,

B 5

fingunt,

nis inbiectis, ac subdolo irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio Φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab vno motus incitatoris capite, prout diuersis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diuersos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae riuulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam vtaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. Henſt.

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρχζὰς ἔχουσιν.
εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ
πάλαμ δορυφορήσαντες 14)· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ
Φύσις, ὡσπερ ἔσι δίκαιον, κρατῶσι πάντων.
οἱ δὲ ὑποπρίτσι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγέντες 15).

T E P.

singunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: ve-
rum tamen in testamentis excludi solent, qui
iam olim satellitum more fuerant sectati; libe-
ri autem et natura, sicuti iustum est, potiun-
tur omnibus: isti vero infrendunt dentibus
emuncii.

4. T E R.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabu-
larum honorifice semper fuerant profecuti,
et perpetuo quasi satellitio stipauerant. *H.*

15. Ἀποσφυγέντες] Antequam explorati quid
constitui possit, enodanda venit paulo dili-
gentius natura verbi et propria significandi
dos. Illam veteres posuerunt non in igne
luculento, qui late flammam conspicuam
spargat, sed in eo, qui caecis intra visce-
ra corporum alimentis nutritus sensim ser-
pit proxima corripuens, fumoque se tantum
prodit. His consideratis arduum non est
definire *Luciani* verborum sensum aliquem
haud plane absurdum: *Hi autem dentibus*
infrendunt interno ac caeco dolore macerati:
verum quantumlibet congruere videatur,
non desunt argumenta, quae huic lectioni
status controuersiam optimo iure moueant.

Omitto

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμᾶ γὰρ Θέκρι-
τος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν;
καὶ

4. ΤΕΡ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumpsit
semper

Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi mihi obseruatum. Primum indoli τῷ σμύχειν non ita videtur conuenire ἀπό, ut in vnum vocabulum commode coalescat: vtique scripsisset potius ὑποσφυγέστες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum. Deinde cur non ὑποσφυχόμενοι; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum. Tandem magnum est corruptellae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum ἀποσφυγέστες reperisse nequaquam credi potest. Criticen ergo restat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo nodo conferre possit: blanditur enim uero *Kusteri* coniectura, qui rescribendum monuit ἀποσφυγέστες. Quanquam nunc rarius inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae, cur fidem denegemus adfirmanti I, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἑξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπομύττειν, ἑξαπατᾶν, γοητεύειν quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, vbi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Congruit

καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὀποσένων, καὶ μύχιόν τι,
 κηθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρώζων,
 ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβήσειν αὐ-
 τὸν τῆς σοφῆς, ἔπειμπέν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
 βαλλοιν-

semper mox morituro similis, et, quando intra-
 rem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi
 ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
 Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam
 inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
 me

gruit Latinorum *emungere*, quod est *per do-
 lum et astutis technis defraudare*. Quamob-
 rem eleganter ἀπομυγάντες, ab eo, qui te-
 stamento nequissimos vultures excluserat, de-
 lusi atque emancti. Verum hoc pacto nec
 dum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad
 suum illud καταγελασθέντες. Igitur ἀπο-
 μυγάντες vel alia virtute, illudendi nimirum
subsannandique, accepit, vel in exemplari
 suo legisse censendus est ἐπιμυγάντες. Nunc
 si Scholiasten secutus probaueris ἐπιμυγάντες,
 sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
 neque enim ad testatorem amplius, a quo
 fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
 pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
 πολλοῖς ἡδισόν γίνεται, quorum plenis ca-
 chinnis pessimi captatores excipiuntur: Hi
 vero dentes prae dolore collidunt a cunctis ob
 destitutam haereditatis per insidias adpetitae
 spem frivsi ac ludibrio habiri. Hemst-

βάλλοιτό με οἱ ἀντρασαὶ τῆ μεγαλοδωρεῶ·
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην,
ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γὰρ
μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπ-
νία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέ-
λεαρ καταπιῶν, ἐφεισθήκει θαπτομένῳ πρώην
ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὐγε, ὦ Θυκρίτε, ζῶης ἐπιμήκισον,
πλετῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν·
μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις
πάντας ἰτὲς κόλακας. Τ Ε Ρ. τῷτο μὲν, ὦ
Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἤδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριά-
δης προτεθνήξεται Θυκρίτε. ΠΛ. θάρρει, ὦ
Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine mu-
nerum; ac pierumque ex curis infomnis iace-
bam dinumerans singula, disponensque: imō
haec ipsa mihi mortis extitit causa, infomnia in-
quam, et curae; hic vero, tanta mihi esca de-
glutita, adstabat, quum-terrae mandarer pridie
multo: cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas
quam longissime, diuitiis simul abundans, et ta-
les deridens; neque ante tu quidem moriaris,
quam fueris profecutus omnes istos adulatores.
Τ Ε Ρ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gra-
tissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum
sit moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion;
etenim

Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῆ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκισον, ὦ Θέκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deducti. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροτίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. *Hemst.*

VII.

Ζηνοφάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον τῆ ἰκανῆ ἐμφαγῶν, ἀπεπνίγην, εἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν.

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Dinae, et plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

παρῆν, ὧ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν
 τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ πρ Πτοιοόδωρον
 τὸν γέροντα. ΖΗΝ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλά-
 σιον, ὧ σε τὰ πολλὰ ἦδειν συνόντα; ΚΑΛ.
 ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος
 ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα
 ἐς μή-

Aderam, Zenophantes: de me vero, profus
 quiddam praeter opinionem euenit. Nec tu cre-
 do non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Or-
 bum illum, ac diuitem, quocum te plerumque
 noueram vna esse. CAL. Illum ipsum semper
 obseruabam promittentem, me relicto haere-
 de, se moriturum. Quum autem illa res in
 longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] *Berglerus* quum ad *Alciphbr.* I. Ep. 3. vbi est, *καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίσις ζῶντες*, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ *non facile reddi aequiualente praepositione Latina*, *Lucianus*, inquit, in *dialogo Zenophantis et Callidemidae*, vbi aliter istorum, qui senis cuiusdam haereditatem ambierat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, vt me viuo moriatur, *sive* superstite me. Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, *relictis, superstibus filiis obire.* Hemst.

ἐς μήκισον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὄδον ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρεν· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον· ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδόνα αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί ἔν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λησάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad haereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi seruum a poculis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. C A L. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venena-

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιόδωρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλᾳ ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῆτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ἔνδεοι γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.
 ΖΗΝ. ἀσειᾶ γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνείσθαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασαι.
 ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' εἰδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

venenatam, Proeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam suppositivum illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.
 ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patrasset.
 ZEN. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππυ.

ΚΝΗ. **Τ**ᾶτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, 'Ο νεβρός τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέρσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, ἕς ἐβελόμην ἀν μάλιχα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπῶν. ΔΑΜ. πῶς τᾶτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλέσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευσεν ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν πρῆσσιετο. ἔδοξε δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. **H**oc illud est, quod prouerbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? haeredem inuitus reliqui, arte circumuentus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis. DAM. Quinam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde diuitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud in super

18. 'Ο νεβρός τὸν λέοντα] Est in eo prouerbio inexpectari euentus atque ante non prouisi significatio. *Hemst.*

δή μοι καὶ σοφὸν τῆτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας
 εἰς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ-
 μὰ πάντα, ὡς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
 ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτῆ διαθή-
 καις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ αἴφῃ ἀπέθανον, τῆ
 τέγχε μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰμὰ, ὡσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκιστρὸν
 τῶ δελτάτι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. ἔ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὡσε σόφισμα
 κατὰ σαυτῆ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· εἰ-
 μῶζω τοιγαρῆν.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haeredem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me aemularetur, idemque face-
 ret. DAM. Quid igitur ille? CNE. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, testo
 mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. DAM. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. CNE. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμίλης καὶ Πολυστράτης.

ΣΙΜ. **Ἦ**κεις ποτὲς, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ἔπεσόν ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ἔκτι ἔπι τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σε ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τῆτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἀτεκνός τε προσέτι, ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

ΣΙΜ. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit. ΠΟΛ. Ὀκτώ annos supra nonaginta vixi, Simyle. ΣΙΜ. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. ΠΟΛ. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. ΣΙΜ. Mirum enimvero, si tu vetulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. ΠΟΛ.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυναίμην· ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπισάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει 19) μοι, ὧ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γὰ θά· καὶ ἕωθεν μὲν εὐδύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχάθεν τῆς γῆς κάλλιπα. ΣΙΜ. ἐτυράνησας, ὧ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἔρασάς εἶχον μυρίκς. ΣΙΜ. ἐγέλασά· ἔρασάς σὺ τηλικῆτος

2. P O L. Primum omnia poteram: deinde ad-
erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
lieres tenerrimae, et vnguenta, et vinum fra-
grans, et mensae vel Siculis delicatiores. SIM.
Noua narras: equidem te valde parcum cogno-
veram. P O L. At adfluebant mihi, vir optime,
ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad
ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum
postea omnis generis dona adferebantur, ex quo-
cumque terrarum angulo praestantissima. SIM.
An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL.
Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea

C 3

aeta-

19. Ἐπέρρει] Dicitur ἐπιρρεῖν de abundantia
scaturigine, qua, ni moles obiciantur,
campi ipsi inundentur. du Soul.

λικῆτος ὦν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
 νῆ Δία τὰς ἀρίστας γε τῶν ἐν τῇ πέλει. καὶ γέ-
 ροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ
 λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
 θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ἔν τινι
 ἄν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σὺ
 τίνα ὡσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίᾳ διε-
 πόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίερασον;
 ΠΟΛ. ἄκ' ἀλλὰ τοιᾶτος ὦν, περιπόθητος ἦν.
 ΣΙΜ. αἰνύματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως ἔτοσι
 πολὺς ὦν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνας καὶ πλεσίνας γέ-
 ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
 ᾧ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? POL. Ita me
 Iupiter amet, primarios quidem civitatis: illi
 me vetulum, set, vti vides, caluum, lippum
 praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
 luptate colebant; isque eorum erat beatus,
 quemcumque solum adspicerem. SIM. Num
 et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
 transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
 iuuenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
 POL. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
 siderabar. SIM. Aenigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce
 tam frequens, qui orbis senibus et locupletibus
 infidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam,
 vir

ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσοῦς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, ἐκ ὀλίγων τῶν ἐραστῶν ἀπολέσθαικα, μονοῦ καὶ προσκυνημένος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πόλλ' αἰετῶν, καὶ ἀπέθλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐνὲς Φιλότητι. ΣΙΜ. τέλος δ' ἐν πῶς ἐβελύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕνασον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρσκευάζεν ἑαυτὸν· ἀλλὰς δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι Φράσας.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius adspernabar, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniusti? POL. Palam singulos illorum haeredes me relictorum esse dictitabam: credebant scilicet, eo-que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἰ τελευταία τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἤπερ τινε τῶν ἀπὸ τῆ γενεᾶς; ΠΟΛ. ἔ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μαιρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ πὰ εἰκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἄτινά σοι εἰκίνοσ ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. εἰκίνοσ τοίνυν ἐκληρονόμησέ με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατριδαῖσ ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος
 μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem habuerunt? num quid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilem Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter, Polystrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur. POL. Vel sic tamen multum illis dignior, qui haereditatem cerneret, quantumvis barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates adsecantur. Is igitur haeres meus fuit, et nunc summo loco patris adnumeratur ille mento
 raso

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] Usurpari solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges.
 Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 41

μὲν τὰ γένειον, καὶ Βαρυβαρίζων· Κόδρος δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς
συνετώτερος λεγόμενος εἶναι· ΣΙΜ. ἔμοι μέ-
λει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκῆι·
ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομήτωσαν μόνον.

rafo delicatulus, et barbāre loquens, qui tamen
Codro nobilior, Nireo formosior, Vlyxe pru-
dentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator sit Graeciae, dummodo ne
isti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφόρων.

ΧΑΡ. **Α**κῆσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tuorum diuersorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philosophus,
Rhetor.

CHAR. **Α**uscultate, quo statu nostrae sint res:
paruula vobis, vt videtis, est sca-
phula,

Φίδιον καὶ ὑπόσαθρον ἔστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῆ ἐπί-θάτερα, οἰχῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσῆτοι ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν ἔν μετὰ τέτων εὐβή-τε, δεδία μὴ ὑσερον μετανοήσετε· καὶ μάλιχα ὅποσοι νεῖν ἐκ ἐπίσασθε. ΝΕΚ. πῶς ἐν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνὰς ἐπιβαίνειν χρῆ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠόνος καταλιπόντας. μόλις γάρ ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθημεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέττα μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὡσπερ ἔφην, ἀποβαλῶν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἔξως διαγίνωσκε αὐτούς,
καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque crebris perfuit: si inclinauerit in alterutram partem, pessum ibit euerfa: vos autem tot simul aduenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est, vt prospera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, superuacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos nauicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum vt admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-tillem, vt dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
valem

καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
 ΕΡ. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὔτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝ. Μένιππος
 ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ
 βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρέιφθων. τὸν τρί-
 βωνα δὲ εἴθ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαι-
 νε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν
 ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλᾶ, ὡς ἐπι-
 σκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως
 ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρασος· ἔ τὸ Φίλημα διτά-
 λαντον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλ-
 λος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ
 τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque
 scapham conscendere cogito. MERC. Recte
 mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? MEN. Menippus
 ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculus-
 que in paludem sunt abiecta: pallium autem
 recte feci, qui mecum ne rulerim quidem. MERC.
 Incende, Menippe, vitorum optime, primani-
 que sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut
 inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? CHAR. Char-
 molaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum
 binis talentis aestimabatur. MERC. At enim
 exue formam, et labia cum ipsis osculis, et
 comam

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέσμα ἄλον. ἔχειμαλῶς,
εὐζωνὸς εἰ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὃ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὃ
Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί
ἔν; ἐχρῆν, ὃ Ἐριτῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄν-
δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν εἰδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
λα· ὥς ἀπόθξ ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδὲ σοὶ ἐπλῆ-
τος ἀπερῖπτα. ΕΡ. καὶ τὸν τόφον ἀπόρρι-
ψον, ὃ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρή-
σει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπесόντα. ΛΑΜ.
ἐκἔν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
fidēntem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredi.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re deponē ista. LAMP. En tibi dititiae sunt ab-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectiōnem aliorum: onerabunt eni
nauiculam, si tecum simul inciderint. LAMP.

At

ἐκὲν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἰΦεσφίδα. ΕΡ. ἔδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄΦες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀΦῆκα, ὡς ὄρῳς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄΦες. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι φιλὸς εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητῆς. ΕΡ. ναι ἑοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαισφαις ἰδών. ΔΑΜ. ναι, ὦ Ἐρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ἔ γυμνὸν, ὦ βέλτιζε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὡς ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερ-
θεις

At saltem diademâ sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum et ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, et amentiam, et contumeliam, et iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carniûm mole grauis, qui es? DAM. Damafias athleta. MERC. Ita sane videris: noui enim, ut qui te saepe viderim in palaestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carniûs obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum

Θεὸς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους τάξεις ἀπόρ-
 ρήψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδέ σοι γυ-
 μνός, ὡς ὄρεϊς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος
 τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἄτως ἀμεινον ἀβαρῆ
 εἶναι, ὡς ἐμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλῆτον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
 τῶν, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
 φὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
 προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος,
 καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
 εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
 ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
 ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
 νεύμε-

tantum pede imposito. Imo etiam coronas istas
 abiice, et praeconia. DAM. Ecce me tibi ve-
 re nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequa-
 lem pondere. MERC. Sic praestat esse leuem:
 itaque nauiculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et
 mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum por-
 ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
 tes: relinque vero et genus et gloriam, et si
 quando ciuitas publico te praeconio decorauit
 bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
 quod magnum monumentum tui honoris causa
 exaggerarint dicito; grauant enim ista vel com-
 memo-

νεύομενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρέψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βῆλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὧ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες ἐν γῆ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδῃ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδῃ ὀπλων δεήσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπὸ γε τῷ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ἔφρῦς ἐπηρικῶς, ὁ ἐπὶ τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen: nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris? S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, et praemiis me ciuitas honoravit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in medi-

21. βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus vsurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt. Facilius autem in βρενθυέσθαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumotis et ἔγκη, quae quasi materies subiecta

τῶν Φροντιστῶν, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθεῖον πώγων
να καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρ-
μῆ· μᾶλλον δὲ γῆης, καὶ τερατείας μεσός· ὡς
ἀπόδυσσον καὶ τᾶτον. ὄψι γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατὰ-
θε σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν,
καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
barbam demisit? ΜΕΝ. Philosophus aliquis,
Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
abscondita. MERC. Depone tu habitum pri-
mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam ina-
nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
stiones

subiecta se porrigit ad diuersos significandi
ductus. Βρένθος certe apud *Arben.* XIII.
p. 611. E. pro *fastu tumido et arrogantia
contemptoria* ponitur. Fuerit etiam lectum
alicubi ἢ βρενθὺς, nisi me fallit in *Hesychio*
corrigendo coniectura, Βρενθὺς, πυθμῆν,
τύμβος, καὶ ὄρεον, ὃ καὶ βρένθος. Hinc
prono alueo defluunt βρενθύεσθαι et βρεν-
θύνεσθαι; non secus atque a πληθύς exi-
stunt πληθύειν et πληθύειν. *Hemst.*

καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρων, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας, ἀλλὰ καὶ ματαιοπο-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ
ὑβλῆς, καὶ μικρωλογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίαν
γε τεττί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυν-
τίαν, καὶ ὀργῆν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν·
καὶ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπέθε, καὶ τὸν τυ-
φον, καὶ τὸ εἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὡς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα
πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἄτω κελύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquilias, ac minutas disceptation-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupta-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollitiem;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quinquaginta remorum nauis accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἄλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τέτον ἀπο-
 θέσθω, ὦ Ἐρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
 ὡς ῥᾶς· πάντα μινῶν τρίχες εἰσὶ τελάχιστοι,
 ER. εὐ λέγεις· ἀπόθε καὶ τέτον. ΦΙΛ. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; ER. Μένιππος ἀτσίη
 λαβῶν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν 22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπω τῇ ἀναβαθρῶ χρησάμε-
 νος 23). MEN. εἰ, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ πρίονά
 μοι

9. MEN. At barbam istam quoque depo-
 nit, Mercuri; grauem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili mihi pendunt.
 MERC. Recte mones; et istam remoue.
 PHIL. Quis autem erit, qui detondeat?
 MERC. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice vsus scala na-
 ualis. MEN. Minime, Mercuri; verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικῶν· est illa loquendi forma propria
 fere Atticorum. *Hessl.*

23. Ἐπικόπω τῇ ἀναβαθρῶ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικόπανω, aut ἐπικό-
 πον pro ἐπικόπανον vsus est *Lucianus*. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικῆ, in
 qua secabant in frusta carnes allandas, vel
 coquendas. Vtrumque veteres videntur
 vsurpasse ἐπίκοπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
 men non vetustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud nouae Co-
 moediae

DIALOGI MORTVORVM § I

μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τῷτο. ΕΡ. ὀπέ-
 λευσικανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀκρωπιώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῆ τὴν κινά-
 βρον. βάλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ἰφρέων;
 ΕΡ. μάλιστ' ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπέηκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῷτο; καὶ δακρυεῖς, ὦ κάθαγμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδβιλιάς; ἐμβηθὶ δ' ἔν. ΜΕΝ.
 ἔν ἐτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ.
 τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασάν αὐτῷ. ΦΙΛ.
ἐκέν

mīhi porrige: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. ΜΕΡC. Securis est satis idonea. Euge;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hircinis. ΜΕΝ. Vinne paulum et-
 iam demam de superciliis? ΜΕΡC. Cinnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus incende. ΜΕΝ. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. ΜΕΡC. Quidnam,
 Menippe? ΜΕΝ. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita vtilitatis ipsi adtulit. PHIL.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπικόπωνν reperiiri,
Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue *scala*,
 qua in nauem altiore, aut *tabula*, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commode
 possumus. *Graenius*.

ἐκέν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθρα τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελᾷς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κἄφά γε καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλην χεῖσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθρα τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμα. ΕΡ. εὖ ἔχει. ὡς λύε τὰ ἀπογεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰσίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. M E R C. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. R H E T. Ecce enim uero, pono. M E R C. Bene habet: solue itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis fit.

II. Quid

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλις αὖ Φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηλωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἀπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κρηφαλήν κατειλήσας, περίεσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τὰς νέεσ ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐν ἀχθῇ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἄλλὰ

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba fuit euastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungeri. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum accipiet: haec vrunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinaui ad mortem citante nemine.

Ἄλλὰ μεταξύ λόγων, ἡ κραυγή τις ἀκούεται, ὡσπέρ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναί, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώρα· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τῶν ἐκκλησίαν συναλθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀμείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίῃς λόγῃς διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τέτῳ, καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίη μήτηρ κωκύουσα ἐξέρχει τῆ θρήνη σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ ἔδειξ, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσασαι μόνος.

M E N.

12. Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? M E R C. Sane, Menippe, neque ab vna tantum regione: etenim hi in concionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampichi mortem: eiusque vxor comprehensa teneatur a mulieribus, et infantes teneri pariter et ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Cratonis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. M E N.

MEN. Οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἀκρότη τῶν κυνῶν μετ' ἐλίγον ὠρυμένων οἰκτιζόν ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κορακίων τρυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπουτ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. E P. γενιάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκαμέν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεΐαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλως μετελευσόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν ὅς καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασίην εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους, δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκίσου βίος.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoueamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτιτος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. **Μ**οίριχον τὸν πλάσιον ἐγίνωσκεις, ᾧ Διογένης, τὸν πάνυ πλάσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; ἔ' ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλάσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἡ μ' ἀνάειψ', ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ᾧ Κράτις, ἐθερᾶπευον ἀλλήλας; ΚΡΑ. τᾷ κλήρῳ ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῦται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτᾷ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristetas, et ipse diues, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeta Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristetas, si an-

θοί αὐτῶ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ ἐθραύπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀρισεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποῦ μὲν ἐπὶ τῶτον; νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῆσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθναῶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον; ἄμφω συγγενεῖς ἔντας, ἐδὲ πώποτε προμαντευομένως ἔτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν,

si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese inuicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin et ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; haereditates autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinato peruenerunt, utrosque cognatos, nullo vnquam mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moerichus enim et Aristeas quum Sicyone traicerent.

σαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπλέον-
τες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟΥ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, εἰδέντοιξ-
τον ἐννοῶμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πῶποτε εὖ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆ (εἶχεν δὲ πᾶν κλη-
τεράν ἐν κοτίνῃ ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαι, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆ-
ραν χοίριας δύο θέρμων ἔχσαν. ΚΡΑ. εἰδέν
γάρ μοι τέτων ἔδει· ἀλλ' εἰδὲ σοί, ὦ Διόγηνες.
ἀ γὰρ ἐχεῖν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκκληρονομή-
σας, καὶ ἐγὼ σὲ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνό-
τερα

Cirrhæ, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, eversa naui perierunt. DIOG.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis inuicem: neque un-
quam optavi Antisthenem emori, ut hæredita-
tem nauiscerer eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum, quem ex oleastro ipse confe-
cerat. Neque tu, puro, Crates, cupiebas hæres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es hæreditatem, ego a te, multo maiorem
grauio-

τερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα
 Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
 παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆΔία, μέμνη-
 μαί τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλεῖτον παρ' Ἀν-
 τισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἄλλὰ οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ εἰδείς ἐθεράπευσεν ἡμᾶς, κληρο-
 νομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
 ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἔ γάρ εἶχον,
 ἔνθα δεξάντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεξέ-
 κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium.
 DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapien-
 tiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem,
 loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG.
 Memini profecto eas me opes accepisse ab An-
 tisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi
 possessiones, nemoque nos adsectabatur talis
 haereditatis spe; siquidem auro omnes inha-
 rent. DIOG. Quippe; neque enim habebant,
 ubi recondere accepta a nobis talia bona, dif-
 fluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non
 hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel
 ὀρεῖν est affectare, petere, cupere, adiuncta
 praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquan-
 do omiſſa. Ienſius.

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαρὰ τῶν βαλαυτίων. ὡς· εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διερρέει, τῷ πυθμένος σέγειν ἂ δυναμένῃ· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῷ Δαναῷ αὐτὰ παρθένοι, ἐς τὸν τετραπυμένον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ ὄνουξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. καὶ ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἄνταῦθα τὸν πλάτων· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξισι κομίζοντες· καὶ τῷτον ἄχρη τῷ πορθημέως.

fluentes prae luxu, veluti rupta vetustate mar-
supia. Proinde si quis vel immitteret in eos si-
ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
ritatem, excidebat protenus et diffiuebat, quum
fundus ingesta continere nequiret, quale quid-
dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
ratum dolium haustam aquam infundunt: au-
rum vero dentibus unguibusque et omni ma-
china custodiebant. C R A T. Propterea nos
quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
ad portitorem vsque tantum.

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σκιπίωνος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβου·
ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ἔμεναι,
ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔκ᾽ ἐν ὁ Μίνωος δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνες δ' ἐσέ; ΑΛ. ἔτος μὲν Ἀννίβου ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππου. ΜΙΝ.
τὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γάρ
ἔτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμῆ. ἐγὼ δὲ,
ὡσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνου,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. AN. Neutiquam;
verum me. ALEX. Ergo Minos causam dis-
ceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic
Annibal Carthaginienſis: ego Alexander Phi-
lippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed
qua de re orta vobis lis est? ALEX. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem extitisse Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi solum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῆ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκῃν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς ἐδὲ ταύτη πλέον ἄτος εἰσγμαιτό· με, Φημί δὲ τέρας μάλις ἐπαίνε ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἀριστὰ κερθεῖς· καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Minos, me iuvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quorumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habitis. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum praefui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἥριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρῶσαμην,
 καὶ μέχρι τῶν προαλείων τῆς περχύσης πύ-
 λωος ἦλθον· καὶ τσαῦτας ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέ-
 ρας, ὡς τε τὰς δακτυλίδας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρήσασα, καὶ τὰς ποταμὸς γεφυρῶσα νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα, ἕτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ἐνομαζόμενος, ἕτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιῶν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετώτα-
 τοῖς ἀντεξέταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς

μαχι-

occidentales denique, superatisque magnis mon-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae vrbis perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modis sum mensus, inque fluiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξέταζόμενος] Valet, tanquam parem
 comparari, et cum alio congregari; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ἔ Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπειδ' ἂν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνου Δαρειὸν ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἤξια, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλας, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρῶ-

δος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius ansugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliavit vsus secundo fortunae impetu, at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impię trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινά, aliquem capere, comprehendere. Ergo

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων
 μεγάλῳ ὄλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέ-
 σχον, καὶ καταδικασθεὶς ἠνεγκά· εὐγνωμόνως
 τὸ πρῶμα, καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδευτὸς παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ
 ἔτε Ὅμηρον, ὡσπερ ἔτος, ῥαψωδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρῆσάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγὼ

atque vhi me domum arcessibat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praebui: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Graecae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 at sola vsus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. vt ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. Bos.

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, vt sane
 retinendum est, omnino refingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. Hemst.

ἐγὼ Ἀλεξάνδρα ἀμείνων Φημί εἶναι· εἰ δ' ἔσι
καλλίων ἔτσι, δίστι διαδήματι τὴν κεφαλὴν
δισθόδοτο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά·
ἔ μὴν διὰ τὸτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γένναϊ· καὶ
στρατηγικῶς ἀνδρῶς, τῆ γνῶμη πλεον ἤπερ τῆ
τύχῃ κοσμημένε. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἰρηκενέκ' ἀγεν-
νῆ πέν λόγον, ἔδ' ὡς Αἰβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐ-
τῶ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φησι;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀν-
δρα ἔτω θρασύν· ἰκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάξαί
σε, οἷός μὲν ἐγὼ Βρασιλεύς, οἷός δέ ἔτιος ληστῆς
εἰγένετο· ὅμως δέ ἔρασι, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῶ διη-
τηγία· ἔς γέος ὧν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero; ille autem si
pulcrior est, quia diademate caput habet reuin-
ctum, apud Macedonas ista sorte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praeferendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mascu-
lam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an parvo intervallo illum superarim, qui
iuuenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τὰς Φοινίκας τῷ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἐκ ἡξίωσεν τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὅπασσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ μὴ ὁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγης ἄγων ἐσβυλλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γραυικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ἔλως τὰ ἐν πόσιν αἰεὶ χερσούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἴσσον, ἐνθα Δαρειὸς ὑπέμενε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

Καὶ

gressus imperiam turbatum continui, et percussoreis parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimaui, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed uniuersum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putaus, nisi omnium forem dominus; paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam; ad Granicum magno praelio fui superior; Lydiaeque capta, Ionia et Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens perueni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴσα ὅσως ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ πορθμεὺς μὴ διαφεύσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένης τὰς πολλὰς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκουσα ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἔρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην, καὶ Σκυθίας δὲ, ἐκ εὐκαταφρονήτης ἀνδρας, ὑπερβάς τὸν Τάναιν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ, καὶ τὰς Φίλκας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ
δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot vobis mortuos vno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis enarrem, ad Indos vsque penetraui, Oceanumque limitem feci imperii, elefantos eorum cepi, Porum subegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Tanaim magna deuici equestri pugna: amicis benefeci, inimicos vltus sum. Quod si
Deus

δὲ καὶ θεὸς εἶδεν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιαῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμαυτοῦ. —

Τὸ δ' ἐν τελευταίῳ, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ἔπος δὲ ἐν Φυγῇ ὡν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν παναρχότα-
τον, καὶ ἐμώτατον ἔντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ
κουργίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι νόμιμον δὲ,
ἢ προφανές ἔδεν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν
τρυφήν, ἐκλελησθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν
Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πατέ-
ρου μου καιροὺς ὁ θαυμασῖος καθηδυσθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, vt dignum
erat, fraudulentissimum crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superarit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfu-
dia et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam; oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Καθηδυσθῶν] Est elegans loquendi
formu-

ὄγω δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέσια δόξαις, ἐπὶ
τὴν ἔω μάλλον ὠρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα,
Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιομάχα
ἔδοξέ μοι εὐεῖνα, ὑποπτήσονται ἤδη, καὶ δε-
σπότην ἐμολογῶντα εἴρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνω,
δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμᾶ ἀπάσης.

ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιος; ἢ πρόθεν ὠκρεῖς;

ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθε-
ελών

Ego autem nisi parvifaculis orbis occidui rebus
in Orientem irruissem, quid grande praestitif-
sem Italia incruente capta, Libyaeque, et cun-
ctis ad Gades vsque subactis? at illae partes bel-
lo mihi dignae non videbantur, ut quae vitro
iam metu iugum subirent, ac dominum fateren-
tur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa
de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quo-
que audieris. MIN. At quis tu, viro-
rum optime, aut vnde domo dicturus eris?

SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi
Car-

formula τῆς τῆ πολέμου καιρῶς καθηδυπα-
θεῖν, luxu et voluptatibus auocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere :
eamque potestatem pluribus verbis confert
adfixa praepositio κατὰ. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 71

ελών Καρχηδόνα, καὶ κερτήσας Λιβύων μεγά-
 λοις μάχαις. ΜΙΝ. τί ἐν καὶ σὺ βραῖς; ΣΚΗ.
 Ἀλεξάνδρου μὲν ἤττων εἶμαι, τῷ δ' Ἀννίβου
 ἀμείνων ὅς ἐδίωξα νικητῆς αὐτόν, καὶ Φυγίῃ
 καταπαγνίσας ἀτίμως. πῶς ἐν ἐκ ἀναίσχυν-
 τος ἔτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρου αἰνιδάται, ὃ
 ἔδὲ Σκηπίων ἔγω, ὁ πεννηκῶς αὐτόν, παρὰ
 Βάλλουθαι ἀξιώ; ΜΙΝ. νῆ Δέ εὐγνώμονα Φίς,
 ὃ Σκηπίων ὡς πρῶτος μὲν κερτίσθω Ἀλέ-
 ξανδρος, μετ' αὐτόν δέ, σὺ εἶτα, εἰ δοκεῖ,
 τρίτος Ἀννίβας, ἔδὲ ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Carthaginem, Afrosque devici magnis pnelias
 ΜΙΝ. Quid igitur porro, tu dices? ΣΚΗ.
 Alexandro quidem me concedere, verum An-
 nibalem anteire, ut qui victum illum pepuli,
 fugamque turpem capellere coëgi: quomodo
 non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro
 contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum
 superavi, comparari sulkineo. ΜΙΝ. Ita me
 Iupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare
 primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi
 secundus esto: postea, si videtur, Annibal; ne
 ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρος.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλεξάνδρες; καὶ σὺ τεθνη-
 κας, ὡσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
 ὁρᾷς, ὦ Διόγενες; εἰ παράδοξον δέ, εἰ ἀνθρω-
 πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἔκῃν ὁ Ἄμμων εἰσεύ-
 δετο, λέγων ἑαυτῆ σε εἶναι υἷον· σὺ δὲ Φιλίπ-
 πῃ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῃ δηλαδὴ· εἰ γὰρ
 ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὢν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
 καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοίαι εἰλόγοντα, δρα-
 κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἶτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξη-
 πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
 καὶ γῶ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus
 es perinde atque nos omnes? ALEX.
 Res apparet; Diogenes: nec valde mirandum,
 si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
 Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
 filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX.
 Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
 tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
 piade similia quaedam ferebantur, draconem
 cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
 te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum,
 qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.
 Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὡσπερ σὺ· νῦν δὲ ἔρω, ὅτι
 ἔδδεν ὑγιᾶς ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἀχρησόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησον
 θεὸν εἰνάμ σε νομίζαντες.

Ἄταρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κα-
 ταλέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· εἶ γὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψάμ τι περὶ αὐτῆς· ἢ τᾶτο μά-
 νον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γαλαῶς, ὦ Διόγενες;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἢ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρβιληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰρέμενοι, καὶ
 στρατη-

Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammonio-
 rum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam morerer mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid rides,
 Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam reuocavi, qualia faceret Graecia, te
 suscepto iam modo imperio adulati, praefectum-

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομῶ-
μενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἄλλ' εἰπέ μοι, πᾶσιν οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλωνί κείμεα τρίτην ταύτην
ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος· ὁ ὑπασπι-
στῆς, ἦν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων
τῶν ἐν ποσίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὄρθην καὶ ἐν
ᾧδᾳ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν,
ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἄλλ' αὐτὰ μὲν, ὦ
θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· εἰ γὰρ θέμις ἀνελεθεῖν

τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
tis filio.

3. At quaeso, ubi te Macedones sepeliuerunt?
ALEX. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: promittit autem Ptolemæus sarel-
les, si quando otium agat a turbis, quae nunc
urguent, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, ut vnus fiam Aegyptiorum Deorum.
DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque desipientem, sperantem-
que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
sursum

τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τῆς σομίας παρελθόντων· ἔγὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός, ἔδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῶ, πῶς φέρεις, ἐπὶ τ' ἂν ἐννοήσης ὄσσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπῶν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσόντοσῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλωνῶνα, καὶ Βάντρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἔ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἴοντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἔδ' ἔ

sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, et citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adueneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Baetra, immanes belluas, honorem, et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte?

ἐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν
μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔκτισεν τὰ Ἀριστο-
τέλης εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ
ἐπέσελλεν, ὡς δὲ κατεχρητό μὲ τῆ περὶ παι-
δείαν Φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρος ὄν τὰγα-
θῶ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεόν.
καὶ γὰρ αὐ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἠγεῖτ' εἶναι, ὡς
μὴ ἀσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόνος, ὦ
Διόγενες, ἀνθρώπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλ-
λὰ τῆτο γὰ ἀπολέλαυκα αὐτῶ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certa, quippe fortunae dona?

5 ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quae spectant scire, quam multa petierit a me,
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambizioso studio, dum blande assen-
tatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore deterritus oblatas a me opes accipe-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεισθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἄλλ' οἴσθῃ δ' δράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπιένταυθα γέ ἐλλεβορος κ' Φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ κεν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλες ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλισθέην, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ εἰς ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσαιντο, καὶ ἀμύναιτό σε, ἢν ἔδρασας αὐτάς· ὥσε τὴν ἑτέραν σὺ τὰύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, ut doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe et saepius: sic enim defines propter Aristotelis honorum amissionem dolore cruciari. Verum et Clitum illum video, et Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque vlciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, et bibe saepius, ut dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλεξάνδρε, ἐκ ἂν ἕξαρτος
 γένοις, μὴ ἐκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
 γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὢν. ΑΛ. εἶδ'
 αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύν-
 τει υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
 χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
 ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
 ἔχειν σεαυτὸν ἑξαπατηθῆσομενον ὑπὸ τῶν προ-
 φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. Nunc sane, Alexander, inficias haud
 iueris te filium esse meum; nequa-
 quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
 esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
 Philippi Amynta nati filium esse: sed interpreta-
 bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
 tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
 cible tibi videbarur praeberere tēmet decipiendum
 a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
 superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
 denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
 μώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
 locum tenere particulam ὡς, quem si-
 ne orationis detrimento facile relinquere
 queat. Hemst.

Φητῶν; ΑΛ. ἔ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ εἶδες ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥσε βῆλον ἐκράτεν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιμαχῶν ἀνδρῶν, ὅς δειλοῖς ἀεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρζα οἰσύνια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλείων ἀκοντιζὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἢ Θράκας, ἢ Ἰλλυριεὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων

πιον

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore percussi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

2. PHIL. At quos tu devicisti bello vincti dignos viros, qui cum ignavis semper manum conferuisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Graecos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athenienses: tum Arcades grauis armaturae, Thessalum equitatum, Eleorum iaculatores, Mantinensium cetratos milites; aut Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum: Medos autem, Persas et Chaldaeos auronitentes homi-

πων καὶ ἀβρῶν, ἐκ οἴσθα, ὡς πρὸ σὲ μῆρσι
μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, εἰς
χειρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

Α Λ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαί γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον.
καὶ ὁμῶς εἰ διασήσας αὐτῆς, εἰς προδοσίαις
ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· εἰς ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχομένους ἐψευσάμην, ἢ
ἀπιστον ἔπραξά τι τῶ νικῶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκρεῖς ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Per-
sidem sunt profecti, esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephantum haud sane contemnendi; quos equi-
dem, non factione mora divisos, nec empta proditio-
ne victoria, superavi tamen: neque peieravi um-
quam, promissamue fidem sefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
forte inaudiisti quibus suppliciiis sim persecutus.
PHIL. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuncia-

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῆντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησα.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κατα-
βαλὼν, κίνδυν, ὡς Φασι, μετενέδους, καὶ τιά-
ραν ὀρθὴν ἐπέθες, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίως· καὶ, τὸ
πάντων γελοιστάτον, ἐμιμᾷ τὰ τῶν νενικημέ-
των. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέξαι
συγκατακλειῶν πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γὰ-
μῆς τοιέτης γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγα-
πῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκῆσας, ὅτι ἀπέσχε
τῆς τῆ Δαρσίου γυναικὸς καλλῆς οὐσίας, καὶ
τῆς

sit mihi, quem in spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterea Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in eandem Persicam
habitu, et diaram rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum, aemulabare mores deuietorum; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephaestio-
nem ultra modum diligis: id vnicum laudari tan-
tummodo relatum, abstinuisse te a Darii vxore
F formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμε-
λήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, ἔκ ἐπαι-
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκῃς πρῶτον καθάλα-
σθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆ τείχεος, καὶ τοσαῦτα λα-
βεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἔκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ
Ἀλέξανδρε· ἔκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τι-
τρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυ-
νεύειν τῆ στρατῆ· ἀλλ' ὅτι σοι τοῖατο ἤμισα
συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρω-
θεῖης, καὶ βλέποισέν σε φοραδὴν τῆ πολέμου ἐκ-
κομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ
τῷ τραύματι, ταῦτα γέλωσ ἦν τοῖς ὀρώσι·
καὶ ὁ Ἀμμων γῆος καὶ ψευδομαντῆς ἠλέγχε-
το,

formosa, eiusque matre, et natarum curam ha-
buisset: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda prom-
tum animum, pater, non laudas, nec quod in
Oxydracis primus defiluerim intra murum, tot-
que acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Ale-
xander; non quod pulcrum esse non putem etiam
vulnerari aliquando regem, et pro exercitu peri-
cula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
me conducebat: deus enim quum videbare, si
quando vulnerareris, viderentque te portatum
praelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem
vulnere, haec utique ridendi materies erat futura
spectantibus, et Ammon impostor, falsusque vates
argue-

το, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς ἐκ ἂν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχᾶντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ σίει πολλὰς εἶναι τὰς τῆν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομαῖντας, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδιῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωματίων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκεῖν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονῶσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσω ἐνάμιλλον τιθεάσι

arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iouis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem diuinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule et Baccho comparant:

θέασί με· καίτοι τὴν Ἄστυν ἐκείνην, εἴθ' ἔσ-
 ρε ἐκείνων λαβόντας, ἐγὼ μένος ἐχειρῶσάμην.
 ΦΙΛ. ὄρεός ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις,
 ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διοσῶσι παραβάλλει σεαυτὸν;
 καὶ ἐκ ἀσπίδος, ὡς Ἀλέξανδρος, εἰδὲ τοῦ τυφροῦ
 ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ σικκῆς ἡ-
 δη νεκρῶ ὦν.

rant: quin Imo Aornum, illam inaccessiblei-
 bus rupem, quam neuter istorum ceperit, ego
 solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam
 Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
 equiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
 der, nec factum dedisces, teque ipse cognosces,
 et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
 δυσσέα σοι εἰρηται περὶ τῆς θανά-
 τος ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλου ἀμ-
 φοῖν, Χείρωνος τε καὶ Φοίνικος; ἡρωώμην γάρ,
 ὅποτε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlysssem
 a te sunt dicta de morte, quam
 humilis animi minimeque digna vtrisque prae-
 ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
 enim

εἰπότε εἶπεν· Βάλεσθε, ἐπάρερος ὢν· θητεύειν παρὰ τινὶ τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν ἔν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρυ τῆ καλῶς ἔχοντος Φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ εἶπω περὶ αὐτῆ δικνοῖσθαι· πολλὴ ἀσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα· σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξέον αἰλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

· A X. Ὡ παῖ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων

enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam praestare cuiuspiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista abiectum aliquem ignaumque Phrygem, ultra quam decorum fit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promississime se periculis offerentem tam demissa de se cogitare pudendum plane, et multimodis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, quum liceret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. A C H. Nestoris filii, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque vitrum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκείνο δα-
 ξάριον πρᾶξιμων τῆ βίᾳ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
 ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ
 ἀνω ἐπιφωδήσασι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία·
 καὶ ἔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὧ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ
 ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζῴῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐδὲν ἀλλήλων δια-
 φέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδία-
 σί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύεσιν· ἰση-
 γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κα-
 κὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχ-
 θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

· ANT. "Ὅμως τί ἔν· ἂν τις πάθοι, ὧ Ἀχιλ-
 λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀπο-
 θνήσκουσιν

ex duobus praestaret, miseram istam gloriosam
 anteponebam vitae: nunc vero iam tandem in-
 telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
 superi garriant, inter mortuos autem aequalia ho-
 noris iura: neque forma illa, Antilochē, nec ro-
 bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
 similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
 que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
 que Achiuorum obseruant: verum aequalitas
 iuris exacta, mortuique similes, ignaui fuerint
 an fortes. Ista me torquent, et grauiter fero,
 qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles?
 hoc enim ita visum fuit naturae, ut omnino mo-
 riantur

θνήσκειν ἅπαντας. ὥσε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιῶσθαι τοῖς διατισταυμένοις. ἄλλως τε ὄρχῃς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωμία τῆς πράξεως, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὄρχῃς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἄνδρας, οἳ ἐκ αὐτῶν οἴμαι, δέξαιντο 30) ἀνελεθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψῃς θητεύσοντάς ἀκλήροισι καὶ ἀβίοισι ἀνδράσιν;

A X. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμέ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιῶ·

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet grauari iussa: atque etiam vides, fodalium quot circa te sumus; Vlyses autem iam iam aderit omnino: adfert quippe solatium societas rei malae, et quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et Meleagrū, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos miserit mercedem merituos apud inopes pauperenlosque homines.

4. A C H. Qualis sodalem decet est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Hemst.

ἀνὰ οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκασαν· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χειρὸς ἐστὶ, καὶ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. ἔκ, ἀλλ' ἀμείνως, ὡς Ἀχιλλεύς· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ' εἰ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὡσπερ σὺ, τοιαῦτα βυχόμενοι.

per vitam actarum angit; ni fallor, et vestrum unumquemque: quod si mihi saremini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, et ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλέους.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἄτος ἐστίν; ἔμενεν ἄλλος, μαὶ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς

Diogenis et Herculis.

ΔΙΟΓ. Non Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; planè ipse Hercules est.

κλῆς ἔστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔθυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυσες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἔρανω τοῖς θεοῖς συνέσει, καὶ ἔχει 31) καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδωλον εἰμὶ αὐτῷ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωλον τῷ θεῷ, καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· ἔγὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν αὐτῷ.

1 ΔΙΟ. Μανθάνω. ἀντανδρὸν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτῷ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκεῖνῳ

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui sit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mor-

F 5

31. Ἐχειν] Sicuti Latinis habere. Hesych.
Ἐχεν, ἐγεγαμήσει. Hemst.

ἐκεῖνα νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιᾶτό τι. ΔΙΟ. πῶς
 ἔν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰακὸς ἐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα
 ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμακίον Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκεῖνος εἶναι. ὄρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ κάλος· καὶ εἰ μὴ παύ-
 ση σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, αἶε θεῶ εἶ-
 δωλόν εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ
 πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄ-
 παξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τᾶ σᾶ Ἡρα-
 κλέης,

mortuus es. HERC. Sic fere se res habet.
 DIOG. Qui ergo factum, ut, quantumuis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? HERC.
 Exacte scilicet similis eram. DIOG. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. HERC. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cauillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. DIOG. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te metuam
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

κλέεσ, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαίρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεὰς ἀπέπατο, σὺ ἰδὲ τὸ εἶδωλον, ὡσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἅδ' ἀπάρι; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μὴ ἀποκρινασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχηλῆντα· ὁμῶς δ' ἔν καὶ τᾷτ' ἄκασον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τᾷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διός, ἐν ἔρανῳ συνέσι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν ἢ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διός· ὡς ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

Herculem, quum is viuebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segregati, ille ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat, huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coclo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre progna-

τριοι. ΗΡΑ. ἔκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 Φῶ ἤμεν. ΔΙΟ. ἔκ ἐσι μαθεῖν τῆτο ῥάδιον,
 συνθέτας δὺ' ὄντας Ἑρακλέας, ἕκτος εἰμὴ ὡς-
 περ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκό-
 τες, ἀνθρώπος καὶ θεός. ΗΡΑ. ἔ γὰρ καὶ
 πάντες ἔτω σοι δεκάσι συγκείσθαι εἰς δυῖν;
 ψυχῆς καὶ σώματος; ὡς τί τὸ κωλύον ἐσί, τῆς
 μὲν ψυχῆν ἐν ἔρανῳ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
 δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἄλλ', ὦ βέλτισε Ἀμφιτρωνιάδη,
 καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ
 ἀσώματον εἶδωλον εἶ· ὡς κινδυνεύεις τριπλῆν
 ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἑρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τρι-
 πλῆν;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
 ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
 ad intelligendum facile, duos esse Hercules eos-
 que in vnum conflatos: nisi forte quasi Hippo-
 centaurus aliquis eratis, in vnum coaliti homo
 et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
 dentur componi ex binis anima et corpore?
 quid igitur impedit, quo minus anima fit in coe-
 lis, quae erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
 pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
 per ista commode dixisses, si corpus fores:
 nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
 periculum sit, ne triplicem iam conficias
 Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?

D I O G.

πλῆν; ΔΙΟ. ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
 ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦ-
 τα γίνεταί. καὶ σκόπει, ὄν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Φρασὺς
 τίς εἶ, καὶ σοφιστῆς· τίς δὲ καὶ ὢν τυχεῖναις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῆ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμα Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 κρῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρη, καὶ τῆς
 ποσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIOG. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
 in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 saris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta
 iam in cineres solutum; tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIOG.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 profecto inter Deos immortales, sed cum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidus eius fabulationes deridens.

XVII.

Μενίππε καὶ Ταντάλης.

MEN. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐξῶς; TAN:

ἔτι, ὦ Μενίππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῶ δάφους.

MEN. ἔτῳς ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; TAN:

ἔδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμα, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, ἔφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρέυσεν ἔκ οἴδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN.

τερᾶ-
σίον

Menippi et Tantalii.

MEN. **Q**uid ploras, Tantale? quidue temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN:

Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, siue magis etiam hauriendo caua manu?

TAN. Nihil iuuat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique ad-

mouero, simul ac rigaui extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum de-

stituit siccam manum meam. MEN. Porten-

tosum

ζιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πειῖν; εἴ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία πρὸ τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ πῶς ἂν ἐτι ἢ διψῶης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τῷτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μετὴν ψυχῆν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔτῳ πιεῦσμεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἐστὶ; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεία τῷ ποτῷ ἀποθάνης; εἴχ' ὀρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τῷτο δ' ἔν μέρος τῆς
κατα-

tosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ira esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositi: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτᾶ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτεια γε ἐλεβοροκλή
 Δία, ἕσις τᾶναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἔ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. εἰδὲ τὸν ἐλ-
 λεβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομα πιεῖν, γένοι-
 τό μοι μόνον. ΜΕΝ. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν ἄδύ-
 νατον γάρ καίτοι ἔ πάντες, ὡσπερ σὺ, ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, τᾶ ὕδατος αὐτὰς ἔχ ὑπο-
 μένοντος.

poenae, ut desiderem bibere nullius potus in-
 digus. ΜΕΝ. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. ΤΑΝ.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. ΜΕΝ. Bono
 esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππε καὶ Ἑρμῆς.

MEN. Πού δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. ἔσχολή μοι, ὦ Μενίππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ἷάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα. καὶ ὅπως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

MEN. ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλὰ. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐσιν, ἃ πάντες οἱ ποιητῶν θαυμάζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ ἕοικας καταφρονεῖν. MEN. ὁμῶς

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcrae, Mercuri? viae ducem te mihi praëbe, quippe hospiti et nouo aduenae. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustae formae omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur, ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris. MEN.

G

Attamen

ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· ἔ γάρ αὖ διαγνώσῃν ἔγωγε. E P M. τρεπὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἶτα αἱ χίλια νῆες 32) διὰ τῆτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσῶτοι ἔπεσον Ἕλληνας τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γέγονασιν; E P M. ἀλλ' ἐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ αὖ καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα ἐξ τῆς βλέπει ἀποβεληκότεα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότε αὐτῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignouerim. MERC. Istud cranium est Helena.

2: MEN. Et mille nauium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci et barbari, vrbitmque tantus numerus internecone periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimuero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbun-

32. Εἶτα αἱ χίλια νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*. Hemst.

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐσιν. MEN. ἔκῃν τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτως ὀλιγοχρονία, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆντος πονῶντες. ERM. ἔ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥσε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελεύσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, vbi cumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, vt ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiciunt, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu grauibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curet. Recte vero κείσο hoc enim vmbri Noster tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζέφει ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἰακῆ, Πρωτεσίλαα, Μενελάα
καὶ Πάριδος.

ΑΙΑΚ. **Τ**ὶ ἄγχις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακῆ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναίκος ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. ἂν ἐμὲ, ὦ βέλτισε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριον, ὃς ἐμᾶ τῆ ξένῃ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ὤχετο ἄρπάζας. ἔτος γὰρ ἔχ ὑπὸ
σῶ

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

ΑΕΑC. **Q**uid strangulas, o Protefilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta, vxore. ΑΕΑC. Inculsa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus. ΜΕΝ. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei hospitis vxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM ΙΟΙ

σὲ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ
 βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτῃ
 αἰτίος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἀμεινον ἔτω. σέ
 τοιγαρῶν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ
 τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτε-
 σίλαε, καὶ ταῦτα ὁμοτεχνον ὄντα σοι· ἐρωτι-
 κός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατ-
 ἔσχημα· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκέρσιόν τί ἐσι, καί τις
 ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύ-
 νατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἔρωτα
 ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι
 καὶ περὶ τῆς Ἔρωτος ἀποκρηθῆμαι τὰ δίκαια.
 Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τῆς ἐραῖν τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris di-
 gnus est strangulari, ut qui tot hominibus mor-
 tis extiterit causa. PROT. Ita quidem prae-
 stat; atque adeo te, inominate Pari, non dimit-
 tam nunquam e manibus. PAR. Iniusta feceris,
 Protefilae, idque in eum, qui artem eandem
 ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab
 eodemque Deo occupatus: scis autem inuolun-
 tarium esse quiddam, Deumque aliquem nos
 agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi
 Amorem hic comprehendere detur! AEAΣ.
 At ego apud te causam Amoris etiam agam:
 dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-

γεγενῆσθαι αἴτιος, τῆ θανάτῃ δέ σοι ἐθένα
 ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὅς ἐκλαθέ-
 μενος τῆς νεογάμῃ γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρε-
 σθε τῇ Τρώαδι, ἔτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονε-
 νοημένως προσπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
 νες. ΠΡΩ. ἐκὲν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῆ σοι, ὦ Αἰχ-
 κῆ, ἀποκριθῆμαι δικαιότερα. ἐ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί ἔν
 τέτῃς αἰτιᾷ;

titisse causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Protefilae, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 vae nuptae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios ex-
 fluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in escensu occubuisti. PROT. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego istorum causa, sed fatum, fata-
 lisque staminis ab initio vitam hominum tem-
 perantis necessitas. A E A C. Recte: quid igi-
 tur istos accusas?

XX.

Μενίππε καὶ Αἰακῶ.

MEN. Πρὸς τῷ Πλάτωνος, ὦ Αἰακῆ, περιήγη-
 σαί μοι 34) τὰ ἐν ᾧδε πάντα. ΑΙΑΚ.
 ἔξ ῥαΐδιον, ὦ Μενίππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔτι σὶ μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθύμεν τῷτον, ὅς
 σε

Menippi et Aeaci.

MEN. Per Plutonem, Aeace!, quaeso co-
 mes mihi monstra, quae in Orco
 sunt, omnia. AEAC. Haud pronum est, Me-
 nippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua summam percurri possunt, disce: hunc
 esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησά μοι] significat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que visu digna sunt, monstrandi atque enar-
 randi. Inde περιηγηταί, qui per vrbes
 Graeciae, plerasque priscarum histariarum
 monumentis claras, se peregrinis comites ap-
 plicabant, et ostendendi singula narrandique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singu-
 las rei gestae partes narrando prosequi. Hemst.

σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
 Φλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιῶν. ΜΕΝ. οἶδα
 ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
 λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι τὰς πάλαμ δείξον, καὶ μάλις τὰς ἐπισή-
 μας αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἕτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἕ-
 τος δ' Ἀχιλλεύς, ἕτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
 ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
 καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβυλί, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ἑρψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ
 ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμει-
 νητὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἕτος δὲ, ὦ Αἰακέ,
 τίς ἐσι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐσιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
 σος,

te transuexit; et lacum et Pyriphlegethontem
 iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
 Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
 regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
 mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
 rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
 Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus:
 tum Vlyffes, deinde Ajax, et Diomedes, et
 praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
 mia carminum tuorum decora humi iacent abie-
 cta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
 magnaе, imbecilla vere capita. Hicce autem, Aea-
 ce, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
 sus;

DIALOGI MORTVORVM 105

σος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ
 τέτρες, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἶτα
 σέ, ὦ κάθαμα, ἢ Ἑλλάς ἔφριττε ζευγνῦντα
 μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν
 ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
 Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κα-
 τὰ κόρξης ἐπίτρεψον. ΑἰΑΚ. μηδαμῶς· δια-
 θρύψεις γὰρ αὐτῆ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.
 ΜΕΝ. ἐκῆν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως
 ἀνδρsgύνῳ ὄντι 35).

ΑἰΑΚ.

lus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
 istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
 purgamentum hominis, horrescebat Graecia
 iungentem Hellespontum, perque montes na-
 vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
 est! at Sardanapalo, Aeace, vt alapam in ca-
 put impingam, permittite mihi. ΑΕΑC. Neuti-
 quam: diffringes enim cranium ipsius molle ac
 muliebre. ΜΕΝ. Enimuero conspuam omni-
 no effeminatum istum.

G 5

3. AEAC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρsgύνῳ ὄν-
 τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
 σασθαι vel προσπτύξασθαι ex ingeniolin-
 guae Graecae recte Dativio coniungi: ge-
 nuinam structurae rationem dabit Noster
 p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κε-
 ρὸν ἐκλεψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νίκῃ· nunquam aliter Homerus, Euripides
 ceteri-

ΑΙΑΚ. Βάλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτος σοὶ
 ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἐν ἔτι χρυσῆς ὁ
 μηρός ἐστὶ σοὶ; ΠΥΘ. εἰ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴτι σοὶ ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμας,
 ὦ γα-

3. A E A C. Vin tibi demonstrem etiam sa-
 pientes? M E N. Ita per Iouem. A E A C. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. M E N. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. P Y T H. Sane tu quocumque
 Menippe. M E N. Non tibi aureum femur am-
 plius est? P Y T H. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.
 M E N.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione procliui προσ-
 πτύσομαι, vel, προσπτύσω μὲν γε πάντως
 ἀνδρογύνῳ ὄντι. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemtus ple-
 rorumque populorum moribus προσπτύειν
 τινι, os alicui conspuere. Hinc προσπτύειν
 τινι πράγματι, quocumque rem abominari,
 despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, consputare. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Hemst.

ὦ γὰρ θεέ· ὥς εἰ τὸ σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ.
δὸς μόνον· ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμα-
θον γὰρ, ὡς εἶδέν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ
τρικῆων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκτεςίδης, καὶ
Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτῶν, Πιπτακὸς καὶ
οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρας. ΜΕΝ.
ἄλυται ἔσθι, ὦ Αἰακῆ, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδᾷ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
ἄρτος, ὃ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηνηθῆκας,
τίς

MEN. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
bi non sunt. PΥTH. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. A E A C. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, vti vides. ΜΕΝ.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. Ὁ ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταίνων
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
cli non minus, quam subcineritio pani con-
ueniret. Hemst.

τίς ἐσιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὃ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὃ χαλκὸς βέλτισε, τί παθῶν σαυτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τίς, ὃ Μένιππε. ΜΕΝ. εἰ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυθα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ἐδέν σε τὸ σοφισμα ὠνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὃ Αἰακῆ, πᾶ ποτε ἄρά ἐσιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕΝ. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐσίν. ΑΙΑΚ. ὄρῳς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἀπκνυτες Φαλακροὶ εἰσιν· ὡς πάντων ἂν εἴη τᾶ-

τα

est? A E A C. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc aduenit. M E N. Optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? E M P. Atra quaedam bilis, Menippe, M E N. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae tuncor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuat; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, ubi tandem est? A E A C. Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerumque. M E N. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. A E A C. Viden istum caluum? M E N. Omnes utique sunt calui: idque adeo omnium fuerit indi-

το τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγωι
ΜΕΝ. καὶ τῷθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ
μᾶλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μᾶλα πολλὰς εἴωρανα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἰώ-
ρακας; οἴμοι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρισιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀσπινέων μύρε· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐμάθων.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῆ δὲ τί φρονῶσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ τάγε τοιαῦτα·
πάντες γν σε θαυμάσιον οἶονταί ἀνδρα γεγενῆ-
σθαι,

indicium. AEAC. At simum istum dico. MEN.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. SOCR. Mene quaeris, Menippe? MEN.
Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athe-
nis? MEN. Multi iuuenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. SOCR.
Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyran-
nos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt?
MEN. Felix, Socrates; es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum

σθα, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ, οἶμαι, τάληθές λέγειν) ἔδεν εἰδότεν. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὄντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῆ Κλεινίχ. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σαυτῆ τέχνην 37), καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἤδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κρεῖσσον γὰρ

virum fuisse, et cuncta sciuisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, et Phaedrus; Cliniaeque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. S O C R. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. M E N. Nequaquam: ad Croesum enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδερασίαν sine puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκῆ-
των αὐτῶν. εἶμαι γὰρ ἐκ ὀλίγα γελάσασθαι,
οἰμωζόντων ἀκίων. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν.
τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις ἔψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ.
ἄπιθι· καὶ ταυτί γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

enim et Sardanapalum abeo proxime illos habi-
taturus: videor equidem non parum risurus
plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego
ab eo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat:
plura in posterum vives, Menippe. M E N.
Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

Μένιππος καὶ Κερβέρου.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε', συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι,
κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς
τῆς Στυγός, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κα-
τήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλα-
κτεῖν

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. Cerberes, nam cognatus sum tibi, quip-
pe canis et ipse, dic mihi per Sty-
gem, qualis esset Socrates, quando descende-
bat ad vos: par est te Deum scilicet non la-
trare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὦ Μενίππε, παντάπασιν ἐδοκεῖ ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ εἰ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τῆτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῆ σομίζ ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰσω τῆ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῆφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμῆλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωρείῳ κατέσπασα τῆ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώλυε, καὶ τὰ ἑαυτῆ παιδίᾳ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐκὲν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματός; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύετο, ὡς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C E R. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutaе mortu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdulus erat hic homo sophista, nec reuera contemnebat mortem? C E R. Minime: sed vbi necessariam animaduertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non inuitus subitu-

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τᾶ ἑομίσ τολμηροί, καὶ ἀνδρείαι· τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; KER. μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τᾶ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σᾶ· ὅτι μὴ ἀναγκάζομενοι ἐσήειτε, μὴδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθελήσισι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγγεῖλαντες ἅπασιν. *subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solum, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsu, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.*

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππε.

ΧΑΡ. **A** πόδες, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα.
 MEN. βόα, εἰ τᾶτό σοι ἦδιον, ὦ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. MEN. **V**ociferare, si id tibi adlubescit, H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, αἰθ' ὧν σε δι-
πορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ἂν λάβοκ παρά τῃ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δέ τις ὀβολόν μὴ ἔχων;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σέ νη τὴν Πλά-
τωνα, ὃ μιὰρῆ, ἢ μὴ ἀποδώς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλω σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἔν ἔση πεπλευκῶς τοσαῦτον πλῆν. ΜΕΝ.
ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῆ σοι ἀποδοίτω, ὃς με παρῆ-
δοκέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ἐναίμην, εἰ μέλλω γὰρ καὶ ὑπερ-
εκτίθειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσήσκει
σε. ΜΕΝ. γὰρ γε ἐνσεκα νεωλκήσας τὸ πορθ-
μεῖον

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acceperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me vero, nun habeo. CHAR.
Enimvero fauces tibi praecludam, tectestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percussam dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iouem, belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi fit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adtinet, vel subducto nauigio adfi-
duus

DIALOGI MORTVORVM 115

μειῶν παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις
 δέον; ΜΕΝ. ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί ἔν;
 ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος
 ἔν αὐχίστις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ
 προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαιον μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. ἔδεν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθημῖα· τὸν ὄβελόν ἀποδῆναί σε δεῖ· ἐ γὰρ
 θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ τῆτω παρὰ τῶ Διακῆ προσλάβω. ΜΕΝ.
 μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ἐν τῆ πῆρῃ
 ἔχεις.

daus esto flagitator: attamen quod non habeo,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obol-
 lum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter-
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim anthiam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum perfolue-
 te te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμης, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τρίτον ἡμῖν, ὦ Ἐρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. Ε. Ρ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κέθενός αὐτῷ μέλει 38). ἔτος ἐστὶν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω πότε. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτισε· δις δὲ ἔκ ἂν λάβοις.

ra geras. ΜΕΝ. Lupinos, si lubet, et Hecatae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? et qualia fabulabatur inter nauigandum, vectores omnes deridens, et iocis incessens, solus cantans iis gementibus. MERC. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus. CHAR. At si te unquam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

38. Κέθενός αὐτῷ μέλει] Οὐδενός pro mutato genere vel reu vel personam indicat: posterius mihi placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænabant. *Hemst.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ καὶ Πρωτεσίλαος.

ΠΡΩΤ. Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
τερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Διήμητρος θυ-
γατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικὴν. ΠΛΟΥΤ.,
σὺ δὲ τίνοσ δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυγχά-
νεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαοσ ὁ Ἰφίκλου
Φυλάκιμοσ, πυρρατιώτησ τῶν Ἀχαιοῶν, καὶ πρῶ-
τοσ ἀποθανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφε-
θεῖσ πρὸσ ὀλίγον ἀναβιώνασ πάλιν. ΠΛ. τοῦ-
τον μὲν τὸν ἐρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντεσ νε-
κροὶ ἐρωῶσι· πλὴν εἴδεισ ἀν' αὐτῶν τύχη. ΠΡ.
ἀλλ' εἴ τῃ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἐγωγε, τῆσ γυ-
ναικὸσ

Plutonis et Protefilai.

PROT. O Domine, et rex, nosterque Iupi-
ter, et tu Cereris nata, ne spreue-
ritis petitionem amatoriam. PLVT. Quid ti-
bi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?
PROT. Sum Protefilai Iphicli filius, Phyla-
cius, commilito Achiuorum, quique primus
eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro
autem vt accepto in breue tempus commeatu,
in vitam redire mihi liceat. PLVT. Istum
amorem, Protefilae, omnes mortui amant: quo
tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equi-
dem non viuendi, Pluto, amore teneor, sed
uxoris,

ναικός δέ, ἦν νεόγαμος ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπών, ὠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβίᾳ ἀπέθανον ὑπὸ τῆς Ἑκτορός· ὁ ἐν ἔρωσ τῆς γυναικὸς ἔμετρίως ἀποκναιεῖ με, ὦ δέσποτα, καὶ βέλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὄφθεις αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

Π. Λ. Οὐκ ἔπις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Π. Ρ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν 39). Π. Λ. καὶ ἐν περιμένον· ἀφί-

vchoris; quam nouam nuptam adhuc in thalamo dereliqui; conscensaque naui me proripui: deinde miser, dum in littus exponitur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paulo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLVT. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat. PLVT. Quin ergo mane atque expecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκα dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormen habent, atque immoderata sunt: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se conuertunt, eandem vocem poni, sic tamen, vt in illa potestate semper, aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. *Henst.*

ἐφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἔδεν σε ἀνελευθέρειν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' εἰ Φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλάτων ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἴσθα οἷον τὰ ἐρῶν ἔσιν. ΠΛ. εἶτα τί σε οὐκ ἔστι μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὰ ὄδυρα μισθόν; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ κίσην ἀπολαθεῖν παρ' ὑμᾶς ὡς ἀπὸ ἐνὸς δύο νεκρῶν λήψα μετ' ὀλίγον. ΠΛΩΤ. εἰ θέμις γενέσθαι ταῦτα, καὶ ἐγένετο πᾶσι.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδικὴν παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μετ' Ἀλκίσιον παρέπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δέ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos euadas, necesse habebis. PROT. At non fero mortem, Pluto: amore nimirum et tu ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit amare. PLVT. Et quid te iuuabit unum diem reuiuiscere, quum post paulo sis eadem lamentaturus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro vno duos mortuos recipies breui. PLVT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscere, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, et consanguineae meae Alcesti com meatum dedistis Herculi gratificati. PLVT.

δὲ ἔτω κρατῖόν γυμνόν ὦν καὶ ἀμορφόν τῇ κα-
 λῇ σε ἐκείνη νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καί κείνη
 προσήσεται σε, εἰδὲ διαγνῆναι δυναμένη; φο-
 βήσεται γάρ, εὐ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε· καὶ
 μάτην ἔση τασαύτη ἔδον ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ.
 ἀκῶν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τὰτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρ-
 μῆν κλέυσον, ἐπιθεῖν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρω-
 τήσιλαος ἤ, καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40,
 νεανίαν. εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αἰτῶν, οἷος
 ἦν

Tunc voles crantum ita nudum et forma desti-
 tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
 nire? quomodo autem admittet te, quem digno-
 scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
 que fugiet; et frustra tam longam ad superos
 viam relegeris. P. R O S, Quin tu, mari-
 te, huic etiam incommodo medere, Merca-
 rioque manda, vt, postquam luci redditus
 erit Protēsilaus, eum potenti virga conta-
 ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
 erat

40. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
 ab optimorum scriptorum vsu alienum fe-
 cit, quum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
 Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
 non tantum quando ablatius instrumenti,
 sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
 non raro fit, vt in eodem orationis contex-
 tu additum omissumque reperiat. *Hemst.*

ἦν ἐκ τῆ παρῶ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη
 συνδοκῆ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐθις ποίησον νυμ-
 φίον. σὺ δὲ μέμνησε μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptialis PLVT. Quoniam
 hoc Proserpinæ quoque placet, dās illum ad
 superos iterum, Mercuri, et redde sponsum.
 Tu, Protesilæ, memineris, vnus diei acce-
 pisse te comneatum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Καρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ
 πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;
 ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὡ Σινωπεῦ,
 δε ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
 Λυδῶν ἰσίων, καὶ νήσας δὲ τινὰς ὑπεγαγάμην,
 καὶ ἄχρι Μιλήτη ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰω-
 νίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.
 καὶ

Diogenis et Mausoli.

ΔΙΟΓ. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
 omnibusque nobis praeferri postu-
 las? MAVS. Primum ob regnum, Sinopensis.
 vt qui rex fuerim Cariae vniuersae, imperauerim
 etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
 gerim, et Milerum vsque progressus pleraque Io-
 niae debellarim. Deinde quia pulcer eram et ma-

ἦν προτιμηθεῖν ἂν τῶν ἡμῶν· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμικὰς ἀφηρήματα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσπασιμώμεθα· ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἰν ἐπιδεικνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι πρὸς τὰς ἕτερας, ὡς δὴ τι μέγα ἀικοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ ὅ, τι καταλαύεις αὐτῶν, πλὴν εἰ μὴ τῆτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικύτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. ἔκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· ἔγάρ. Μαύσωλος

anteponendum sit meo: utraque calua et nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, et ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quomodo tibi monumentum profuit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAVS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, et pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim

λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μνησθημένος τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγελάσεται αὐτᾶ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλι-
 καρνασσῷ ἄρει ἑαυτᾶ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυ-
 ναικῆς καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τᾶ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφου
 ἔχει, οὐκ οἶδεν· ἀδὲ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ τέττα·
 λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτᾶ καταλάλοιπεν,
 ἀνδρῶς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὧ Καρῶν
 ἀνδραποδωδέσατε, πᾶ σᾶ μνήματος, καὶ ἐκ
 βεβαιότερω χωρίῳ κατασκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum. quae
 in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 pusculi sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππε.

NIR. Ἰδὲ δὴ Μενίππος ἄτοσι δικάσει, πότε-
ρος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μέ-
νιππε, εὐκαλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ
καὶ ἐσὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τῆτο εἰδέ-
ναι. NIR. Νιρέως, καὶ Θερσίτης. MEN. πό-
τερος ἔν ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; κ-
δέπω γὰρ τῆτο δῆλον. THER. ἐν μὲν ἤδη τῆτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ ἄδὲν τηλικῶτον
διαφέρεις, ἠλίκον σε Ὅμηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς
ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπών·
ἐλλ' ὁ φοξὸς ἐγώ, καὶ ψεδνός, ἄδὲν χειρίων ἐφα-

νγν

Nirei, Therstiae, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit,
vter sit formosior. Dic, Menippe,
non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam estis?
nam prius, opinor, illud scire commodum est.
NIR. Nireus et Therstites. MEN. Vter ergo
Nireus, vter Therstites: nondum enim hoc mani-
festum. THER. Iam vnum hoc in rem meam te-
neo, quod similis sim tibi, et nihil tanto ope-
re praecellas, quantum te Homerus iste caecus
laudavit, omnium formosissimum appellans:
sed ille ego, cui caput in acutum desinens,
et rari crines, nihilo inferior visus sum iu-
dici.

νην τῷ θεασθῆ. ἔρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. N I R. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαΐας, καὶ Χάρσπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἰλιον ἦλθον.

M E N. Ἄλλ' ἔχι καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι,
κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ
κρανίον ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιστο ἀπὸ τῆ
Θερσίτα κρανία, ὅτι εὐθροπτον τὸ σὸν· ἀλλὰ
παδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. N I R.
καὶ μὴν ἔρα Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνε-
φράττουον τοῖς Ἀχαιοῖς. M E N. ἀνείρατά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἄ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκείνα
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. N I R. ἐκεῖν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; M E N. ἔτι
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? N I R. Me certe filium Aglajae
et Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium
veni.

2. M E N. Non quidem sub terram, ut puto,
pulcerrimus venisti; sed omnia similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Ther-
sitae cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim
illud et minime virile geris. N I R. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem; quum inter A-
chinos militabam. M E N. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; ista,
qui tunc vixerunt, nouerint. N I R. Non ego hic-
ce sum formosior aliis, Menippe? M E N. Nec
tu,

DIALOGI MORTVORVM 127

σύ, ἄτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν τῷδε,
καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ πᾶτο
ἴσανόν.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure
in Orco versantur, et similes omnes. THER.
Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

Μενίππε καὶ Χείρωνος.

MEN. Ἦκιστα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπι-
θυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ.
ἀληθῆ ταῦτ' ἤκιστας, ὦ Μενίππε· καὶ τέθνηκα,
ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN.
τίς δέ σέ ἔρωσ τῆ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράσῃ τοῖς
πολλοῖς χρημάτων; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ
ἀσύνητον ὄντα. ἐκ ἦν ἐτι ἠδὺ ἀπολαύειν τῆς
ἀθανά-

Menippi et Chironis.

MEN. Audisti, Chiron, te, quamvis Deus fo-
res, cupiuisse mori. CHIR. Audi-
visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, ubi,
quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,
cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non
amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud
insipientem: non erat amplius iucundum frui
im mor-

ἀθανασίας. ΜΕΝ. ἔχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν
 τὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. εἴ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
 ἡδὺ ἐγώ γε ποικίλον τι καὶ ἔχ' ἀπλὴν ἡγέμαι
 εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
 ὁμοίων, ἡλίου, Φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ
 αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον,
 ὡσπερ ἀκολοῦθόντα θάτερον θατέρω· ἐνεπλή-
 σθην γὰρ αὐτῶν. ἔ· γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
 ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδᾳ
 δὲ

immortalitate. ΜΕΝ. Non iucundum erat vi-
 vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
 etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
 quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
 per viverem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
 ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
 et quae fierent cuncta per seriem singula velut
 alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
 sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
 sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
 ptas. ΜΕΝ. Vere, Chiron. At quo animo hunc
 rerum

41. 'Εγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ] Est in hac oratione ἀ-
 νακόλουθον· dicturus erat, 'Εγὼ δὲ --- τρο-
 φῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc seriem in-
 terrumpunt, quae post τροφῆς addita le-
 guntur: quamobrem γούν idem, quod saepe,
 munus habet, ut priorem structuram
 repeti patefaciat. Hemst.

δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ προελάμενος αὐτὰ ἦκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε καὶ διψῆν, ὡσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν θεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδραεῖς τῶν πάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ 42), καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιστῆ.

ΧΕΙΡ. πῶς τῆτα φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim æquus et par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec fitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quæ

in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ]. Est περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis et probationibus utitur, quibus in se conuersis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius est, qui aduerso capite pugnantia locutus tibi contradicit. Hemst.

τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι
 προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ἔντα προσκορῆ
 ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζη-
 τεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἴ-
 μαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἂν αὖ πάθοι τις,
 ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἴμαι καὶ Φασί, συν-
 ετόν ἔντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶσθαι.

in vita sunt, par semper et idem status satieta-
 tem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis
 rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
 que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in
 aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR.
 Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Sci-
 licet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit pru-
 dens, acceptis fruatur contentusque sit praesenti-
 bus, nihilque eorum tale existimet, quod tole-
 rari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτιτος.

ΔΙΟΓ. Ἀντισθένης, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
 μεν· ὥστε τί ἐκ ἀπιμεν εὐδὺ τῆς
 καθό-

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

DIOG. Antisthenes et Crates, ocium agimus:
 quare quid vetat, quominus abea-
 mus

DIALOGI MORTVORVM 131

καὶ θόδᾳ περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τὰς κατιόν-
 τας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
 ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
 θέαμα ἠδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρυόντας αὐτῶν
 ὄραν, τὰς δὲ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίς δὲ
 μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθῆντος
 τῆ Ἐριᾶ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίως ἀν-
 τερείδοντας, ἔδεν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
 διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ
 τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοι-
 κας γὰρ τινα παγγέλοια εἰεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
 νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἴσμηνόδωρος
 τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
 surique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
 dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?
 ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit iucundum hos eorum lacrimantes vi-
 dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
 dam aegre descendentes, et quamvis in caput
 proturbet Mercurius, tamen resistentes, et su-
 pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe.
 ΚΡΑΤ. Ego enimvero persequar vobis, quae
 vidi, quum descenderem, per viam. ΔΙΟΓ.
 Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
 perridicula dicturus.

2. ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi vna nobis-
 cum descendebant, et in iis insignes Ismenodo-

τε ὁ πλείσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μη-
 δίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
 ἐν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
 παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσίνα, οἶμαι. βα-
 δίζων, ἔσενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσῖν
 εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοί-
 πει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς
 τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβίβλων, καὶ τὰ
 περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρὰς πανέρημα ὄντα ὑπὸ
 τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μὲνες ομιέτας
 ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσαῖς,
 καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῆ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νῆ Δί'
 αἰκ ἄσπεμος τὴν εὔψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἔχθε-
 το,

rus ille diues noster, et Arfaces Mediae praefectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes paruulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus euastata transeunda, binos tantum seruos secum duxerit; idque quum phialas quinque aureas et cymbia quatuor secum haberet.

3. Arfaces autem iam aetate prouecta, et sane non illiberali facie, barbaricum in morem indi-
 gnaba-

DIALOGI MORTVORVM 133

το, καὶ ἠγχνάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἤξικ τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξει πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζορμήσας· ὑπόσας δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσεισται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθβίς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

· ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τῆτο γινέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾶσα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ
πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum vno ictu vterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arfaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios prouectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arfacae contum: Nam ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul et equum transigit.

4. ANT. Qui potest, Crates, vno ictu hoc confici? C R A T. Facillime, Antisthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conio proiecto; Thrax vero, postquam pelta

πέλτη ἀπεκράσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἄκωκῆ, ἐς γόνυ οὐλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ζέρον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βεβῶνα διαμπὰξ ἄχρις
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὄρῳς οἴοντι ἐγένετο; εἰ τῷ ἀν-
 δρῷ, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγα-
 νάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἤξιε ἵππεως κατιέναι.

Ὁ δὲ γε Ὀροίτης εἰς ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πάδε, καὶ εἰς ἐσάναι χαμαὶ, εἴχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὡς-
 περ

demonit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarissa praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, cursusque vehementia semet ipse in te-
 lum induebat: eadem Arfaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus vsque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes autem priuatae fortunae homo,
 pedibusque debilis admodum ne stare quidem
 humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκινθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
δητὶ μάλιστα βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν
ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἔδεμιᾶ μηχανῆ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐνά-
μισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

ΑΝΤ. Καίγῳ δὲ, ὅτε κατήσιν, ἐδ' ἀνέμιξα
ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντες αὐ-
τὰς, προσδραμῶν ἐπὶ τὰ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδεύως πλεύσαιμι
παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυν τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐστερπόμεν ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες,
τοιγᾶτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεπ-
ψίας τε ὁ δανειγῆς, ὁ ἐν Πειραιῶς, καὶ Λάμπρις
ὁ Ἄκαρ-

ad equis; ut qui per spinas incedunt: suspensis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaque machina surgere vellet,
optimus Mercurius in humeros sublatum portavit
usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne
immiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupavi locum, quo commode navigarem:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: me-
cum Blephas danista ex Piraeo, Lampis

ὁ Ἀκαρνάν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλέστος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῆς παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκλημέναι 43), καὶ ἐδήλα ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, ἐκ ἄδικα μόντοι ἔπαθες, ἔφην,
 ὑπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Damsis ille dives Corintho vna descenderunt: Damsis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuille; idque satis indicabat, vt qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusanti filium, atqui non iniusta passus es, inquam,
 ab

43. "Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκλημέναι] Ὁ ἄθλιος scribendum est, vt paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως: alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀπεσκλημέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum etoti. Hemst.

ὑπ' αὐτῆ, ὅς τάλαντα ἔχων ὁμῆ 44) χιλία, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, οὐκ ἠκαιοῦναι τέτταρας ὀβολὸς παρεῖχες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔσθης γὰρ καὶ κείνης καὶ κατηρῶτο τῇ Μυρτιά) τί αἰτιῶ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ ἔ; ὅς τὲς μὲν πολεμίας εἰδὲ πῶποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζεσθαι πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆ τυχόντος παιδισκαρίας, καὶ δαιρῶν ἐπιπλάσων, καὶ σναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῆ κατηγόρει Φθάσας πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ὅτι

χρη-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus annos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim et iste, dirisque Myrtium prosequabatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum? qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus praedium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepsiam adinet, se ipsum accusabat primus multae dementiae, quod

I 5

opes

44. Ὅμῆ] Frequens apud Atticos ὁμῆ numeris adiunctum, et significans *circiter, admodum*. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικόν est Atticis, sine aduerbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνος δηλωτικόν. Hemst.

χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκασι κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ἔ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε ζέοντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρεὶ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνεμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίῃ;

Τῆτον ἄν τὸν ὑπέγγηρων ἔρσεσθαι βούλομαι. τί δακρύσις τηλικῆτος ἀποθανῶν; τί ἀγανακτιῖς, ὦ βέλτισε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haeredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebuerunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et prospicere e longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis prouectissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex
quum

ἀφίγμενος; ἦ πᾶ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδα-
 μως. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. ἔδὲ τῆ-
 το. ΔΙΟ. ἄρα ἔν ἐπλάτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ
 πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι. ΠΤΩ.
 ἔδὲν τοιᾶτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγόνειν ἀμφὶ τὰ
 ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμῃ καὶ
 ὄρμιᾶς εἶχον, ἕς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκ-
 νός τε, καὶ προσέτι χωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. ΔΙΟ. εἶτα τοιᾶτος ὢν ζῆν ἠθέλεις;
 ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γάρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
 νάναι δεινόν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις,
 ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ
 ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τῆ πορφύρεως. τί ἔν ἄν
 τις

quum huc adueneris? an forte rex eras?
 MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe
 satrapa. MEND. Neque istud. DIOG. Num
 ergo diuitiis adstuebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod multo luxu relicto mortem ob-
 ieris. MEND. Nihil tale: sed annos quidem
 attingi propemodum nonaginta: vitam vero in-
 opem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-
 signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
 dus, hebetique visu. DIOG. Tum tu talis
 viuere sustinuisti? MEND. Sanequam: iu-
 cunda quippe erat lux; mori contra graue ac
 fugiendum. DIOG. Deliras, senex, et iuue-
 niliter atque inepte fato aduersaris, quum ta-
 men annis ipsum Charontem aequas. Quid iam
 dicat

τις ἐτι λόγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικῶ-
 τοι Φιλόζωοι εἰσίν; ἔς ἐχρῆν διώκειν τὸν θά-
 νατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον.
 ἀλλ' ἀπίομεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῆται ὡς
 ἀπόδρασιν βεβλῦοντας, ὁρῶν περὶ τὸ ζῶμιον
 εἰλημένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
 nes vitam amplexantur, quos oportebat confe-
 ctari mortem, tanquam senilium malorum re-
 medium? Verum abeamus, ne quis nos su-
 spectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
 hoc ostium obuersantes.

XXVIII.

Μενίππυ καὶ Τειρεσίᾳ.

MEN. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ,
 ἔκείτι διαγνῶναι ῥαδίδην· ἅπασι
 γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ
 χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔκ' ἐτ' ἀνεῖπειν ἔχοις,
 τίς

Menippi et Tiresiae.

MEN. Tiresia, caecusne sis, non amplius di-
 gnoscere facile: cunctis enim nobis
 perinde oculi sunt vacui: solum restant ocu-
 lorum caua loca. Ceterum dicere nequeas,
 vter

DIALOGI MORTVORVM 141

τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ἔτι ἀμφότερα ἐγένεα μόνος, ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκέσασ-οῖδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαρῶν εἶπέ μοι, ὅποτέρεε ἐπιβρά-θης ἡδίοτος τῶν βίων, ἔποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; ΤΙΡ. ἀμείνων ἦν παρακλύ, ὦ Μένιπτε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ, καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἑπαλξιν ἐσάσαι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα
τὸν

uter Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, et vtrumque te solum, marem et feminam, ex poëtis audiuisse memini. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, vtrum expertus fueris suavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? ΤΙΡ. Potior erat magno interuallo, Menippe, vita feminini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. ΜΕΝ. Non tu audiuisti, Tiresia, Euripidae Medeam; qualia dixerit deplorans muliebri secus tanquam miseram, atque intolerandum

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, ἢ σείρα καὶ ἄγονος διετέλεσας, ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; ΤΕΙΡ. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; ΜΕΝ. ἔδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκριναί, εἴ σοι ῥᾶδιον. ΤΕΙΡ. ἔ σείρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. ΜΕΝ. ἰκανὸν τῆτο· εἴ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναί. ΤΕΙΡ. εἶχον δηλαδή. ΜΕΝ. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρας ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πύγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; ΤΕΙΡ. ἔχ ὀρῶ,

dum ex puerperiiis dolorem sustinentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis et partus expers degisti in illo vitae statu? ΤΙΡ. Quid illud, Menippe, rogitas? ΜΕΝ. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, ~~mihi~~ tibi promptum. ΤΙΡ. Haud sterilis eram, neque tamen peperisti. ΜΕΝ. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. ΤΙΡ. Habebam scilicet. ΜΕΝ. Temporis autem tractu tibi matrix euauit, pars muliebri obstrueta fuit, mammae emarcuerunt, et virile membrum succreuit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus euastisti? ΤΙΡ. Non video,

ὄρω, τί σοι βάλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἔν
μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' ἔτως ἐγένετο. ΜΕΝ.
ἔ· χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις·
ἀλλὰ καθάπτερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴ-
τε δυνατὰ ἐσιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἔν ἐδὲ τὰλλα πιστεύεις ἔτω γενέ-
σθαι, ὁπότ' ἂν ἀκέρως ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι
ἐγένοντό τινες, ἢ δαίδρα, ἢ θηρία, τὴν Αἰδέ-
να, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῆ Λυκάονος θυγα-
τέα; ΜΕΝ. ἦν πε κακείναις ἐντύχω, εἴσο-
μαι ὅ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτισε, ὅποτε
γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύε τότε, ὡσπερ καὶ ὕσε-
ρον; ἢ ἅμα ἀνήρκαὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ.
ὄρω; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ
διέλυ-

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.
ΜΕΝ. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere
talibus sed velut infulsum, re non explorata
fierine possint nec ne, probare.

3. ΤΙΡ. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse
facta, quando audis aues ex mulieribus exitisse,
aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen,
aut Lycaonis filiam. ΜΕΝ. Illis si quando forte
obuiam venero, cognoscam quid dicant: tu
autem, vir optime, quum mulier eras, tunc
etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an
simul vir et vates esse didicisti? ΤΙΡ. Ecce
enim ignoras, quae ad me spectant omnia; me
scilicet

διέλυσά τινα ἔσιν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
 ἐπῆρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
 τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχη, ὦ Τει-
 ρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
 τεις τῶτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
 λῆγειν.

scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum
 ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
 rigauerit arte vaticinandi donatā calamitatem il-
 lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Tirefia, adfixus hae-
 res mendaciis? Verum hoc quidem solemnī va-
 tum more facis: soletis enim vates nihil sani et
 veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. **Εἰ** σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφό-
 νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
 ἅπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. **Si** tu furore actus, Ajax, temet
 ipse interemisti, nosque omnes desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
 ut praecedentis verbi repetitus infinitiuus
 illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae
 loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
 fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

ἀπάντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ πρῶην
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἤκε μαντευσό-
 μενος, ἔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
 νων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ᾧ Ἀγάμεμνον.
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξετασθεῖς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίως
 δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑΙΑΣ. ναί, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῆ ἀνεψιῶ γε ἔσα. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείρασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθλῶν.
 ὁ δὲ Λαέρτης, ἐν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυ-
 νεύοντα

destinaras, quid incufas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduerfarium
 habere nullum, et sine puluere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores detrectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam mouistis. Ve-
 rum Laërtae filius, quem ego saepe seruaui in peri-
 culo

νεύοντα κατάκεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξις εἶναι, καὶ ἐπιτηδείστερος ἔχειν τὰ ὄπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρῆν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλων παραδίδοναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρεσσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἠδίστα πράγματος, ὑπὲρ ἔ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκασεν· ἀλλ' ἔ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γέν' Ὀδυσσεύ
μη

culo versantem, ne consideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, quum oporteret haereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissima rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudicibus. AIAX. Equidem scio, quaenam me condemnauerit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim vero

μη ε̄χι μισεῖν ἐκ ἀν̄ δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον·
 ε̄δ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τῆτο ἐπιτάττοι.

vero ne non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerua praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωσράτης.

MIN. Ὁ μὲν ληστὴς ἔτος Σώσρατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ε̄δ'
 ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· δ
 δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειεῖσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπιτε κκτὰ τά-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων
 νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἀνεσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω

Minois et Sostrati.

MIN. Hic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praecordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysiū campum, Beatorūque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δόξω λέγειν. MIN. ἴδὼν ἀκῶσω αἰθέρις; ἔ γὰρ ἐξεληλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσάυτας ἀπεκτονῶς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πάνυ, εἶγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπέκριναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σέ. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅπίσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πρότε-
ρα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς
Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.
ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ
οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦν-
τες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum?
nonne enim tu conuictus es, Sostrate, maleficii
totque homicidiorum? SOST. Sum sane con-
uictus: considera tamen, an iuste supplicio sim
adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare
meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo
responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare
te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, vt
et de aliis iudicium iam reddamus.

2. S O S T. Quaecumque egi in vita, vtrum
sponte mea egi, an fatali itamine destinata
mibi fuerant a Parca? MIN. A Parca vi-
delicet. S O S T. Nempe igitur probi omnes,
malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

τες, ταῦτα δεῶμεν. MIN. και, τῆ Κλωθοῦ,
 ἢ ἐκἀσω ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
 εἰ ἔν τις ἀνγκασθεὶς ὑπ' ἄλλε Φονεύσειέν τι-
 να, ἔ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνω βιαζόμενος,
 οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῆ πει-
 σθεὶς, ὁ δὲ τυράννω, τίνα αἰτιάση τῆ Φόνου;
 MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστῆν, ἢ τὸν τύραννον·
 ἐπεὶ ἔδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
 ὄργανον ἔν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παρα-
 σχόντι τὴν αἰτίαν. Σ Ω Σ. εὖγε, ὦ Μίνως,
 ἔτι καὶ ἐπιδαψιλεύη 46) τῷ παραδείγματι.
 ἦν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
 re, quae unicuique nato iniunxit, quae facien-
 da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
 necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
 potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
 les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
 quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
 cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
 ipsum enssem; is enim administer est, utpote
 instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
 caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
 vberius illustres et cumulatius exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαψιλεύη] Δαψιλῆς, δαψίλεια, δα-
 ψιλεύειν copiaem et abundantiam significant,
 at talem praecipue, quae proluxa largitate
 ad utilitates aliorum et commoda distunda-
 tur.

ἦν δέ τις, ἀποσείλαντος τῷ δεσπότῃ, ἤκη αὐ-
τὸς

Si quis porro, mittente domino, ipse veniat
aurum

tur. Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ saepius est con-
traria. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adflue-
re, abundare*, sed et *passive*. Pecora solent,
si in vbertate pabuli largissima versentur,
ἐίδαψιλεύεσθαι. Indidem hocce nostrum
ἐπίδαψιλεύειν potestatis originem traxit
per varios veluti riuulos diuergentis: nam
primum actiuæ formæ neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, vt forma me-
dia hunc in vsum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
munifice largiri; quod extra Grammaticos
vix reperias. Deinde forma verbi ἐπίδα-
ψιλεύεσθαι media virtute sibi propria gau-
det, *luculentum ac copiosum siue liberaliter
largiendo, siue quodlibet aliud faciendo se
præbere*. Tum porro solemnî more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiuam
adipiscitur, structuræ tamen ductu varie
disparatam; *suis ex copiis et facultatibus lar-
giter aliquid erogare, atque aliis tribuere*.
Hinc alio transit, cunctisque rebus, quæ
luculenter in aliorum vtilitatem præstan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitium,
sed hoc in casu accusatiuo parem, adiunxit
Xenophon. K. Π. Π. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως,
ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς Φίλοις τέττε τῷ ὀλί-
γῃ ἀξίῃ γέλωτος ἐπίδαψιλεύσῃ· vbi pro
libera-

DIALOGI MORTVORVM 151

τὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίμι τὴν χάριν ἰσθόν, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώσρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὀρθῶς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταπτε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat, illos

K 4

liberaliter et copiose fundes eum vsurpassē, bene notat Budaeus, atque adeo tantumdem esse, ac si diceret, praeclarge nobis ridendi materiam praebebis. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, satis constat: verum rarius occurrit, quem noster vsurpat, additus huic verbo casus tertius. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, vtrum accipias, Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito vberius illustrando impensus etiam, atque ipse fecerim, verferis. Homst.

έταττε, καὶ τὰς τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι
 τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστέταγμένοις. ΜΙΝ. ὦ
 Σώσρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔ κατὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα
 σὺ τῆτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ
 ληθῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὄρα δὲ μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾶν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

illos contra praemiis et honore adficias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enim uero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. ΜΙΝ.
 Sofstrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum ferēs, ut
 non latro solum, sed et sophista videare. Sol-
 ue illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐσίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Φάος μελῶν.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτος ἐσιν ὁ κύων; ἔμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὅλους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλό-
κοτον τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Με-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον εἰπέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et vnde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in urbe.

K 5

MEN.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σιότα πύλας
Λιπῶν, ἴν' ἄδης χωρὶς ἦμισα θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανῶν· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνην αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξης ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῆ νῆ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἄτωσίπως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων 1).

τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, vbi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit nouae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuuentus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, vbi descenderis a iambis,
quis

1. Καταβάς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἢ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἐκ γδεῖά τις, εἰ δὲ ἀσπᾶσιος ἢ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησίμενον Θηβαίικ Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· εἰ γὰρ ἂν
ἔτῳς ἐμμέτρως ἐρραψιδεῖς πρὸς ἄνδρας Φίλους.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille fit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via. MEN. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut confulerem Thebani Tiresiae. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem

que adeo tanquam pedibus incedentem familiariter more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque est Edd. servato, sensus erit oratione directā, *At tu profecto deliras*: verum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogacionem dabit, *Heus tu, num deliras?* Hemst.

ριπίδη καὶ Ὀμήρω συγγενόμενος, ἐκ οἷδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται.

Ἄτὰρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆ, ἀρπάζουσιν, ἐπιιορκῶσι, τοκογλυφῶσιν, ὀβολοσατῶσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι, καὶ κηκοδαίμονες· εἰ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγχος κενύρωται παρὰ τοῖς κἄτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλασίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, εὐνοία μηχανὴ τῆ διαφυγεῖν αὐτῆς. ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κἄτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νῆ, Δία καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, et quid faciant in vrbe? PHIL. Nihil quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, vlturas extendunt. MEN. Miseros atque infelices: ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis scita aduersus diuites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? nouumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt. MEN. Per Iouem sane

καὶ πολλά. ἀλλ' ἔθρῃς ἐμφέρειν αὐτὰ πρὸς
 ἅπαντας, ἔδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
 Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
 πρὸς τῷ Διὸς, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
 λω ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ εἰδὸτα σιωπῶν ἔρεῖς· τὰτ'
 ἀλλὰ καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
 μὲν ἐπιτάττεις τῷ πίταγμα, καὶ ἔπάντη ἀσφα-
 λές· πλὴν ἀλλὰ σῶγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε
 δὴ τὲς πλασίας τέτες, καὶ πικρυχημάτους,
 καὶ τὸ χρυσίον κατάκλεισον, ὡσπερτὴν Δανάην,
 Φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰθῆ,
 τὰ

sane multa: verum fas non est illa efferre ad
 omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
 nobis dicam scribat impietatis apud Rhadaman-
 tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iouem
 villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
 co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeter-
 eaque ad iniuriatum. MEN. Difficile quidem
 mandas mandatum: neque usque quaque tu-
 tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
 sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
 qui aurum occlusum, tanquam Danaen,
 seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
 quae

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
 ter atque amice communicando solet poni:
 Dio Chryf. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπέ
 καὶ μὴ Φθονήσης. Hemst.

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἂ μάλις
 ἂν ἠδέως ἀκῶσαιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς κα-
 θόδε ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών·
 εἶθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκαστας παρ' αὐτοῖς.
 εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν
 ἀξίων θεῶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπερφητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ἐπότε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο;
 καὶ δὴ πρῶτά σοι δέειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν,
 καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κτάβασιν. ἐγὼ
 γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκῶων Ὀμήρου καὶ
 Ἑσιόδε πολέμας, καὶ ζῆσεις διηγεμένων ἔμό-
 νον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν,
 ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus,
 quae libentissime audiuerim ex te; quae causa
 tibi descensus constiterit, quisque fuerit itine-
 ris dux? tum deinde quae visu, quaeque audi-
 tu acceperis apud eos: quippe credibile est te
 hominem elegantem nihil eorum, quae videri
 audiriue merebantur, praetermisisse.

3. MEN. Haec etiam opera tibi nauanda est:
 quid enim aliquis faciat, quando blande vir
 amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo
 consilium meum, et vnde impetum descenden-
 di ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in
 pueris eram, audiebamque Homerum et Hesio-
 dum bella et factiones narrantes non solum
 femideorum, sed ipsorum etiam Deorum,
 praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἄρ-
 παγίας, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
 ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἠγάμην εἶναι
 καλὰ, καὶ ἔ παρέργωγος ἐκινῆμην πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐν-
 ταῦθα ἠἴκον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιη-
 ταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
 ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐνμεγάλῃ ἐν καθεισθήκειν
 ἀμφιβολία, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρῆσαίμην ἐμαυτῷ
 ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἠγάμην μοιχεῦσαι
 καὶ σασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ κα-
 λῶν τάτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας
 τάναντία τῆτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν
 ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

praetereaque eorum adulteria, vim, raptus,
 iudicia, parentum expulsiones, fratrum nuptias,
 cuncta illa ducebam esse honesta, nec medio-
 criter ad ea commovebar. Vbi vero virilem
 aetatem ingredi coepi, e contrario tum leges
 audiebam, quae pugnancia poëtarum praece-
 ptis iuebant, non moechari, neque seditio-
 nes excitare, nec rapere. In magna igitur ver-
 sabar haesitatione, ignarus quid me facerem:
 neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi
 has res honestas esse iudicassent; nec rursus le-
 gislatores his contraria praecipere, nisi ea con-
 ducere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρην, ἔδοξέ μοι ἐλθόντά παρὰ
 τῶν καλεμένων τῶν φιλοσόφων, ἐγχείρισθαι
 τε ἐμυκτόν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι
 ὅ, τι βέλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βάλειν ὑποδείξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ Φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς
 αὐτὸ Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῶ καπνῷ βιαζόμενος.
 παρὰ γὰρ δὴ τῶτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι
 τάχις χερσὲν ἀπέδειξαν ἕτσι τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τῆτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τῆτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον, ὁ δὲ τις ἔμπροσθεν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo uterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrent: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, insci-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re sitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
 νεγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
 σι δυσαρεσῆντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπιρ-
 ραψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
 τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημᾶ-
 των παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
 κτήσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὐτὸν πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
 ναι καὶ τὸν πλεῖτον αὐτὸν ἀπεφαινέτο. περὶ
 μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
 ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
 καὶ τοιᾶτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέρα παρ'
 αὐτῶν ἀκῶν ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
 ἄτοπιώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
 ἕκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
 sordidum et squalentem, cunctis offensum et
 conuicia ingerentem, dum continuo inculcat illa
 peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
 que, et in summum verticem adscensum: alius
 despiciere opes adhortabatur, et indifferentem
 putare possessionem earum: at alius iterum
 in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
 de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
 as, incorporea, indiuidua, spatia vacua ta-
 lemque turbam vocabulorum quotidie ab iis
 dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
 omnium illud absurdissimum, quod de rebus
 plane contrariis quum vnusquisque eorum
 L dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μὴτε τῷ θερμόν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μὴτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὡς ἂν ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἂν ἐπασχον τοῖς νυζάζεσι τέτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαιλι.

Ἔτι δὲ πολλῷ τέτο ἐκείνων ἀτοπώτερον τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπείξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ
τόκων

diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem; mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem institueret: eos itaque qui contemnere praecipunt opes, animaduvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde diuelli
non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας 4).
τάς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἀ-
παντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέραινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων 5), ἀνόητός τε
εἰμι,

non possent, de usuris litigare, pacta mercede
docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
causa cuncta suscipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic soli ad-
fixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam mo-
leste ferebam, sensim tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens sim, et

L 2

veri

4. Πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομένοντας] Est
quasi formula quaedam loquendi solemnis,
in malam partem potissimum accipienda de
iis, qui nihil habent pensi, modo prauis
artibus libidinem explere possint. Hemst.

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert
Thomas Mag. in Διαβόητος, quum docuif-
set διαβόητον, et διαβεβοῆσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τάληθές ἐτι ἀγνοῶν περιέρχομαι.
καί μοι ποτὲ διαγρυπνᾶντι τέτων ἕνεκα ἔδοξεν
εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδόχων·
ἦρχον ὃ αὐτὸς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τῆ ἄδρ τὰς πύλας, καὶ κητάγειν,
ὅν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις
ἀναπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρά τι-
νος τέτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
παρ' αὐτῆ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῆ, τίς ἐστιν
ὁ ἀρι-

veri haecenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriorem partem vsurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίστρε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in vtramque partem dici. Henist.

ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀνακηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινον εὐ-
θύ Βαβυλῶνος. ἔλθων δὲ συγγίνομαί τινι τῶν
Χαλδαίων σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ θεσπεσίω τὴν τέχ-
νην, πολλῶ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθεμμένω· τένομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικτεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῶ ἐφ' ὅτῳ βέλαιτο μισθῶ
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
ἑννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exsiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem :
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem : eum multis precibus
obtestatus vix exorauī, vt, qua vellet, merce-
de se mihi ducem præberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio facto, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem carmen aliquod longum effa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam :

γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπι-
 τροχόν τι καὶ ἀσαφές ἐφθέγγετο· πλὴν ἄλλ'
 εἴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μὲ πρὸς τὸ πρῶτον
 ἀποπτύσας, ἐπανήει πάλιν 6), οὐδένα τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos invocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset, redibam rursus neminem obui-
 orum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nuce:

6. Ἐπανήει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit errata, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήειν· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri-
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectore vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodavit. Hemst.

τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίφρατον
καὶ τὸ τῆ Χοάσπε ὕδωρ, εὐνή δὲ ὑπαιθριος
ἐπὶ τῆς πύλας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις
πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θορύσας· εἶτα ὄκνον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν 7), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαν-
τασμάτων, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλέον εἶχμεν.

Αὐτὸς

nuces: potus lac, mulfum et Choaspis aqua;
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterfit-
que, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magica incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, vt eram, retrocedentem: tum
porro navigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Vt ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum defenderent, vi-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέχεσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περινεγκεῖν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδου σολήν, τὰ
 πολλὰ ἐρικυΐαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τέτοισι Φέ-
 ρων ἐνεσκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 προσέτι τῇ λύρα· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις
 ἔρηται με τῆνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
 Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
 ὡς δὴ τί τῆτο, ὦ Μένιππε; ἔ γὰρ συνήμα τὴν
 αἰτίαν ἔτε τῆ σχήματος, ἔφα τῶν ὀνομάτων.
 ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τῆτο, καὶ ἔ παν-
 τελῶς ἀπόρρητον· ἔπει γὰρ ἔται πρὸ ἡμῶν ζῶν-
 τες ἐς ἄδῃ κατεληλύθεσαν, ἠγεῖτο, εἰ με ἀπει-
 κάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῆ Λιακῆ Φε-
 ρῶν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἄτε
 συνηθέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
 stolam, persimilem Medicae: me vero istis
 omnino iustruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
 que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
 men, Menippum ut ne dicerem, sed Hercu-
 lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
 Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
 telligo causam vel habitus, vel nomen. MEN.
 Atqui perspicuum illud quidem est, nec pror-
 sus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
 vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me
 illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Ae-
 ci fallerem, et sine impedimento transirem, vi-
 pote

συνηθέσθρον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
 ὑπὸ τῆ σχήματος.

Ἦδη δ' ἔν ὑπέφαινον ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
 τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμε-
 θα· παρεσκευάσατο δ' αὐτῶ καὶ σιάφος, καὶ
 ἱερβία, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
 τελετὴν χρῆσιμα. ἐμβαλλόμενοι ἔν ἅπαντα τὰ
 παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν
 ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, καὶ
 μέχρι μέντινος ὑπέφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ δ)·
 εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
 rus. ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
 dentes ad fluuium soluendo nauigio operam daba-
 mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
 victimae, et mulfum, et quaecumque alia ad sacri-
 rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
 quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
 gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
 Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine:

L 5

post

δ. Ὑπέφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
 cundo flumine deferebantur, eos recte di-
 xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
 ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
 Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
 quicquam refert, modo Euphratis in palu-
 des distracti riuulus aliquis eo permearit.
 Hemst.

εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιοθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνήμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τούτῳ δῶδρα κιομένην ἔχων ἔη ἔτ' ἡρεμαίᾳ τῇ Φωνῇ, παμμέγεθας δὲ, ὡς οἶός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμῶς πάντα ἐπεβοῶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐρινύδας, καὶ νυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς αἷμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ἰνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiccto deuenimus in locum desertum, syluestrem et sole carentem: quo vbi escensum est (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus, oves mactauimus, et sanguinem circa scrobem adpersum libauimus. Magus interea redam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpinam admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, et multarum syllabarum.

10. Sta.

Εὐθύς ἔν πάντα ἐκείνῃ ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
 τῆς ἐπωδῆς τᾶδα Φοῦ ἀνεῖργοντο, καὶ ἡ ὑλα-
 κὴ τᾶ Κερβέρε πέρρωθεν ἡμέστο, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπερκαίτη Φεῦ ἦν, καὶ σκυθρωπὸν. "Ἐδδει-
 σεν δ' ὑπένεθρεν ἀναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς. κατε-
 φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
 ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τᾶ Πλάτωνος τὰ βασι-
 λεία. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τᾶ χάσματος
 τὸν μὲν Ῥαδάμανθων εὖρομεν τεθνεῶτα μικρᾶ
 δεῖν ὑπὸ τᾶ δέξυς· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
 τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μῃ κρέσαντος
 τὴν λύραν, παραχρηῖμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τᾶ μέλῃς.
 ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρᾶ μὲν
 εἶδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθ-
 μεῖον,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
 tentique carmine solum fissum discedebat, la-
 tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
 valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
 pertimuit in inferna regione rex manium Plu-
 to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
 Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
 men vbi descenderamus per hiatum, Rhada-
 manthum inuenimus mortuum propemodum
 prae metu; Cerberus autem latrauit ille qui-
 dem, ac nonnihil se commouit, verum inē
 cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
 Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
 ut non traiceremur: iam enim onusta porti-
 toris

μείον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως ἄ ἔν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, εἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι δισημαίνε τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰκόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῆ, ἕως πρὸς λεμῶνα μέγιστον ἀΦινάμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἐνθα δὲ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσικί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα

toris erat cymba, eintatuque plena; quippe faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transuexit, atque etiam egressis demonstrauit femitam.

II. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo consitum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi accessi.

θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῆ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, καὶ τελῶνας, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιαῦτος ὁμιλος τῶν πάντα κυκόντων ἐν τῷ βίῳ χωρὶς δὲ οἱ τε πλάσιοι, καὶ τοκογλύφοι 9) προσήσαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vinciti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre

9. Τοκογλύφοι] Vt supra *Noster* c. 2. iunxit ὀβολοσατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοσατην et τοκογλύφον *Philo Iud.* p. 454. C. Genus hominum Athenis et ubique inuisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανεισῆς· utraque vetustatem vsus ipsa compositione produnt, quippe ab eo vsque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculpere. *Hemst.*

σαν, ὠχροὶ, καὶ προγάσσορες, καὶ ποδαγροὶ,
κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα 10) διτάλαν-

τον

ventre proiecto, podagta capti, boiam singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κόρακα] Mili quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, vt parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constat, κό-
ρακος coruique nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob aduncam figuram, qua ro-
stra coruorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marcus etiam
ianuae, qui *Homero κορώνη*, posterioribus
ρόπτρον, επίσπαστρον, κρέμος τῆς θύρας,
vocatur a Graecis *κόραξ* et *κοράκιον*. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commode iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores vnquam illum in modum
κόρακας vsurpassie: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam *ἐπιμείμενος κόρα-
κα* vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum *τῶ κόρακος*
apte reponi posset, primum offerebatur
χοϊνίξ, quae *Hesychio πέδη*, et, *Χοϊνίμης*,
αἱ βαθεΐαι πέδα, quas vtrisque copulauit
Ari-

τον ἐπικείμενος. ἔφεσῶτες ἔν ἡμεῖς ἐωρῶμέν
 τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἤκόμεν τῶν ἀπολογα-
 μένων. κατηγόρων δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
 παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι, πρὸς
 Διός; μὴ γὰρ ἐκνήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
 οἴσθ' ἂν ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
 λεμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
 mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
 agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
 que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
 quae so per Iouem? illud enim quoque ne di-
 cere refugias. M E N. Nostin illas ad so-
 lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
 doquidem *χρήμεις* tum plurali numero ple-
 rumque soleant efferri, tum pedibus im-
 plicandis comparatae, minus quadrare vide-
 rentur verbo *προσέησαν*, ad *σκύλακα* de-
 latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
 mum. Quomodo Latini *canem* et *catulum*,
 ita *σκύλακα* Graeci vinculum ferreum ap-
 pellant cervici circumdatum: *δεσμὸν σιδη-
 ρῆν* exponit *Poll.* X, 167. prolatis Platonis
 comici verbis: ibidem praecedunt *κλωῆς*,
κλοιὸς et *άλυσις*. Iam si legeris in *Lucia-
 no*, *κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα*,
 vel, ἢ *σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος*, et
 perquam leuis erit mutatio, et nihil am-
 plius restabit, quod ullam in partem offen-
 dat. *Hemst.*

λαμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πᾶν
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐταὶ τρίνυ, ἐπειδὴν ἀπο-
 θνήσκωμεν, κατηγοροῦσίν τε καὶ καταμαρτυροῦσιν,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ἅτε αἰεὶ συνᾶσαι, καὶ μηδέποτε ἀφισάμε-
 ναί τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκασον εἰς τὸν τῶν ἀσθεβῶν χώρον, δίκην
 ὑφ᾽ ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλάτοις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονεχί καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρό-
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυ-
 σαττό-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui sumus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam abstant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritas pro facinoribus patrat. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob diui-
 tias et imperia fuerant inflati, et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et fastum dete-

σαπτόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοί τε ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκό-
τες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα
πάντα, πλέκτες λέγω, καὶ γένη, καὶ δυνασείας,
γυμνοί, κάτω νενευκότες παρεισήκεισαν, ὡς-
πέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ'
ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὡς ἐγώ γε ταῦτ' ὄρων ὑπερέ-
χαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίων
ἂν ἡσυχῆ πως, ὑπεμύνησκον οἶος ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἡλικὸν ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολ-
λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρεισήκει-
σαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμέροντες, ὡ-
σθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
οικετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se
mortales esse, ac bona mortalia fortitos. Hi autem,
exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam,
genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu
adstabant, quasi somnium aliquod secum retra-
ctantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.
Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam,
et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens
commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quan-
tos spiritus tunc gessisset, quum multi mane vesti-
bulis adstabant egressum eius expectantes, impul-
si exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-

ortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges
suos parasiti atque adulatores appellabant. H.

αὐτοῖς πορφύρας τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαπρόκιλος, εὐδαίμονας ᾧστο καὶ μακαρίως ἀποφαινεῖν τὰς προσειπόντας, ἢ τὸ σῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δεξιὴν καταφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν ἔν ἡγιῶντο ἀκρόντες.

Τῷ δὲ Μίνωι μίχ τις καὶ πρὸς χάριν ἰδικασθῆ δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναιὸς (ἀγχοῖ δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρῶ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἄπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum infimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimacrae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditorum pecunia iuandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀποσάντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
 κολαστήριον ἀφικνήμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ Φίλε,
 πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν·
 μαζίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤκκετο, καὶ εὐω-
 γή τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σρεβλαί,
 καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπά-
 ραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζον-
 τό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δῆλοι, σατρά-
 παι, κένητες, πλάσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμε-
 λε πᾶσι τῶν τεταλμημένων. ἐνίς δὲ αὐτῶν
 καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
 χος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοιστο,
 καὶ ἀπεσρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποισεν, μά-
 λα δαλοσρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦ-
 τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
 cum pervenimus: ibi enim uero, amice mi, mul-
 ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
 mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
 ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
 menta, et cippi, et rotæ: Chimaera discerpebat,
 Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
 puniebantur, reges, serui, satrapæ, pauperes, di-
 uites, mendici; cunctosque poenitebat patrato-
 rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
 ram de numero scilicet, qui nuper vitam finierant:
 illi vero præ pudore vultus tegebant, seseque
 auerteabant: quod si forte respicerent, valde qui-
 dem seruilem in modum, atque adulatorie, illi ipsi,

τα, πῶς οἶει βαρεῖς ἔντες, καὶ ὑπερόπται πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
μακῶν ἐδέδωτο, καὶ ἀνκπαύμενοι πάλιν ἐκολά-
ζοντο. καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυθᾶδη, τὸν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν·
Ἡράκλεις ὄσος! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρᾶ.

Διελθόντες δὲ καὶ τέρας, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβάλ-
λομεν τὸ Ἀχερέσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτάθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλων
ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φύλα διαιτω-
μένους· τὰς μὲν παλαιὰς τινάς, καὶ εὐρωτιῶν-
τας, καὶ, ὡς Φησὶν Ὀμηρος, ἀμενηνάς· τὰς δὲ
νεαλαῖς,

qui fuerant quam putas graues, et superbi alio-
rum contemptores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte malorum immunitas erat conces-
sa: et quum interquieuissent, denuo poenis
adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispersitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque muc-
idos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεκλεῖς, καὶ συνεσηκώτας· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκῆς τῆς ταριχεύσεως.
 τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον ἐκ πάντων τι ἦν ἑσ-
 δίων· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις
 καὶ διὰ πολλῶν ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκο-
 μεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν Φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, Φοβερόν τι,
 καὶ διάκενον δεδορκῶν, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόν-
 τας προφαινόωντων, ἠπόρευεν πρὸς ἑμαυτὸν, ὡς
 τινι διακρίναίμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῶν καλῶν Νι-
 ρέως, ἢ τὰν μεταίτην Ἴρου ἀπὸ τοῦ Φαιά-
 κων

ahos recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum fere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem unumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem fiunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplati eos nosci-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 tique, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
 bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbis in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 haesitabam, quo signo discernerem Therfiten a
 formoso Nireo, aut mendicam Irum a Phaea-

κων βασιλέως, ἢ Πυρρήϊαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆ
 Ἀγαμέμνονος· ἐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνω-
 ρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὄσα
 ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἐδενὸς
 ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀν-
 θρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι,
 χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διά-
 φορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύεσι σχήματα
 προσάπτεσα· τὸν μὲν γὰρ λαβῶσα ἡ Τύχη
 βασιλικῶς διεσκεύασε 12), τιάραν τε ἐπιθεῖσα,
 καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemno-
 ne: nihil enim amplius pristinorum indiciorum
 ipsis adhaerebat, sed confimilia ossa erant, in-
 certa nullisque notis inscripta, sic ut a nemi-
 ne amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi
 hominum vita pompae cuiusdam longae simili-
 tudinem habere; administrare vero atque ordi-
 nare singula fortuna, diuerfos ac varios pompam
 ducentibus habitus adtribuens: hunc enim ob-
 latum regali cultu instruxit, tiara imposita,
 satelli-

12 Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia
 sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συ-
 σκευή, et inde ducta verba. Idem verbum
 in apparatu pompae, quae choragio sce-
 nae simillima, usurpari nihil est quod mi-
 remur:

καὶ δορυφόρος παραδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σέ-
ψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
ρίεθνε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε·
τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρσκευάσε· παν-
τοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν.
πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε
τὰ ἐνίων σχήματα, ἐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομ-
πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα
τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τᾶ οἰκέτῃ καὶ
εὐχμαλῶτε σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάν-
δριον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri seruilem schemam circumdedit: alium
quendam formae decore ornauit: illum defor-
mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
ro, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
vero per mediam pompam immutare solet non-
nullorum habitus, haud sinens ad finem vsque
pompaе interesse quo collocati fuerant ordine:
atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git serui captiuique ornatum suscipere; Maean-

M 4

drio

remur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. extat, σκευάσε
probauerim. Iam tiaram et diadema, siue
regiam insigne candidae fasciae ob tiaram
circumuolutae, vt saepe solet, distinxit No-
ster, qua de re monuit *Barn. Briffon. de*
R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, τέως ἐν τοῖς οἰκίσταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθη, τῆνικαῦτα ἕκαστος ἀποδῆς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὡσπερ ἦν πρὸ τῆς γίνεσθαι, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῆ τὸν κῆσμον ἐπισῆσα ἡ Τύχη, ἀχθοντά γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὡσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμα

drio contra, qui hastenus in pompa feruis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit vti habitu. Verum vbi pompae tempus praeteriit, tunc vnusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauiter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumferant.

Opinor

13. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; vt satis est liquidum ex opposito, ὡσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐωρακέναι τὰς τραγικὰς ὑποκριτὰς τέτας, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐνίοτε δὲ Πριάμω γιγνομένω, ἢ Ἀγαμέμνονα· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τῷ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθεῶς σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῷ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέραις ἔχοντος τῷ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπασσον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, καὶ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, καὶ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς Σχυνιεύς ὀνομαζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro ut usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim seruis prodire solet a poeta iussus: at finito iam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menoecii, sed Polus Chariclis Suniensis nomine nunc suo dictus,

ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογιτίωνος Μαραθώνιος: τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγματὰ ἐστίν, ὡς τότε μοι ὀρώντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς τέτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἔδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληθεῖς, ὦ ἔτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι ἔκ' ἀν' ἐπαύσω γελῶν· ἔτω ταπεινῶς ἔρξῃ-πτο ἐν παραβύσῳ πρ 14), λανθάνων ἐν τῷ
λοιπῷ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum
rum

14. Ἐν παραβύσῳ πρ] Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et

λοιπῶ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσῶτον ἀπολαύων τῆ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικῶτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡς ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάσῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἔπλεον ποδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνασπόμενον. πολλῶ δ' ἂν οἴμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεύσω τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταραχοπωλῶντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῆ τυχόντος ὑβρίζομένους,

rum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum grauabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aecus admensus est suum singulis locum (nihil autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-

lias,
et oculis amoueat: hinc ἐν παραθύρῳ, clam, occulte: quod plerumque in deterio- rem partem accipitur de iis rebus actionibusque, quae conscientiam et lucem aliorum refugiunt. Hemst.

ζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότευτα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος ἀδὲ κρατεῖν ἐμαυτῷ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δὲ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθῷ ἀκόμενος τὰ σαφρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖος, καὶ Πολυκράτης.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῆ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρῶ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραπτε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ

lias, et alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens adtritios calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triuiis stipem petentes, Xerxas inquam, Darios et Polycrates.

18. P H I L. Absurda narras de regibus, et parum abest quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum? M E N. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Vlysses, Nestor, et si quae

εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύ-
σητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακπο-
σίας τὰ σιέλη. ὁ δὲ βέλτισος Διογένης παρσι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
ἀκῶν δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρεμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλᾳ
τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥσε ἀνιάσθαι τὰς ἀνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, ἔ φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλε-

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, et alios quosdam hominum splendorum: eos quum audit plorantes, pristinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia voluant migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse

πλασίων; MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· εἴ γὰρ οἷδ' ἔπως, περὶ τὰτα λέγειν προδόμενος, πάμπουλυ ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντος γὰρ με παρ' αὐτοῖς, πρῆθυσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν 15) περὶ τῶν κοινῆ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐ-
θὺς

esse aduersus idiuites: MEN. Bene vero sub-
monuisti: nescio enim quomodo, quum de eo
dicere proposuissem, longissime aberrarim ab
instituto sermone. Ergo dum versabar apud in-
feros, edixerunt prytanes comitia de rebus ad
communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui
multos viderem concurrentes, immixtus vmbri
statim vnus eram illorum, quibus in concio-
nem

15. Πρῆθυσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula lo-
quendi ad comitiorum apud Athenienses
consuetudinem aptissime respondet. Pryta-
num erat munus senatum aut comitia fixa
tabula, quae, quid in deliberationem ve-
niret, continebat, indicere: id *Polluci* est
VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ
πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐτῶν δεῖ χρηματί-
ζειν. *Aristoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλη-
σίαν dixit apud *Harporat.* in Κυρία ἐκκλη-
σία· atque ita *Aeschines* de male obita lega-
tione, προγράψαι τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας
δύο κατὰ τὰς νόμας p. 35. v. 43. p. 36.
v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. *Li-
ban.* Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν
οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. *Hemst.*

Θὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν· διακή-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταίων δὲ τὸ περὶ
τῶν πλοσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγάξητο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασῆς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλέσσει δρω-
σι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι,
καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονέν-
τες, Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὲν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κλά-
ζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν·
τάς

nem. veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad diuites spe-
ctabat negotium. Itaque quum criminum ac-
cusati essent multorum et gravium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

P s e p h i s m a.

20. Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,
visum est Senatui Populoque, ut,
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθεῖσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τὰς ὄνκας, ἄχρῃς ἂν ἐν τῷ τοιαύτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορᾶντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τέντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τέτε ἀναγνωσθέντος τῆ ψηφίσματος ἐπέψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· ἕτω γὰρ ἐντελῆ γίνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐγὼ δὲ, ἔπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν
 ἰκέτευον

animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, vsque dum in tali statu transegerint bis centum et quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum vt liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necytiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata, quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adi, eum.

ἐπέτευεν αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰ-
 πείν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται, τὸν ἀριζον
 βίον. ὃ δὲ γελᾶσας (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερύν-
 τιον, καὶ ὠχρὰν, καὶ λεπτόφωνον) Ὡ τέκνον,
 Φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
 παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἔ τὰ αὐτὰ γίγνω-
 σκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἔ θέμις λέγειν πρὸς σέ·
 ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῆ Ῥαδαμάνθους. μηδα-
 μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπέ, καὶ μὴ
 περιῖδης με σὲ τυφλώτερον περιῖσντα ἐν τῷ
 βίῳ. ὃ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
 λων ἀποσπάσας, ἤρεμα προσκύψας πρὸς τὸ ἔς
 Φησίν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἀριζος βίος, καὶ

σωφρο-

eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
 poneret mihi, qualem tandem ducat optimam vi-
 tam. Tum ille risu sublato (est autem caprus
 oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
 filii, inquit, causam noui tuae fluctuationis a sa-
 pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
 at fas non est haec ad te proloqui; interdictum
 enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
 suauissime pater, quin eloquere, neque me
 asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
 Ille enimvero, quam me seduxisset, longeque
 ab atis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
 rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
 dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Primo* vertunt: non

N

iniuria

σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος
 τῆ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τέτων
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἠγησάμε-
 νός, τῆτο μόνον ἐξ ἀπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὸν

dentissima. Quare tu, postquam dementia rimandi coelestia, et fines ac principia rerum inspicendi, despues solertes illos syllogismos, et haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in mani-

bus
 iniuria dissentit *Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. *Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus. Sane nihil est frequentius, quam Φιλοσόφες et ιδιώτας inter se opponi. Nec philosophis solum, sed et philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται· atque adeo cuiuscumque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur. Nolim tamen hic priuatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, et res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur. Hemst.*

παρὸν εὖ θέμενος 17.); παραδράμης γελῶν τὰ
πολλὰ

bus est, sapienter vsus praetèrcurras ridendo

N 2

plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatem prouerbii veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Plazo in Gorg. p. 340. E. utrum-
vis enim ποιεῖν. et θέσθαι, illud quidem lon-
gerarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus
non exploreate cognitis, mire fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo prouerbio continetur,
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pendet. Εὖ πρῆσιν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res
praesentes, et quodcumque fuerit oblatum lucro
apparere, inque rem suam conuertere. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschorulo, τὸν ἐκτὲ οἶκόν κη-
λῶς διακῆσαι. Sic Thucydid. VIII, 84. τὸν πό-
λεμον εὖ θέσθαι et, quod rarius est, omisso
εὖ I, 26. ἐν ἀπὸρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν
Duplex fere potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-
ma, quod in manibus est, solerter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus vtilido commotis suis consulere: altera, si
quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistram industria subleuare. Hemst.

πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπεδακίως. οὕτως εἰπὼν
πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὄψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ εἴ
ἐπιμεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα,
θάρεσι, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχέϊον γὰρ σοι
καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
γαγὼν με πρὸς τι χωρεῖον τῶ ἄλλῃ ζοφερώτε-
ρον, δείξας τῇ χειρὶ κόρρωθεν ἀμαυρὸν τι καὶ
λεπτὸν ὡσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεί-
νο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερόν τῶ Τροφονίε, καὶ κείθεν
κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην εὖ ἀνι-
θι, καὶ εὐθύς ἐσθ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεῖς
δὲ

pleraque, nec quicquam serio studio confecte-
ris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo
constitutum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, age
vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
breuem equidem tibi et minime molestum osten-
dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
locum reliquis caliginosiore, ostendensque ma-
nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
per fenestram influens lumen, illud, ait, est
Trophonii sanum, atque inde descendunt Boeo-
ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia.

Ego

Ἐ τοῖς εἰρημένους ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασά-
μενος, χλεπῶς μάλα διὰ τῆ ἑσμικῆ ἀνερπύ-
ρας, ἐκ οἴδ' ὅπως ἐν Λεβυαδία γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago,
quom difficulter admodum per angustum ostium
erepfillem, nescio quomodo in Lebadia adsum,

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

Ἐριμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ παρθ-
μεῖον ἀποληπῶν δεῦρο ἀνεληλυθας,
ἐς τὴν παρῶσαν ἡμέραν ε' πάνυ βιωθῶς ἐπιχω-
ριαζεῖν τοῖς ἀνω πραγμασι; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἐριμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ
βίῳ,

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
navicula derelicta huc euasisti,
ad praesentem vsque diem non valde solitus
frequenter res superas? CHA R. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
N 3 versan-

βίῳ, καὶ ᾧ πράττεισιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῇ
 ἢ τίνων σφραζόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες
 παρ' ἡμᾶς· ἄδεις γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευ-
 σεν, αἰτήσάμενος ἐν παρατῇ "Αδᾶ καὶ αὐτὸς,
 ὡσπερ καὶ ὁ Θεσσαλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λειπόνεως 1) γενέσθαι, ἀνεδήλυθα ἐς
 τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι
 σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινο-
 σῶν, καὶ δεῖξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 E.P.M. Οὐ σχολή μοι, ᾧ πόρθημῦ· ἀπέρχο-
 μαί γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀν-
 θρωπι-

versantur in vita, quaeque ibi agant homines:
 deinde quibus priuati omnes plorent, ubi deor-
 sum venerint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulatā ab Orco, non
 secus ac Thessalus ille iuuenis, ad vnum diem
 linquendae nauis venia, escendī in lucem;
 mihiq̄ videor in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monstran-
 doque; vt qui noris omnia. M.E.R.C. Non
 sane vacat, Portitor! etenim propero cu-
 raturus sup̄ero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni:

1. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur,
 impetrato comiteatu: alioqui crimen erat
 λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειπο-
 ναυτίκῃ persequabantur. Hemst.

Θρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμὸς τὸ ἐστὶ, καὶ δεδία-
 μὴ βραδύναντά με ἄλλον ὑμέτερον ἕασι εἶναι,
 παραδὲς τῷ ζῳφῷ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἡφαιστον-
 πρώην ἐποίησε, εἴψη καὶ με τεταγῶς τῆ παδοῦς
 ἀπὸ τῆ θεεπεισὶε βηλῆ, ὡς ὑποσκάζων γέλω-
 τα παρῆχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
 ρισφει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
 ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλευς, καὶ συνδιάκτο-
 ρος 2) ὦν. καὶ μὴν καλῶς εἶχον, ὡ παῖ Μαΐας,
 ἐμεί-

ni: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne
 me cessantem vestrae ditionis esse totum suat
 traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nu-
 perrime fecit, me quoque proiciat pede cor-
 reptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
 su risum et ipse praebeam vinum ministrans,
 CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
 oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, te-
 cumque simul nauigem et umbras transueham.
 Atqui non indecorum erat, Maiae filii, eo-
 rum

N 4

2. Συνδιάκτορος] Mercurium Homerus; He-
 siodusque διάκτορον ἈργεῖΦόντην vocarunt:
 ratio nominis vtriusque inter Grammaticos,
 ut solet, non explore constat, aliis aliam
 originem adsignantibus. Duplex sententia
 potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fon-
 te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
 tens: prima, quam probandam existimo,
 διάκτορον interpretatur *nuncium mandata*
perfe-

θεινῶν γὰρ σε μνηστῆσαι, ὅτι μηδεπώποτε σε
ἢ ἀντλῆν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ
σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασφύματός ἐκταθείς,
ὤμεις ἄτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ τινα λαλὸν νε-
κρὸν εὖρεῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆν διαλέ-
γη. ἐγὼ δὲ πρῶτον ὄντων, τὴν δικωπίαν ἐλ-
κων,

tum quidem ut meminisses, quod nunquam te
antliam iducere iussi, nec remis admoueri: quin
steris in transtris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inueneris, quacum per totum cursum
confabuleris: ego interea vetulus binos remos
agens

perfereuim ἀπὸ τῷ διαγῆν τὰς ἀγγελίας.
Altera transuectorem animarum, propterea
quod Mercurius ψυχοπομπὸς vmbra de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
ret. *Διάγειν* vero, quod est traicere, trans-
uebere, de Charonte posuit *Aristoph. Ran.*
v. 140. et commodè *Schol. Aeschyl. ad E.*
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον *Σεωρίδα*, quo-
modo cymbalam inferni portitoris Tragi-
cus appellauerat, exponit τὴν διαγῆσαν
τὰς νεκρὰς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, ut Mercurium iure Charon non
tantum ξύμπλαν, sed etiam ξυυδιὰκτορον
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbra communiem ex-
ercebat. *Hemst.*

κων, ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὶ, ὃ
 Φίλτατον Ἐριδίου, μὴ καταλείπῃς με· περιή-
 γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπανέλθαιμι· ὡς ἦν με σὺ ἀΦῆς, ἔδεν τῶν
 τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σΦάλλ-
 λονταί διοκισθαίνοντες ἐν τῷ σκοτῷ, ἔτω δὴ
 καλῶ σοι πάλιν 3) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς
 ἀλλὰ δός, ὡ Κυλληνιέ, μοι ἐς αἰὶ μεμνησομένῳ
 τὴν χάριν.

E.P.M. Τὰτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 τασήσεταιί μοι· ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς
 περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
 suavissime Mercuriole, ne me destituas: imò
 age per partes, in hominum vita quae sint,
 omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex
 ea contemplatione referam; Quod si tu me de-
 serueris, nihil inter me et coecos intererit:
 quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
 lubrica vestigiis in caligine, similiter sane et
 ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
 Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
 futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine
 plagis abibit; iamque video mercedem praestiti
 N 5 officii

3. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in
 versione secutus sum: nam illud πάλιν
 quomodo sententiae congruat, nemo faci-
 le dixerit. Hemst.

περιγηγῆσεως ἐκ ἀπόνδουλον παντάπασι νῆμιν ἐσόμενον· ὑπερρηπῶν δὲ ὁμῶς· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλος τις ὦν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν σε ἰδεῖν καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμύχανόν ἐστιν, ὧ πορθεμῶ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτύων ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεῖσαι, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διῷ· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν Πλάτωνος ἀρχὴν (ζημιᾶν 4), μὴ νεκρωγῶγᾶντα

officii praesentibus pugnis omnino perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim et accurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitium, a Ioue: te sane ipsum idem impedierit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos

4. Τὴν Πλ. ἀ. ζημιᾶν } Rericere aliquando in vno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius fit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo accessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diuersae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει

γενῶντα πολλὰ τῷ χρόνῳ· καὶ ὁ τελώτης Αἰά-
 κος ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβελὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
 τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τᾶτ' ἰδῆ
 σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπιπέσει τὸ
 βέλτερον· ἐγὼ δὲ εἶδέν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
 νος ὢν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψη-
 λᾶ τινος ἡμῖν εἶπει χωρεῖα, ὡς ἀπ' ἐκείνα πάντα
 εἶδεις· σὺ δὲ ὅ, εἰ μὲν ἐς τὸν ἔβρανόν ἀνελθεῖν
 δυνα-

nullos mortuos deducas longo temporis interval-
 lo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obo-
 lum quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
 quae geruntur, capita spesces, id iam nunc di-
 spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
 optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
 rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
 hospes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
 nente quodam nobis opus erat loco, ut inde
 cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
 dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
 ex eo formandum est aliud illius membris
 sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
 aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium.
 Eum in modum huic loco recte suppetias
 tulit *Tb. Worken. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. II.*

5. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec
 placeant nescio: mihi certe medica manu
 indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel
 δυνατὸς ἦς. *du. Soul.*
 Σὺ δὲ.] Nominatiuum tueri licet, si statuas
 abso-

δυνατὸν ἦν, ἀνὰ αὐτὸν ἕκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ
 αὐτὸν ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθέσθαι. ἔπειθ' ὁ δὲ θεός
 μετ' εἰδὼσιν αἰεὶ ξυνοῦντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διὶ, ὡς ἡμῶν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθε, ὦ Ἐριμῆ, ἀπερ' εἰώθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἔπειθ' ἀνὰ πλέωμεν; ὁπάτην γὰρ
 τὸ πνεῦμα κατακρίσασθαι πλοῦσι, τῇ ἐθέσθῃ ἐμπέ-
 σθαι, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθεῖν, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπ' ἀγνοίας μελεύετε τῆν ἐθέσθῃν ἐπιλασθαι, ἢ ἐνδῶ-
 ναυ

dendi ius tibi foret, non laborarem : ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres : nunc, quoniam
 fas non est te, qui cum vultis semper verfaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
 dicere vobis, quando navigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae imperitia iubetis velum contrahere, aut
 laxa-

absolutum : de te vero, vel, ad te quod adti-
 ner, si potestas tibi foret in caelum ascenden-
 di. Vilitata Graecis structurae forma, quam
 nec Attici refugiunt. Neque tamen diffi-
 teor, aridere mihi τοῖ δέ. Est autem πε-
 ριωπῆ quoduis cacumen et editior locus,
 etiam montium, unde longe lateque pro-
 spici possit. : Hemst.

ναί ὀλίγον τῷ ποδός 6), ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγειν παρακε-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω·
 κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε εἶ. ἐγὼ δὲ,
 ὡς περ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδέμαι,
 πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἰσομαι τί κοιητέον,
 κάξευρήσω τὴν ἱμανὴν σκεπὴν. ἀρ' ἔν ὁ Καύκασος
 σοὶ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ
 ἄμφοϊν ὁ Ὀλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι ἔ Φαῦλόν
 τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀπιδών· συγ-
 καμείν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 to rapienti: ego vero vos, vt quietem agatis,
 admonéo; me enim ipsum optime scire, quid
 factu sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e te esse: ego, vt vectorum est officium,
 silentio sedebó, per omnia morem gerens im-
 peranti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse
 scivero, quid fieri conueniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an vtrisque Olym-
 pus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in-
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum
 te

6. Τῷ ποδός] *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 ditur velum. *Brodæus*.

καμειν· δε τι και υπερησαι και σε δει. ΧΑΡ.
 Προσταττε· υπερησαι γαρ οσα δυνατα. ΕΡΜ.
 "Ομηρος ο ποιητης Φησι τας Αλωεις υβας
 δυο και αυτες οντας, ετι παιδας, εδελησαι
 ποτε την. "Οσαν εν βαθρων ανασπασακτας
 επιθαινω· τω Ολυμπω, ειτα το Πηλιον επ'
 αυτη, ικανην ταυτην κλιμακα εξειν ειομενους
 και προσβασιν επι τον κρανον. εκεινω μεν εν
 τω μειρακιω, ατασθαλω γαρ ησην, δικας ετι-
 σατην. νω δε, (ε γαρ επι κατω των θρονων
 ταυτα βελευομεν) τι εχι οικοδομημεν και αυ-
 τοι κατα τα αυτα επικυλινδοντες επαλλαλα τα
 ερη, ως εχοιμεν αφ' υψηλοτερη ακριβεσεραν
 την σκοπην;

ΧΑΡ.

te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adiuvabo quod in me est. MERC. Homerus poeta Aloci filius, et ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ollam ex fundamentis requissam imponere Olympo, tum Pelion Ollae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, et adscensum in coelos: illi quidem utriusque adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non struendam et ipsi similem adornamus conuolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum?

4. CHAR.

ΧΑΡ. Καὶ δυνασόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τί δ' ἐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεινεζέρες εἶναι τοῖν βρεφύλλιοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ ἄλλα τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλεργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εικότως ἰδιώτης γάρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἤμισα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν σιχοῖν αὐτίκα ἡμῶν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν ἕρανόν, ἔτω ραδίως συντιθεῖς πᾶ ὄρη, καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότες, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέ-
χων

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere leuatum Pelium aut Offam? MERC. Quidhi, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis illis? idque, vbi Dil sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsam, vnus fert, sustinens nos simul omnes.

χων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκχεῖ δὲ ἰσως καὶ τῷ ἐμῷ
 ἀδελφῷ περὶ, τῷ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξαιτό
 ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀγαπαύ-
 σσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἀχθῆς, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
 τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκῶ καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
 ἀληθῆ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιητῶν εἴ-
 δῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τί-
 νος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψευδοντο ἂν; ὡς
 ἀναμοχλευόμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὡσπερ
 ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 Ὅμηρος, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰμοσίφυλ-
 λον ὄρεϊ, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
 ἐξεργασάμεθα; Φέρε ἔν ἀναβάς ἴδω, εἰ καὶ
 παῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομῆν ἔτι δεήσει.

Παπαί,

omnes. Etiam inaudiueris forte de fratre meo
 Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
 illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
 tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
 coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sintne ve-
 ra, tu, Mercuri, poëtaeque sciueritis. MERC.
 Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
 tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Os-
 sam primum, uti nobis praemonstrat carmen,
 et architectus Homerus; dein super Ossam tre-
 mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
 simul et poëtica rem perfecimus? Age igitur
 adscendam videamque, istane sint satis ido-
 nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Πα-

Παπαί, κάτω ἐστὶ ἐσμέν ἐν τῇ ὑπὀρείῳ τῆ
 φρανῆ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἴωνία, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρης ἡ πλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτιῶν,
 τὰ ἐπὶ ταύτῃ τῆ Ἰσρα μονα· καί κειθεν, ἡ Κρή-
 τη, ἡ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃα ἡμῖν, ὡς πορθη-
 μεῦ, καὶ ἡ Οἰτη, ὡς εἶπεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς
 ἐπὶ πᾶσιν, ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
 κύνοντες πέρα τῆ πιθανῆ· εἶτα συγκαταρρίφ-
 θέντες, αὐτῷ πικρῆς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
 πειραθῶμεν, ζυγτρύβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
 θεῖ

5. Papae! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
 imponendus. C H A R. Ita faciamus: vide
 modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuoluti amaram nobis Ho-
 meri architecturam experiamur, contritis cra-
 niis. M E R C. Bono sis animo: periculo
 nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oe-
 tam:

θει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός· ἰδὲ, ἐπάνεμι αὐθις· εὐ ἔχει· πάντα ὄρω· ἀνάβαινε ἔδη καὶ σύ. Χ Α Ρ., Ὁρεξόν, ὦ Ἐριμῆ, τὴν χεῖρα. ἔ γάρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάσεις. Ε Ρ Μ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχει με τῆς δεξιᾶς, καὶ Φεῖδε μὴ κατὰ τῆ ὀλισθηρῆ πατῶν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέειπερ διόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐσι, μίαν ἐνάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμε-

ram: subuoluiatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quod huc subi. CHAR. Porrigē, Mercuri, manum: haud enim in paruam istam me machinam elenas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupauerimus,

7: Εἶγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* Hemst.

ζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὀρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιέρεεσαν, καὶ ἕρη, καὶ ποταμὸν τῷ
Κωκυτῷ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ
ἄνθρωπος πάνυ σμικρὸς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐ-
τῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, ἃς Φωλεὰς
εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, ὡς
ἔδεν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρ-
νασσὸν αὐτῇ Κασκλίῳ, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα ἕρη μετεμνήσασμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ.
Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῶ ὑψηλῷ ὄρῳ· ἐβρα-
λόμην δὲ ἃ πόλεις καὶ ἕρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ
ἐν

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque
lacum quendam magnum circumfluentem; tum
montes, et fluuios Cocyto ac Pyriphlegethon-
te maiores: deinde homines valde paruos, eo-
rumque quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin-
tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oe-
tam, et alios montes loco emouimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinctum ex alto video: volebam enim uero non
vrbes, nec montes solos tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γραφαῖς, ὄραν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττεισι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχῶν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρα
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκῆσας γὰρ τινος ἤσθην ἐς
ὑπερβολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τῆτ' ἦν; ΧΑΡ.
Ἐπὶ δεῖπνον, σίμαι, κληθεῖς ὑπὸ τινος τῶν Φί-
λων ἐς τὴν ὑσεραίαν, μάλισα ἤξω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆ τῶγες κεραμῖς ἐπι-
πεσῶσα, ἔκ οἷο' ὅτε κινήσαντος, ἀπέκτενεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἔκ ἐπιτελέσαντος τὴν
ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκῶμι·

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τῆτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαί σοι, καὶ ὄξυδερκέσατον ἐν βραχεῖ ἀπο-
Φαινῶ,

sturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: vti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaerebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. MERC.
Quid autem illud erat? CHAR. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
recto in caput tegula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. MERC. Ne tu moueas: equidem et huic
malo remedium tibi adferam, teque visu acutissi-
mum

Φανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τέτο ἐπω-
δὴν λαβῶν· κάπειδ' ἂν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο
μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὄραν.
ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἄχλυν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ
πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῶν θεῶν, ἠδὲ καὶ ἀνδρα.
ΧΑΡ. Τί ἐσιν; ΕΡΜ. Ἦδη ὄρας; ΧΑΡ.
Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὡσεὶ σὺ τὸ ἐπὶ τέτῳ προδίδασκέ με,
καὶ ἀποκρίνας ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν
Ὅμηρον καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς ἐδ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

num breui reddam ab Homero quadam ad hunc
usum incantatione sumta: tu vero, simul ac
pronunciauero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem. CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? M E R C. Unde vero

πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνῃς εἰδέναι, ναύτης
 αἰεὶ καὶ πρόσκιωπος ὢν; ΧΑΡ. Ὅρας, ὄνειδι-
 σικὸν τῆτο ἕς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διε-
 πόρθημευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ βραψω-
 δῆντος ἀκῆσας, ἐνίῳν ἔτι μέμνημαι. καίτοι
 χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς τότε κητέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἔπανυ αἰσιόντινα ὠδὴν τοῖς
 πλέκσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὡσπερ τορύνῃν
 τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαῖναν, καὶ πάσας τὰς
 θυέλλας ὠρόθυσε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γρόφος ἐμπεσῶν ὀλίγη δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν
 ναῦν.

tibi fit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper remoque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in ar-
 tem: neque tamen eo minus, quando illum tra-
 jiciebam fato functum, quum multa canentem
 audiuerim, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occoepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxi-
 se nubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscer ver-
 sibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abesset, quin nauim nobis euerteret.

Tum

ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσθ
τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδοῖ, καὶ Κύκλωπι. E.P.M. Οὐ χαλεπὸν
ἔν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτε ολίγα γένε διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὄδ' ἐσὶ πάχιστος ἀνῆρ, ἡὺς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

E.P.M. Μίλων ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς.
ἐπικροτᾷσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-

ρον ἀράμενος φέρει διὰ τῆς αἰθέρης. ΧΑΡ.

Καὶ πόσω δικαίωτερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἐρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον

ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν
ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-

γωνι-

Tum ille nausea correptus euomuit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conferuare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicc
crassissimus est vir; fortis magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotonae oriundus, athleta:

plausus ipsi dant Graeci, quod tauram sublatam
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi

Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte

aduer-

γωνισῶν κατακλαισθεῖς τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσηκίσει; κατὰ οἰμώ-
 ξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τέτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ φρονῶ. τί ἔν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τοδιήξασθαι
 ποτε; E P M. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτῳ νῦν μνη-
 μονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; X A P. Ἐὰ
 τῷτον ἐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρεξόντα,
 ὅποτ' ἂν πλῆθ' μηδὲ ἐμπόδα, ἔχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος.

Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γέν
 τῆς

adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? M E R C. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? C H A R.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quam ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans?, non Graecus, ut videretur,

τῆς σοφῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμ-
 βύσε, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάσαι Μήδων ἐχόντων,
 νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
 ἑναγχος ἔτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεση-
 σάτο· καὶ νῦν ἐλασεῖντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς
 καθελὼν τὸν Κροῖσον ἀρχοὶ ἀπάντων. ΧΑΡ.
 Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶ ποτε κακείνός ἐστιν; ΕΡΜ.
 Ἐκείσε ἀπέβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
 τὴν τὸ τρίπλεν τεῖχος· Σάρδεις ἐκείναι, καὶ
 τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίβης χρυ-
 σῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
 μενον; βέλξει ἀκίσωμεν αὐτῶν, ὃ, τι καὶ λέγε-
 σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν· ἔν.

ΚΡΟΙ.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
 Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imper-
 rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
 Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper
 devicit, suamque in potestatem Babylonem red-
 egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
 ditonem eum meditari in Lydiam, ut, Croe-
 so subacto, potiatur omnium. C H A R. Croe-
 sus autem vbi tandem et ille est? M E R C.
 Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
 muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
 iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
 cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin-
 auscultemus, quidnam dicant? C H A R. Lu-
 bentissime quidem.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένη Ἀθηναίε, εἶδες γὰρ με τὸν
 πλάτον, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος
 χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην παλυτέλειαν,
 εἰπέ μοι, τίνα ἡγή τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 εἶρει; ΕΡΜ. Θάρρει· εἰδὲν ἀγενεές, ὦ Χάρων.
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες·
 ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγῶμαι
 εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησίην ἔτος, τὰς
 ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπε-
 δύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐξῶ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα
 ἐκεῖνοι

10. CROES. Hōspes Atheniensis (nam vi-
 disti diuitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHAR.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnū dedebeat. SOL. Croese, pau-
 ci felices; eorum autem, quos ego noui,
 Cleobin et Bitonem nato felicissimos extitisse,
 illos inquam sacerdotis filios. CHAR.
 Argiuae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δευτέρος δὲ, τίς αὖ
εἶη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίωα,
καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ.
Ἐγὼ δὲ, κάταρμα, ἔ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶ-
ναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω σίδα. Κροῖσε, ἦν μὴ πρὸς
τὸ τέλος ἀφικῆ τῆ βίη· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκρι-
βῆς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς
τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιώσῃ. ΧΑΡ. Κάλ-
λισα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιπέλησαι, ἀλ-
λὰ τὸ πορθεμῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν πε-
ρὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί
καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθας
τῷ Πυθίῳ χρυσοῦς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν
χρησμῶν,

illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?
SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit,
et pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego
vero, purgamentum hominis, non tibi videor
esse felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croe-
se, nisi ad finem perueneris vitae: mors enim
exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad
metam vsque feliciter peractae. CHAR. Pul-
cerrime, Solon, quod nostri non oblitus sis,
sed cymbulam nostram esse censeas de talibus
bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut
quid id est, quod in humeris ferunt? MERC.
Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, merce-
dem

χρησμάτων, ὑΦ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕψερρον
 Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκείνο
 γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσιλβεῖ;
 τὸ ὑπωχρὸν β) μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γάρ πρῶ-
 τον εἶδον, ἀνάνων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκείνο, ὦ Χά-
 ρων, τὸ αἰοιδιμὸν ὄνομα, καὶ περιμάχητον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὴν εἶχ' ὄρω, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 πρόσθεν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ Φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα,
 ὅσοι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λη-
 σήρια,

dem oraculorum, per quae etiam pessumbit
 breui post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus supra modum. CHAR, Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod refulget subpalli-
 dum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentionibus expetitur.
 CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. MERC. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

β) Ἵπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρῦ-
 κτήμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et flavescens intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum χλωρός, sic ut ab ὠχρός saepe
 minimum discrepet. *Hemst.*

σηρία, καὶ ἐπισκευαί, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμά,
 καὶ πλῆς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δαλεία.
 ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ παλὺ τοῦ
 χαλκῆ διαφέρου; οἶδα γὰρ τὸν χαλκόν, ὀβο-
 λόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκά-
 στε ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
 μὲν πολὺς· ὥσε εἰ πάνυ σπευδάμεθα ὑπ' αὐτῶν·
 τῆτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῆ τῆ βάρους οἱ μεταλ-
 λεύοντες ἀνορύττῃσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
 καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τὰλλα.
 ΧΑΡ.

nia, periuria, caedes, vincula, navigatio lon-
 ginq̄ua, mercaturae, seruitutes denique. CHAR.
 Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere
 differt? aes enim noui, vt qui obolum, vt scis,
 a vectorum vnoquoque exigam. MERC. Sane:
 sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
 de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
 aurum ex profundis terrae visceribus metalli fos-
 fores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
 oritur iidem, vt plumbum ceteraque metalla.
 CHAR.

9. Ἐκλέγων] Vfus est verbo proprio in co-
 gendis colligendisque vectigalibus et pen-
 sionibus: quare de publicanis est frequens
 ἐκλέγειν Φόρου vel τέλος. Hinc ἐκλογεῖς
 non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες
 καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δη-
 μοσίῳ. Hemst.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τσοῦτον ἔρωτα ἐρώσιν ὡχρῆ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἔ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρῶν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ἐρῆς· καταγελαῖ γὰρ τῷ Κροῖσῳ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ Βασιβίρῳ· καὶ, μοι δοκῶν, ἐρεσθῆτι τι βέλεται αὐτόν· ἐπακῶσωμεν ἔν.

- ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἶε γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθειον; ΚΡΟΛ. Νῆ Δι'· ἔ γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδδν τοιῦτον. ΣΟΛ. Οὐκἔν μακάριον οἶε τὸν θεὸν ἀποφαινέιν, εἰ κτήσχιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθας χρυσᾶς; ΚΡΟΛ. Πῶς γὰρ ἔ;
ΣΟΛ.

CHAB. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, vti vides: deridet enim Croesum, et iactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Croese, numquam putas opus habere lateribus istis Pythiam? CROES. Ita per Ionem: non enim est illi Delphis donarium tale vllum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ ἄρανῳ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτὰς, ἢ ἐπίθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πᾶ γὰρ τσῶτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἶπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τᾶ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐσε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίε; ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθεις ἂν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνεις οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἄρ' ἔν, ἢ Κῦρος, ὡς λογοποιᾷσιν τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας

Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia fit petendum, si desiderarint. CROES. Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia? CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigeris. CROES. At quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum, qui seruant aliquos, meliores, an qui ab iis seruantur? CROES. Qui seruant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses

χαίρας σὺ ποίησθαι τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σιδηρὸς ἀναγκασ-
 τὸς τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σιδηρὸς δηλαδή. ΣΟΛ.
 Καὶ εἶγε μὴ τῶτον παρασκευάσαι, οἷχοιτο ἄν-
 σοι ὁ χρυσοῦς ἐς Πέρσας ἀχμάλωτος. ΚΡΟΙ.
 Εὐφήμεί 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοι-
 το μὲν ἐν ἔτῳ ταῦτα· φαίνη δ' ἐν ἀμείνω τὸν
 σιδηρὸν ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ
 κτελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατιθέναι με, τὸν
 δὲ χρυσοῦν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐ-
 δὲ σιδηρᾶ ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλ-
 κόν, ἦν τε χρυσοῦν βραδύης, ἀλλοῖς μὲν ποτε
 κτήμα,

enses tu confici curabis exercitui, an ferrum
 tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum
 vtrique. SOL. Hoc sane metallum nisi compara-
 ris, abeat tibi aurum in Persidem captivum.
 CROES. Di meliora, mi homo. SOL. Absit,
 haec ut ita contingant: viderē tamen nunc aurum
 melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num
 igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedica-
 re, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne
 ferro quidem opus habebit; ac tu siue aes, siue
 aurum consecres, aliis quod in possessionem aii-
 quando,

10. Εὐφήμεί] Formula quaedam solemnis,
 quum aliquid infauste dictum vel factum
 abominantur, et procul a se facessere iu-
 bent; in qua ne ipsum quidem illud ἀν-
 θρωπε incallum ponitur. *Hemist.*

κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
νω, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν II). ΚΡΟΙ. Ἄσι σύ με τῷ πλά-
τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λα

quando, ac praedam facilem cedat dedicaneris,
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

II. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate feriore χρυ-
σοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητικὴ, huc
χρυσοποιία, compertum habeo: verum ut
Latini aurifices, sic pari potestate Graecos
vsurpasse χρυσοποιᾶς, mihi nondum li-
quet: certe aurifex in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non
alia, quam vnus Luciani, auctoritate id
verbi munire potuit. Idcirco animus in-
clinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scri-
buntur, χρυσοχοῖα. Hemst.

καὶ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνδρῶ-
 πος ἐχ' ὑποπτήσσω, τὸ δὲ παρισάμενον 12)
 ἐλευθέρως λέγων. μεινῆσεται δ' ἐν μικρὸν ὕπε-
 ρον τῆ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέη ἄλόντα ἐστὶ
 τὴν πυρὰν ὑπὸ τῆ Κύβη ἀναγυθῆναι· ἦμισα γὰρ
 τῆς Κλωθῆς πρῶην ἀναγιτωσκέσης τὰ ἐλάττω
 ἐπισηκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτα,
 Κροῖσον μὲν ἄλῶναι ὑπὸ Κύβη, Κῦρον δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκείνησ' τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὄρα δὲ
 τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῆ ἵππε τῆ λευκῆ ἐξ-
 ἴσται·

quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Veram in membra non diu post
 redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus
 in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim a diuini
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 vident illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὸ παρισάμενον] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis oriun-
 tur, παρῖσασθαι τῆ ψυχῇ et simpliciter
 παρῖσασθαι, obuersari animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παραστῆναι et
 τὸ παρισάμενον, quod subito menti occurrit,
 e re nata cogitatio. Hemst.

λαύρασαν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις
 ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπτεμῆσα τῆ
 Κύρις αὐτῇ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὄραϊς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαιεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνων τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. ὦ πολλῆ γέ-
 λωτος, ἀλλὰ οὖν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψῃ
 ἔτως ὑπερφρονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 σεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν ἀρχιμάλωτός
 ἔσται, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ τὴν πορ-
 φυρᾶν ἐΦεζρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδη-
 μα,

inuestam. CHAR, Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
 utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam
 filium Cyri iuuenem? iste Cambyses est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus undiquaque
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 CHAR. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captivum, illum caput habiturum in vtre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-

μα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι,
 τὸν ἰχθῦν ἀνατεμῶν Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· βα-
 σιλεύς δὲ τίς εὐχεταί εἶναι; E P M. Εὐγε πα-
 ρωδαίς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὄρας τὸν
 Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι·
 ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτός, ὑπὸ τῷ παρεστῶτος οἰέ-
 τε Μαιανδρίῳ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατραπῇ,
 ἀνασκοποισθήσεται, ἀθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐ-
 δαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ
 τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. X A P. Εὐγε, ὦ
 Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτός, ὦ βελτίστη,
 καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνε, καὶ ἀνασκολόπι-
 ζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσέτῳ δὲ
 ἐπαιρέσθων, ὡς ἀνὰ Φ' ὑψηλοτέρη ἀλγεινότε-
 ρον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
 γνωρί-

demate reuinctus, cui annulum coquus porri-
 git pisce dissecto, in insula circumstua? regem
 plane videtur prae se ferre. M E R C. Belle
 versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim
 Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui
 se omni ex parte felicem esse putat: verum hic
 ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio prodi-
 tus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eie-
 ctus fortunis omnibus in puncto temporis: ere-
 nim haec quoque ex Clotho percepì. C H A R.
 Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita
 praecide, atque palo suffige, vt se sciant homi-
 nes esse: interea in altum tollantur, quippe ab
 excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ride-
 bo fin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσοῦν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὄραϊς, τὰς πλείοντας αὐτῶν, τὰς πολεμῆντας, τὰς δικαζομένας, τὰς γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποιμίλην τίνα τύρβην, καὶ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γὰρ αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπασ μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγος δέ τις, ὡσπερ σφῆμας, ἄγασι, καὶ Φέρεσι τὸν ὑποδαέερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ τ' ἀφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec ornatum aureum secum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors: multitudinem autem, Charon, istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin et vrbes eorum persimiles aluearibus, in quibus vnusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

P 3

volat

τ' ἀφάνες ἔπος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἀνοιαί, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαί, καὶ ὄργαι, καὶ μῖσοι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀνοια μὲν κἀνω ξυναναμείμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γέ, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὃ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτῆσσει ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρέμεναι, ὅπότε ἂν μάλισα οἴηται τις ἐπιλήψσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ἔπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄραϊς ὑπὸ τῷ ὕδατος.

Ἦν

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? MERC. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inicitia, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae verò capitibus imminentes, vbi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum et Tantalus vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπι-
κλωθῆσας ἐκάστω τῶν ἀτρακτῶν, ὡς ἂν ἡρτῆ-
σθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτιῶν νημάτων.
ἑρῶς καθάπερ ἀράχνηά τινα καταβαίνοντα ἐφ'
ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτρακτῶν; ΧΑΡ. Ὅρῶ πάνυ
λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολ-
λά, τῶτο μὲν ἐκείνω, ἐκεῖνο δὲ ἄλλω. ΕΡΜ.
Εἰκότως, ὦ προφμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκεῖνω μὲν,
ὑπὸ τῆτε Φοιευθῆναι· τῆτε δὲ, ὑπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομήσασί γε τῶτον μὲν ἐκείνε, ὅτε ἂν
ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τῆτε·
τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ἑρῶς δ' ἔν
ἀπὸ λεπτῶν κρεμαμένως ἅπαντας; καὶ ἔτος μὲν
ἀνασπασθεῖς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μι-
κρόν

16. Quod si aciem intenderis, conspicias et-
iam Parcas stamina singulis versato deducentes
fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
tenuibus filis: videntur quasi aranearum fila
quaedam in singulos a fuis demissa? CHAR.
Cerno tenuissimum unicuique licium additum
inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
MERC. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
le est; ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
vero; ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
dam mutuus inplexus significat. Perspicias tamen
a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-

κρὸν καταπεσῶν, ἀπορῥαγέντος τῆ λίνῃ, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν
ψόφον ἐργάσεται. ἔτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγις καὶ τοῖς γυίτοσιν ἐξακκοθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
εἴξιαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἱ ἄγαν σπεδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχισθῆαι, ἀναρπάξας γιγνομέ-
νης ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἄγγελοι δὲ αὐ-
τῆ, καὶ ὑπηρέται μάλᾳ πολλοὶ, ὡς ὄραῖς, ἠπίαι-
λοι, καὶ πύρροισι, καὶ Φθόαι, καὶ περιπνευμο-
νίαί, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια καὶ κώνεια, καὶ
δικα-

cipitatus abruptolino, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum :
hic autem paululum modo a terra leuatus et-
iamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
vt a vicinis vix casus eius exaudiatur. CHAR.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon : maxime si spectes eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, vt vides,
frigora febriam et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladij, latrocinia, cicutaę potiones,
iudices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τῶν ἄδεν ὄλωσ
αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς' ἃν εὖ πράττωσιν· ὅταν
δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ' αἰ', καὶ
ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνονόαν, ὅτι
θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῶν χρό-
νον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὡσπερ ἐξ
ὄνειράτος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἕζων τε
ἂν σωφρονέζουσαν, καὶ ἤτταν ἠνιῶντο ἀπεθα-
νόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
παρῶσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπερήτης καλῆ, καὶ
ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ,
ἀγανακτᾶσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε προσ-
δοκήσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί
γὰρ οὐκ ἂν ποιήσεις ἐκείνος ὁ τὴν οἰκίαν
σπεδῆ

iudices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem
plane subit, dum felices agunt; simulatque offen-
derint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei
mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent
tum se esse mortales, tum, paucillum istud tem-
poris in vitam quasi peregrinatione instituta, abi-
turos tanquam ex somnio, omnibus super terram
relictis, vixissent sane sapientius, minusque dolo-
ris morientes cepissent: nunc autem perpetuo
quum se sperent vsuros esse rebus praesentibus,
vbi praesto fuerit minister, citaueritque et duxe-
rit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur
se abduci, vt qui nondum expectauerant fore, vt
inde auellerentur. Quid enimvero non faciat iste,

σπαδῇ οἰκοδομῆμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπι-
 σπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐ-
 τῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι,
 τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀθλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκείνος
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἀρῆνα παῖδα ἔτεκεν αὐ-
 τῷ ἢ γυνῇ, καὶ φίλος διὰ τῆτα ἐσιῶν, καὶ τῆ-
 νομα τῆ πατρὸς πιθέμενος, εἰ ἠπίσατο, ὡς
 ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἂν
 σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ
 αἴτιον, ὅτι τῶν μὲν εὐτυχῆντα ἐπὶ τῷ παιδί
 ἐκείνον ὄρω, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα τῆ Ὀλύμ-
 πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
 ζοντα τὸ παιδίον, εἶχ ὄρω, εἰδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας
 αὐτῷ

qui domum gnauiter aedificat, operariosque
 urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finien-
 dam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum,
 haeredique relicurum, vt ea domo fruatur, in
 qua ne semel quidem ipse miser coenauerit.
 Ille porro, qui gaudet, quod masculum in-
 fantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos
 prolixè accipit nominalia celebrans, si sciret
 septennem puerum esse obiturum, num tibi
 videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum
 in causa est, quod illum felicem filii sorte con-
 templetur, athletae patrem Olympico certami-
 ne victoris; sed vicinum, qui exequias it infan-
 ti, non cernit, neque nouit, a quo stamine
 pepen-

αὐτῶν κρούης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένης ἀρεῆς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλαζμένης ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρω πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ εἰνοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐσιν, ἔσσεύμενοι ἀγανακτῆσιν. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἷπερ εὐδαιμονέεσται εἶναι δοκῶσιν; ἔξω τῆ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλη τῆς τύχης, πλείω τῶν ἰδέων τὰ ἀνιερὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς Φύβες, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβλαῆς, καὶ ὄργας, καὶ κολακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες ζυνει-

perenderit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacerant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inueniet ipsis adesse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versan-

ξύνεισιν. εἰς πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ
 ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπερ δὲ τὰ
 πάντων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
 ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἐρμῆ, εἰπεῖν, ἢ
 τινι εἰσμέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ
 βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας 13)
 ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρητῶ τινι καταρρέαττοντι
 ἀνισαμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
 ξυναγεί-

*versantur. Mittro luctus, morbos, adfectiones,
 quae scilicet in eos aequali iure atque in alios
 quosuis imperium exercent. Nunc vbi regum isto-
 rum conditio misera est atque aerumnosa, expu-
 tare commodum, qualis priuatorum fit hominum.

19. CH A R. Atenim exponere tibi volo, Mer-
 curi, cuinam rei similes mihi visi fuerint homi-
 nes, eorumque vniuersa vita. Tu sane bullas ali-
 quando in aqua spectasti sub scatebra violenter
 praecipitante existentes; bullas istas inquam in-
 flatas,

13. Πομφόλυγας] Homo bulla: eoque magis
 senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. an-
 num agens octogesimum. Πομφόλυξ αυ-
 τεμ ἢ ἐπιπασόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ
 ὕδατι ἐπανάσασις, definitio Arati Schol.
 ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter
 ea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς Φυσιωμένων λέ-
 γεσθαι τὴν λέξιν. Hemst.

ξυναγείρεται ὁ ἔφρος· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τε-
 νες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐπραγεῖσθαι ἀπέσβη-
 σαν (14)· αἰδ' ἐπὶ πλέον διαρκῆσι· καὶ προσ-
 χωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐτὰ ὑπερφυσώ-
 μεθα ἐς μέγιστον ἔγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι
 καίκεῖναι πάντως ἐξεργάγησάν ποτε· ἔ γὰρ εἶόν
 τε ἄλλως γενέσθαι. τῆτό ἐσιν ὁ ἀνθρώπων
 βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἔμπεφυσημένοι,
 οἱ μὲν μείζας, οἱδ' ἐλάττας· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
 χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ
 δὲ ἅμα τῷ ξυσῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
 ἀπορράγηναί ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χεῖρον
 σὺ

flatas, vnde cogitur spuma: earum quaedam
 parvae, quae statim diruptae solent extingui;
 aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
 mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
 scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
 labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
 est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intum-
 uerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
 quidem breuissimi temporis habent et cito pereun-
 tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
 ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo rup-
 ptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem
 parte

14. Ἀπέσβησαν] Id est ἀποσβῆναι εἰώθει.
 Hemst.

σὺ τᾷ Ὀμήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις
τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιαῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὄραός σία
ποιῶσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
ἐμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
τὰς δεήσει, ἕνα ὄβολόν ἔχοντας, ἤκειν παρ᾽
ἡμᾶς. βέλκει ἄν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλᾷ ἐσμεν,
ἀναβοήσας καμμέγεδες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ
τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
ὦ ματαῖσι, τί ἐσπεδάκατε περὶ ταῦτα; παύ-
σασθαι κάμνοντες· ἔ' γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· ἔ-
δὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίων ἐσιν, ἔδ' ἄν
ἀπα-

parte deteriorem, Charon, comparationem in-
stituiti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

20. CHAR. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
tentione inter se de magistratibus, honoribus et
possessionibus decertent; quibus tamen omnibus
relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
nis laboribus, eoque modo viuant, ut semper
mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
eos compellans: Inepti, quid studium istis in
rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἔλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιπέρας ἐμβόησαι αὐτοῖς, ἔκ' ἂν οἶσι μέγα ὠφελήθῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, ἔκ' οἶσθα, ὅπως αὐτὰς ἢ ἀγνοία, καὶ ἢ ἀπάτη διαπεθεύκασι, ὡς μὴδ' ἂν τρυπάνω· ἔστι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. ποσῶτω κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ' Ὀδυσσεὺς τὰς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἂν ἐκεῖνοι δυνήθειεν ἀκῆσαι, ἢν καὶ

in perpetuum viuetis: nihil eorum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum vero, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse, et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inquam, non tu censes magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis quam ipse ignorantia et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Ulysses fecit locis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαφύραγῃς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῆτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὗ παρεδεδεγμένοι τὴν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατηγνωκότες εἶα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκᾶν ἐκείνοις γὰρ ἐμβοήσκουμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τῆτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἀ ἴδασιν. ὄρας, ὅπως ἀποσπᾶσαντες τῶν πολλῶν καταγελωῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἐδαμῆ ἐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλσί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίαι; καὶ γὰρ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδα! πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἐρμῆ.

sunt, etiamsi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad peruidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHA R. Quin illis igitur inclamo. MERC. Superuacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: viden ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nulla que ex parte probant: imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHA R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναί, ὦ Ἑρμῆ, καί
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελεῖ ἔση τὴν περιήγησιν πε-
ποιηκῶς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττῃσι, θεάσασθαι 15). ΕΡΜ. Ἥρία,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβος, καὶ τάφους καλέσει τὰ
τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χωμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficium absolueris; scilicet conditoria cadaverum,
vbi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumen-
ta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θεν θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττῃσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocalibus insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. Hemst.

χώματα ὄρεας, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν' ἐκεῖνοι σεφανῶσι τὰς
 λίθους, καὶ χρίσσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νή-
 σαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρεν τινὰ
 ἐρύξαντες, καίσσι (16) τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
 λῆ δειπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γέν' εἰκάσαι, ἐγχεέουσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθηεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 αἷδα· πεπισηύκασι δ' ἔν' τὰς ψυχὰς ἀναπεμ-
 πομένας

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaueribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrope quadam effossa comburunt sum-
 tuosas istas coenas, atque in foueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίσσι] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
 πετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
 νειν δὲ ἀπὸ τῆ βόθρου τὸ μελίχρτον. ΧΑΡ.
 Ἐκείνας ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
 ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
 τα, ὁσημέρα κατάγοντι αὐτὰς. οἷσ'θ' ἔν, εἰ
 δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γε-
 νόμενοι; ἐπειτοὶ καὶ παγγέλοια ἄν; ὦ Ἐρμῆ,
 ἔπασχον, ἔκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
 κκτάγειν μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτίς ἀνάγειν
 πιομένας. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, ἔκ εἰδότες
 ἠλίοις ὄροισ διακέρριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
 ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐσι·
 καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumvolitantes ni-
 dorem et fumum, atque haurire de scrobe mul-
 fum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantue,
 quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
 vero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
 eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
 re, vbi semel terram subierunt. Illud enimvero
 mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
 fu dignum accideret, si oporteret non deducere
 solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
 potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
 qui nescitis, quam longinquo finium interual-
 lo discreta sint mortuorum viventiumque nego-
 tia, qualisque reit.m sit nostrarum ratio; nec,

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβε,

Ἐν δ' ἰῆ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ERM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον
ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶπερ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὄρῃς τὸν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντιπρὸ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοι-
τείῳ. CHAR. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἐρμῆ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμας ἤδη δεῖξέν μοι,
ἀς κά-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit fortitus; uno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Therlitae parem Theridis filium
pulcra coma conspicuae: omnes namque perin-
de umbrarum sunt infirmae calvariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. MERC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in khoeteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ἄς κάτω ἀίχομεν· τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπά-
λα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεω-
νάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνη-
μα διαπορθμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὄλων ἐτῶν
μηδὲ νεωλιῆσαι, μηδὲ διαψύξαι 17) τὸ σκα-
Φίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὧ πορθμεῦ, ἀπό-
λωλεν ἤδη, καὶ ἔδεν ἰχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς·
ἔδ' ἂν εἶπης ὅπως πότε ἦν. ἡ Βαβυλῶν δέ σοι
ἐκείνη.

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sar-
danapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
ipsamque Ilion: multos equidem inde memini-
me traiecisse, adeo ut decem integris annis nec
subducere, neque ventis exponere licuerit sca-
pham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit, ne-
que ullum vestigium amplius est eius reliquum;
sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi

Q 3

Baby-

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et
διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, au-
rae, soli exponere: quae commaduerunt
ad solares radios flatusque venti oppande-
re. De nauibus, quae subductae ad aë-
rem et ventum ficescunt, utrumque ver-
bum aequè usurpari solet. Itaque Charon
decem totis annis quum non potuisset νεωλι-
ῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΦίδιον, metus
erat, ne cymbula curae necessariae ex-
pers plane corrumperetur. Hemst.

ἐκείνη ἔστιν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), ἔ' μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη,
ὡσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δέ, καὶ Κλεωνάς,
αἰσχύνομαι δεῖξά σοι· καὶ μάλιστ' αὐτὸ Ἴλιον.
ἀποκνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπαίων. πλὴν ἀλ-
λὰ πάλα μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡ πορθμεῦ
καὶ πόλεις, ὡσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρα-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχῃ ἔν' εἰς
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαίων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ἰνομύ-
των,

Babylonem turribus ornatam, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaereretur, haud secus ac Ninus. My-
cenas Cleonasque pudet me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus ob magniloquentiam carminum: attamen
olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et vrbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alveus quidem Inachi
Argis amplius superest. C H A R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἐχασα sub-
audio. Brod.

των, Ἴλιον ἱερὴν, καὶ εὐρυάγυριαν, καὶ εὐκτίμε-
να Κλεωναί.

Ἄλλὰ μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλας Φονεύ-
σιν; ΕΡΜ. Ἀργεῖες ὄρῳς, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίαις, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὰ τρόπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τῆς
πεδῆς αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. ΧΑΡ. Ὡς τῆς
ἀνοίας, οἷγε εἴη ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσονται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆ· τὸ
δὲ πε-

dor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude,
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? ΜΕΡC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CΗΑR.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? ΜΕΡC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CΗΑR. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelo-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσασσι, πολ-
 λὰκις ἐκ βάρθρων τὸ τρέπαιον ἀνασπάσαντες
 τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
 ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κητὰ χώραν εὐ-
 θετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
 μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
 σολῶν. ΧΑΡ. Εὐγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
 εργέτης αἰεὶ ἀναγεγρέψῃ. ὠνύμην δέ τι διὰ σέ
 τῆς ἀποδημίας. οἶά ἐσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
 ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
 σαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, εἰδὲις
 λόγος.

campum autem illum alii atque alii vsque co-
 lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
 aratro. M E R C. Haec quidem ita fient: nos ve-
 ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
 dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
 peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
 tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
 aduentabo tibi mortuos deducens. C H A R. Be-
 ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
 non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
 meas referam: haud enim mediocris per te fru-
 ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
 At qualia sunt hominum infauistorum negotia!
 reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
 Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ Θυσιῶν.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάλιστα πρῶτοι
 τῶν καὶ ταῖς ἐσθλαῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ ἂ αὐτοῖς, καὶ ἂ εὐχονται, καὶ ἂ
 γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, ἐκ οἷα, εἴ τις ἔτω
 κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἔ γελάσει
 τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων.
 καὶ πολὺ γε, οἷμα, πρότερον τῶν γελοῶν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πρότερον εὐσεβεῖς αὐτὰς χερὶ
 καλεῖν, ἢ τὸναντίον θεοῖς ἐχθρὰς, καὶ κηκο-
 δαίμονας, οἷγε ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἀγενεὲς τὸ
 θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥσε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῆς,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμε-
 λόμενον.

De Sacrificiis.

1. **I**n Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae fiunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et *ob id ipsum* infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo diuinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indignetur.

λέμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τρεῖς τρεῖς Φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσεως, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν Θυσίαν ὑπὸ τῆ Οἰνῶς· ἔτις ἄρα βαθείως καθίκετο αὐτῆς ἢ τῶν ἰσραϊῶν διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὄραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔρχνῳ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνῶς πεπορευμένων, δεινὰ ποιῆσαν, καὶ σχετλιάζεσαν, οἷας ἐορτῆς ἀποκλειφθήσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίδας, καὶ τρισευδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύσει τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου

ρβ

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Calydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri tabem, vniuersa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, et conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iupiter, quam *in ipso* Homeri poëseos principio

ρε ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τὰς ἄλλας θεάς. ἕτως ἔδεν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιῆσιν, ὧν ποιῆσιν. ἀλλὰ πωλεσιτοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνθεσι πείσασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδι'· τὸ δὲ πλετεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἴλιος εἰς Πύλων, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένε βασιλικῆς. ἡ μὲν γάρ Ἐκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίετο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἄλεκτρούνοσ, καὶ σεφάνε, καὶ λιβανωτῆ μόνε παρ' αὐτοῖσ ὄνια.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Ad eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil; sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, diuitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum redeat, tauris nouem; uti vero ab Aulide ad Ilium liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Nam Hecuba quidem, ne tum vrbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerua redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Pu-

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄ-
 τε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὸ θεῖα σοφός, ἐπει-
 δὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονος, ὡς
 αὖν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δμαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ
 μόνον ἐκ ὀνειδίξει, λέγων, ᾧ βέλτιζε Ἀπολλ-
 λον, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεῶν, τέως ἀσεφάνωτον
 ὄντα, πολλάκις ἐσεφάνωσα· καὶ τούτῳ σοι
 μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βω-
 μῶν· σύ δ' ἀμελεῖς με τοιαῦτα πεπονθότος,
 καὶ παρ' ἑδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαρ-
 ᾗν ἔτω κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
 none, exoptulat cum Apolline, apud quem
 in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit,
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 pollo optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in alta-
 ribus adoleui. Tu vero negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

1. Κατεδυσώπησεν] Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam δυσωπία est pudor, quo fit,
 vt aegre oculos tollere audeamus. Cleric.

γων, ὡς ἄρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ναυσάθυμῃ καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῶ λοιμῶ τὰς Ἀχαιῆς αὐτοῖς ἠμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῆ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθη, βέλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτῆ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγασιν, ἔχ' ὅσα περὶ τῆς ἔξω-τας ἐδυσύχησεν, ἔδὲ τῆ Ἰακίνθου τὸν Φόνον, ἔδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῶ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἄξοσρακισθεὶς διὰ τῆτο ἐκ τῆ ἔρανθ' κατεπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρώπινῃ χρησάμενος τῆ τύχῃ ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τῆτῳ μὲν γε ἔμνος, ἀλλὰ μετὰ τῆ Ποσειδῶ-

iecit, ut sagittis correptis infessoque editiore prope nauium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achiuos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam inueniendus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspersa illum fuerit: sed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana conditione atque sorte uti iussus est. Est vero etiam, cum seruili ministerio, in Thessalia apud Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum

σειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ ἔδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τῷ Φρυγῶς, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐτοῖς πλεόν ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκὰς.

Ἡ γὰρ ἔ ταῦτα σεμνολογῶσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τέτων ἰερώτερα, περὶ τῆς Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μῆσας συνῶδες ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὲ ἐνθεοὶ γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχις αἰετὸς ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε
ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poetae, et multum hisce diminiora, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea; totaque pene Iouis familia. Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Coelo patre in illo impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὡσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕσερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείσ ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς ἀιετράφῃ, καθάπερ ὁ Τηλέφος ὑπ' ἐλάφῃ, καὶ ὁ Πέριπλος Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἐγὼ μὲν δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑσάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τὰς Περσῶν τῆτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παιδῶν τὸν ἔρανόν, τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: ut Argi-
gius Thyestes: ut deinde Iupiter, furto sub-
iicientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
a capra nutritus fit, quemadmodum nempe Te-
lephus a cerua et a cane Cyrus superior: ut
deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit
ille quidem complures alias, ultimam ve-
ro Iunonem germanam suam ex Persarum
hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
vero maximus fit, et effusus solutusque in
Venerem, facile coelum liberis ut compleuerit;
quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc fit, aperiant alii. Lu-
cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
ut c. ultimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul.

τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίξας δὲ καὶ νόθας ἐκ τῶ Ἰνῆτῶ καὶ ἐπιγείας γένεας· ἄρτι μὲν ὁ γεινάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῶ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔΦυσεν, ἐκ τῆς ἑαυτῶ κεφαλῆς, ὑπὸ αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ Φέρων κατώρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.

Ὅμοια δὲ τῶτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἀδελφίν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον 3) αὐτὴν

quorum alios ex sui fastigii *matribus*, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creauerit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Mineruam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflante creptum, in suo ipse femore defodit, ac deinde intante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium

3. Ὑπηνέμιον] Quasi vento grauida facta fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῶ ἀνέμου. Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ἔ μάλιστά
 εὐτυχῆ τέτον, ἀλλὰ βάνουστον 4), καὶ χαλκίαν,
 καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιῶντα, καὶ
 σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ
 εἰδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τῆς Διὸς
 ἐξ ἕρανῃ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
 τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνή-
 κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὡσπερὸ Ἄστυάναξ ἀπὸ
 τῆς πύργος καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαι-
 στὸ μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
 nimis illum beatum, sed sordidum opificem,
 fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper, fauilla oppletum, qui camino
 adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
 valentem, claudum nempe ex casu, cum de
 coelo proiectus a Ioue esset: et nisi (bonum fa-
 ctum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
 excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
 cipitatus de turri Aestyanax. Quanquam Vulcani
 ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
 quae

4. Βάνουστον] Βάνουστος est arte sordida seu
 sellularia quaestum faciens: sed πυρίτην Grae-
 cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
 satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
 τήν lapidem et gemmam quis ignorat?
 Graevius.

ἔπαθε, διότι κατ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τῆτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσαύρωσεν ἐπὶ τῷ Καυκάσῳ, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἥπαρ ὁσημέραι κολάψοντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίην. ἢ ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς ἐν ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος ἔσα, καὶ τσοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστῶσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπῶσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὡς πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam vero, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, et indigna facere, quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui iam nec utilis illi esse possit. Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμώνακα-
τίσθαι πολλαίσι ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἔρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
στάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ
ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκρί-
σθηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῆς ἐστὶ τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τῶ Ὀμήρου λέγοντος ἠκῶ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶ νώτε γενομένῳ,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσᾶν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ,
πρῶτον μὲν οἰκᾶσιν αἱ Ὠραί. πυλωρῶσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendenti
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite introspexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga conuersa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora sive-
ra, ac dies vbique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nempe;

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπερέ-
 ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ
 Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
 μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
 βασιλεία· ταῦτα πάντως περικαλλῆ τῷ Ἡφαί-
 στῳ κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει
 γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
 πῆσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν
 ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψοντα πῦρ ἀναπτύ-
 μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλισσομένην πε-
 ρὶ καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχῆντα πάν-
 τες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἶμα
 πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ
 μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
 nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
 artis instrumento plena; tum Deorum domus,
 et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
 a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (deceat enim puto superna
 illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
 yem et in terram despiciunt, vbiq̄ue oculos cer-
 nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
 censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
 Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
 hiantes fumo, et sanguinem altaribus adfu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
 ro si

μυῖα. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεισιῶντο, καὶ συνέπιπὸν αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισαί, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπὸρρήτος ὁ ἔρανος.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρῆν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τέτοις, καὶ ἀνέλαθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύσαι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν
ἐκά-

ro si coeuent, nectar et ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem homines etiam ad conuiuium et comestationem illorum adhibebantur, Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes et loquaces, ipsi quidem poenas ad hunc diem luunt, caeterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his et consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes dedicarunt, et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

vnicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum reseruerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. Gesnerus.

ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολιτάς αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ τὴν οἰκιστήτα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος, καὶ ὁ Μυγδόσιος 6) τὴν Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες εἰ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, εἰδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῆ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὑεῖν, καὶ τὰλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος.

Ἐπειτα

unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque ciues declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine *Graeco* illam coniunctionem;) Iunonem porro Argiuis, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursum Cretenfes non natum modo apud se, neque nutritum modo Iouem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putauerimus, Iouem tonare et pluere et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenfes sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόσιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογόμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione vititur. *Gesner.*

Ἐπειτα δὲ ναὸς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοι-
κοι, μηδὲ ἀνέσιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν
ἀπειμάξουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷα ὅπου
ιδόντες ἀναπλάττεσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
παῖδα δ' ἔς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ
γλαυκῶπιον τὴν Ἀθηνᾶν. ἄμωσ δ' ἐν οἱ παριόν-
τες ἔς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
ἔτι οἶοντα ἄραϊν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κράνου καὶ Ῥέας
ἔς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον, καὶ
τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis affi-
milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
cletō, aut Phidia. At hi nescio vbi viderint
Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
Neptunum, et glaucis Mineruam oculis. Ta-
men qui intrant aedem, non iam Indicum
sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
ac Rheae filium, in terram traductum collo-
catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
praesidere iustum, ac satis habere, si ipsis

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε 7) ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια 8), προσάγκσι τὰς θυσίας· βῆν μὲν ἀροτῆρα ὁ γωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἴγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δ' πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλῆσας μόνον τὴν αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνας

quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et edictis et vasis lustralibus, hostias admouent, aratorem bouem agricola, opilio ouem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placauit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vitra-

7. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi fit illud ὅλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis imprimis familiaris, vt videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musci norunt ita computari, vt graduum numerus vnitatem multari debeat. διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud; quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcetur profani, ἐκάς, ἐκάς, etc. Gesner.

ἐκείνης γὰρ ἐπάννιμι) σεΦανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἔντελός εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τί κατασφάττωσι, προσάγασσι τῷ βωμῷ, καὶ Φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῆ θυσία ἐπαυλῆν. τίς ἔκ ἂν εἰκάσειεν ἠδεσθαί ταῦθ' ὀρώοντας τὸς θεός.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Φησί, μὴ παριέναι εἴσω περὶ ῥάντηριων, ὅσις μὴ καθαρὸς ἐσι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσηκεν ἡμαγμένος, καὶ ὡσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιακῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἔκ εὐσεβῆς

ἔπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admouent altari, et in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibias dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et vt Cyclops ille, secans, et exta eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium

ἐπιτελών; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε
 κε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις
 τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἰσ-
 ροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἔρανόν
 διασκαίδναται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ
 πᾶσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἠγησάμενος τα-
 πεινάς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρί-
 σησι· καὶ ἔτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ·

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυ-
 ρίων γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν.
 ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε
 ὄψει πολλὰ τὰ σμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῶ
 ἔρανῶ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρό-
 σωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα
 ὅλον

perficiens: denique vero igni accenso imponit
 ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi
 lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo di-
 gnus alta petit, et in ipsum coelum paulatim
 diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus,
 quas humiles putat, ipsos homines ad aram
 Dianae sistit, eoque facto Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his,
 quae apud Assyrios fiunt et Phrygas Lydosque.
 In Aegyptum quidem si veneris, tum sane,
 tum videbis magnifica multa et vere digna
 coelo: arietina facie Iouem, canina prae-
 clarum illum Mercurium, et Panna caprum
 vsque

ὄλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πιθήκον.

Εἶδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς, ἀκρόση πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγεμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τῆ δέξερ. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει

usque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis, crocodifum alium, et simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane, audies sophistas multos et scribas, et raso capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valuis arcete profanos! qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus et gigantibus feditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, vbi latere se sperarent ab hostibus, deinde vnus illorum caprum subierit, arietem prae metu alius, bestiam quancunque alius, aut auem: hancque ob causam illas formas hodie quoque seruari Diis. Haec nimirum in pene-

λει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιζάντες ἤδη πεφαινεμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἀν' ἀποθάνῃ, τίς ἔτω περὶ πολλῆ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις ἐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσω ἔχη πλόκαμον τὸν πορφύρεον; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονημένος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτω γιγνώμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πισειόμενα, δεῖσθαι

penetralibus templorum reposita seruantur, scripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, et plangunt circumstantes modo maectatam, alii vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, et nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*priuaris*) bubus et augustior. Haec quae ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehensore

σθαί μοι δοκεῖ τῷ μὲν ἐπιτιμήσοντος ἔδενός,
 Ἡρακλείτῃ δέ τινος, ἢ Δημοκρίτῃ, τῷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τῷ δὲ τὴν ἀγνοίαν
 ὀδυρμένῃ.

fore ὄpus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deploret.

Βίωσι) Πράσις.

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφινε-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. Tu scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

- I. Βίωσι] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίσις non dubitavi. Retinet βίσις so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 notat: nisi quod Satyrica profopoeia hic
 vitae et instituta ponuntur vt personae.
 Βίσις nimirum Πυθαγορισμός, vt hoc vtar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μύνοις· σὺ δὲ εἶπεν ἐξῆς παραγαγὼν τὰς βίβας·
 ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι Φα-
 κῆνται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ
 Ἐρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκαλεῖ ἀγαθῆ τύχῃ
 τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύξομεν δὲ βίβας Φιλοσόφας παντὸς εἶδους,
 καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἂν ἔχῃ
 τοπαρχυτικά τὰ γύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς
 νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.

Πολλοί

ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae vi-
 deantur, et emtores quam plurimos alliciant.
 Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et iube,
 quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapi-
 dem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas
 Philosophas omnis generis, et sectarum diuerfa-
 rum. Si quis vero praesentem pecuniam numera-
 re non possit, fideiussore dato, proximo anno sol-
 uet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit
 Lucianus in adia et sermones ipsorum ve-
 terum Philosophorum. Hoc tota dialogi
 ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες,
 cogit. *Gesner.*

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice ele-
 ganter pro ἐκτίνειν, *solvere* vsurpatur. No-
 ster in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύ-
 ριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἢ ἐκτίσις,
 Bos.

Πολλοὶ συνίασιν ὥστε χρεὶ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτὰς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγαγῶμεν;

ΖΕΥΣ. Τρατονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἴωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.

Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰ βῆθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δὴ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ 1), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ

uer. MERC. Multi conueniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. IVP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?

IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. IVP. Iam fac praeconium.

MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concor-

3. Ἄριστον βίον πωλῶ] Rectius veritas, vita optimum, vita virilem, generosum, liberum: hoc est, qui optime viuit, qui viriliter, genere, non effoeminate, libere viuit. Graeu.

τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἀκ ἀγεινῆς. τί δὲ μάλι-
 σα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν.
 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος.
 ΑΓΟ. Πᾶ δὲ ἐπαιδευθῆς; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,
 ἦν πρῶμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδά-
 ξω μὲν εἰδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-
 μνήσεις; ΠΥΘ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.
 ΑΓΟ.

concordiam uniuersi, et reuiuiscere? EMTOR.
 Specie uidetur haud illiberali. Quid uero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmetica, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem uides summum. EMT. Li-
 cetne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.
 Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-
 ro, quid me docebis? PYTH. Equidem doce-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.
 EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.
 EMT.

δάκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, ἢ ποτε θειοτέρως λόγως ἤκωσα, ἢ δὲ μᾶλλον ἰσχύς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ὧ̄ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἧτις αὐτέοισιν ἢ Φορῆ· καὶ ἐκοῖα ἔοντα μορφῆν, καὶ ὅπως κινέοντα. ΑΓΟ. Μορφῆν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶα τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τετέοισι δέ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δεκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diuiniore nec sacros magis sermones audiui. PYTH. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moueantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassa moveri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni, alium

καὶ ἄλλον εἶναι εἶσαί. ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμί, καὶ ἔχ' ἔτος, ὡσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο. χρόνῳ δὲ αὐτίς, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τῆτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ δίκαιαν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχῆιον μὲν εἶδός ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἶνεκα μυσάττη τὰς κυάμας; ΠΥΘ. ἔκ' ἄλλ' ἰεροί εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὰ πᾶν γονή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύσης κυάμον ἔτι χλωρὸν

alium autem esse cognosces. ΕΜΤ. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? ΡΥΤΗ. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. ΕΜΤ. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? ΡΥΤΗ. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. ΕΜΤΟΡ. Cur auerfaris fabas? ΡΥΤΗ. Non auerfor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, geniturae sunt. Si cute nudes fabam viridem,

χλωρὸν ἔοντα, ἔψαμι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίσ-
 σιν ἑμφερέα τὴν Φυήν. ἐψήθεντι δὲ ἦν ἑκα-
 Φῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἶμα
 ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
 κυάμισσι τὰς ἀρχὰς αἰρέσθαι, ΑΓΟ. Καλοῖς
 πάντα ἔφησ, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπέδυσι,
 καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις,
 χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρὸς ἔστι. θεὸς, ἔβροτὸς τις
 εἶναι φαίνεται ὡς ὠνήσομαι πάντως αὐτίν.
 πόσσε τῆτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μῦθ.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάττε λαβῶν. ΖΕΥΣ. Γρά-
 φε τῆ ὠησαμένῃ τῆνομα, καὶ ἔθεν ἔστιν. ΕΡΜ.
 Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμ-
 Φι-Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη
 ΕΡΜ.

videbis eam virilibus membris figura similem,
 cotham vero si destituas, in aura certo nume-
 ro noctium, sanguinem efficies. Quod vero ma-
 ius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis
 eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia
 dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te,
 nam et nudum te videre volo. Hercules, au-
 reum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis
 esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis.
 ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙVP.
 Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡC.
 Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui
 circa Crotonem et Tarentum et illam Grae-
 ciam

Ἑλλάδα. καίτοι ἐκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώηθησαν κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Τ Σ.

Ἀπαγύτῳσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; Ζ Ε Τ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ περίθι ἐν κήλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρῶν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκαλέσηται σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶστα γὰρ εἶναι παντάπασιν

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed trecenti circiter emerunt communiter possidendam. IVP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC. Visne squalidum illum Ponticum? IVP. Prorsus ita volo. MERC. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni, circumi hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram et generosam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non memis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in ius vocet? MERC. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim vbiuis se esse

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
 χρῆσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαιμόνως
 διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σιαπανέα γε καὶ ὕδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδουκτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπισήσης, πολὺ
 πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τῆνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κάλλιπον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδισα
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μὴ με
 ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε.
 ἔχ' ὄρεῖς ὡς διῆρας τὸ ξύλον, καὶ συνέσπασε
 τὰς ὀφρεῖς, καὶ ἀπειλητικόντι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδισι· τιθασσὸς γὰρ ἐστι.
 ΑΓΟ.

liberum. EMT. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 MERC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 EMT. Cuius est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? MERC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. EMT. Metuo tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, vti clavam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obrue-
 tur. MERC. Noli timere. cicur est.

8. EMT.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδαπὸς εἶ;
 ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
 Τῆ κόσμικη πολίτην ὄρα. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
 να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἐν ἔχῃ
 καὶ λεοντῆν ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας
 αὐτῷ. ΔΙΟ. Ἐγτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον.
 στρατεύομαι δὲ ὡσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, ἔ-
 κλευσός, ἀλλ' ἐλάσιος, ἐγκαθάραμ τὸν βίον
 προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
 ἀλλὰ τί μάλιστα σιδεῖναι σσφῶμεν; ἢ τίνα τὴν
 τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀν-
 θρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βέλτομαι.
 ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, benevir, cuius es? DIOG.
 Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-
 uem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Her-
 culem. EMT. Quin igitur et Leoninam sumis?
 Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.
 DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
 lum: bellum autem gero, vt ille, contra volupta-
 tes, non (καταινε νε ille alieno-) iussu, sed mea spon-
 te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
 Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
 mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator
 sum hominum, et medicus affectionum; in vni-
 versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
 do Fraeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] *Antistitem* hic verti προφήτην
 voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἦν δὲ πρῶμαίσε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παρὰ λαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορία συγκρατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε περιπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γὰρ μὲν δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρὶδος· καὶ πάντα σοι λήρος ἔσοι· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπών,
ἢ τὰ-

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, et deliciis exutum, cum inopia concludero, palliolo te amicum, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuiio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugae putabis omnia: relictaque domo paterna,
aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφήμι etiam proloquor, praedico. Gesner,

ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πί-
 θον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μετ', καὶ ὀπι-
 σθογράφων βιβλίων. καὶ ἄτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλείῳ. ἢ
 μασιγοῖ δέ τις, ἢ σρεβλοῖ, τέτων ἔδεν ἀνια-
 ρὸν ἠγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῆτο φῆς τὸ μὴ ἀλ-
 γεῖν μασιγάμενον; εἰ γὰρ χελώνης, ἢ καράβα.
 τὸ δέσμα περιβέβλημα. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειον ἐκείνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ πείον. ΔΙΟ. Ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ
 γλώσσα ἔσαι ἀνάλητος.

Ἄ δὲ μάλιχα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐσιν·
 ἰταμὸν χρῆ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λαιδο-
 ρεῖσθαι

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem
 te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum iudicabis. E M T. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parua mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ιδιω-
ταις. ἔτω γὰρ ἀποβλέπονταί σε, καὶ ἀνδρείον
ὑπολήφοντα. Βάρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσοι, καὶ
ἀπηχῆς τὸ Φθῆγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιᾶντων προσώπων πρόπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
εῖκεια, καὶ μετριότης ἀπέσω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν
ἀπόξυσον 5) τῆ προσώπων παντελῶς. δίωκς δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς.

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te conuiciant, for-
temque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absona loquela, et plane canis similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q, d. *abrade ipsum
erubescere*. Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de
facie prorsus abstergas*. Sed non de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀποξέω comparetur, parum vehemens.
Gesner.

τοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκοινωνήτος εἶναι θέλω,
μὴ Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατάλυσις
γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάν-
των, ἃ μὴ ἰδίᾳ ποιήσεις ἂν τις, θαρξῆν
ποίεις, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρῆ τὰ γελοιώτα-
τα· καὶ τέλος, ἦν σοι ὀσκή, πολύποδα ὠμόν,
ἢ σηπίαν Φυχῶν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν
εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μισρὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώ-
πινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἄλλὰ ῥᾷσά γε, ὦ ἔτος,
καὶ

his ipsis solus et infociabilis esse postula, neque
amico admisso neque hospite. In hoc enim in-
est regni illius tui interitus. In conspectu
omnium ea fac animose, quae neque solus ali-
quis temere suscipiat, et Venerem exerce ma-
xime ridiculam. Tandem si e re videbitur, cru-
do Polypo aut sepia deuorata mortem oppete.
Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab hu-
manitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facil-
lima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιεσθαι τινα
est aliquem ad se admittere, adiuuam conue-
niendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H.
c. 3. Κλειτος δὲ, εἶποτε μέλλοι τισὶ χρη-
ματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων
τὴς ὀδομένης προσίστο. Clitus vero, si
quando auditurus erat quosdam, inambulans stra-
gulis purpureis, admittebat desiderantes. Bos.

καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μεταλθεῖν. ἔ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὐτῇ σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδὸς. καὶ ἰδιώτης 7) γὰρ ἂν ᾦς, ἢ τοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔσόν σε κωλύσει θυμαίσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θρασὸς παρῆ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ δέομαί σε ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοςι τὸ μέγιστον δὲ'

lima, et quae nullo negotio vnusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et litteris et nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conuiciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere

7. [Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίον significare aliquando simpliciter vitam priuatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis et ignarus significatur *Hermetimo* p. 61. Sic apud Latinos quoque *intelligenti et ingenioso* opponitur *Idiota*. Iensius.

δύ' ὀβολῶν. E P M. "Ἐχε λαβίων" καὶ γὰρ ἄσ-
μενοι ἀπαλλάξομεθα, ἐνοχλῆντος αὐτῶ, καὶ
βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξάπλῶς ὑβρίζοντος
καὶ ἀγορεύοντος κικῶς.

Z E T Σ. "Ἄλλον κἀλεῖ τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν
τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐξεφανωμένον. E P M. "Ἄ-
γε δὴ πρόσσεχε πᾶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ
πλεσίων δεόμενον. βίος ἄτος ἡδύς, βίος τρισ-
μακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
τὸν ἀβρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθέ σύ, καὶ λέγε
ἅπερ εἰδῶς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἦν
ὠφέλιμος ἦς. E P M. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ
βέλτισε, μηδ' ἀνέκρινε· μεθύει γάρ. ὥς εἰ
ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλώτταν," ὡς ὄρεῖς,
διολι-

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem.
Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam no-
bis facessat, et clamet, et in vniuersum omni-
bus insultet atque maledicat.

12. IV P. Alium voca, Cyrenaicum illum,
purpura illum indutum, coronatum. M E R C. Age
ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locu-
pletum emtorem desiderans. Haec vita suavis,
vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est;
quis emit delicatissimum? E M T. Huc veni, et
dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris.
M E R C. Noli molestiam ei facessere, o bo-
ne, nec interroga, ebrius enim est, ita ut
ne respondere quidem possit; labante, ut vides
lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καί τις ἄν εὖ Φρονῶν,
 πρίαιτο διεφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλασον ἀν-
 δράποδον; ἔσων δὲ καὶ ἀπόξει μύρων· ὡς δὲ,
 καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ
 καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσσεσι αὐτῷ,
 καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον,
 συμβιώναι δεξιῶς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κω-
 μάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ
 ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπισή-
 μων, καὶ ὄψοποιῶς ἐμπειρότατες, καὶ ἔλωσσο-
 Φιστῆς ἠδυπαθείας· ἐπαιδέυθη μὲν ἔν Ἀθήνη-
 σιν. ἐδάλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράν-
 νοις, καὶ σφόδρα ἠυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
 δὲ κεφάλαιον τῆς προμρέσεως, ἀπάντων κα-
 ταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν
 ἑρηνί-

lingua. EMT. Et quis bene sanus emat cogru-
 ptum adeo et nequam mancipium? quot vero
 olet unguenta! ut incerto labantique pede in-
 cedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic,
 o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet.
 MERC. In vniuersum conuiuia dexter est, et
 compotationi aptus, et qui commissetur cum ti-
 bicina apud amatorem herum et luxuriosum.
 Caeterum bellariorum coquendorum sciens, et
 obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis
 magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Si-
 cilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius
 instituti, contempnere omnia, uti omnibus, vndi-
 que

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "Ὀρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλεσίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδειος ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. "Ἀπρῆτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσῃσον· ἄλλαν παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσε. ἄμα γὰρ αὐτῷ πεπεῖσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ ἔτος, τί γέλας;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. ΕΜΤ. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de diuitibus illis et pecuniosus; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. ΜΕΡC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. ΙVP. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim vna vendi volo. ΜΕΡC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. ΕΜΤ. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides?

DEM.

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει
τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΘ.
Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἑδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;
ΔΗΜ. Ὡδε ἔχει. σπυδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν
ἑδὲν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῆς
καὶ ἀπειρίης 8). ΑΓΘ. Οὐ μὲν γὰρ, ἀλλὰ σὺ κε-
νὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρὸς. ὦ τῆς ὑβρεως
καὶ παύση γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλάεις ἢ βέλτισε; -πολὺ γὰρ οἶμαι
κάλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι
γάρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. An tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?
DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
fines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim,

8. Ἀπειρίη] Caue hanc vocem de *imperitia*
aut *ignorazione* intellexeris; immensum
enim Democrito notat. Cic. I. de fin. *in-*
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab
illo est, i. e. Democrito. du Soul.

γὰρ, ὦ ξένη, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρά,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπι-
κῆριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφῆας καὶ ὀδύρομαι.
καὶ τὰ μὲν παρεόντα ἔδοκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑξέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν τῆ ὄλε συμφορῆν.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν, ἀλλάκις
εἰς κικεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐσι τῶν-
τὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα,
μικρὸν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
μενα ἐν τῇ τῆ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ
ὁ αἰὼν ἐσι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἀνθρώποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hospes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et defleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exultiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinno quasi quodam permista et confusa feruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. EMT. Ho-
mines vero quid? HER. Dii mortales. EMT.

θεοί; ΗΡΑ. "Ανθρώποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὡς ἔπος, ἢ γρίφας συντιθεῖς 9) ἀτεχνῶς γάρ, ὡςπερ ὁ Λοξίας, ἐδὲν ἀποσαφείς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. ΑΓΟ. Τοιγαρῶν ἐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἠβηδὸν 10) σιμώζειν, τοῖσιν ὠνοραμένοισι, καὶ τοῖσιν ἐκ ὠνοραμένοισι. ΑΓΟ. Τὰτι τὸ κακὸν ἐπὶ πόρρω μελαγχολίας ἐσίν, ἐδ' ἕτερον ἔγωγε κῦτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. "Απρατοὶ καὶ ἔτοι μένασιν. ΖΕΤΣ. "Ἄλλον ἀποκήρυττε.

ΕΡΜ.

Dii vero? ΗΕR. Homines immortales. ΕΜΤ. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim vt Loxias ille Apollo nihil clare dicis. ΗΕR. Nihil enim vos curo, ΕΜΤ. Igitur neque fanus quisquam te emerit. ΗΕR. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores ΕΜΤ. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. ΜΕRС. Neque igitur hi vendi poterunt. ΙVΡ. Praedica alium.

15. ΜΕRС.

9. Γρίφας συντιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatibus non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* scripsit L. X. et *Casauboni* observationes ad eiusdem libri c. I. *du Soul*.
10. ἠβηδὸν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes*.

ΕΡΜ. Βάλεϊ τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
 μύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
 ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύτ-
 τωμεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
 πέ μοι, τί μάλιθα εἰδώς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδερα-
 σῆς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἔν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγῶ γὰρ ἐδεό-
 μην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
 ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμῶ γένοιτο συνεῖναι καλῶ,
 καὶ γὰρ ἔ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγάμα καλῆν. ἀμέλει II), καὶ ὑπὸ
 ταῦτόν

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
 culum? IVP. Ego vero volo. MERC. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi, quid maxime nosti? SOCR. Puerorum amator sum, et doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
 T 2 eadem

II. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
 verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
 aut aduerbio *ndeo*, apud Latinos permutan-
 dum est. *Gesner.*

ταυτόν ἱμάτιόν μοι κατακείωνται, ἀνάση αὐτῶν
 λεγόντων μηδέν ὑπ' ἐμᾶ δεινόν παθεῖν. ΑΓΟ.
 Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδερασίην ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα,
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὲν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔτω ταῦτ' ἔχσιν. ΑΓΟ. Ἡρώ-
 κλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἔδοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ὄραϊς
 τὸν Ἄναβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος; καὶ τὸν ἐν ἔρα-
 νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἄλ-
 λὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν
 ἐμαυ-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque vbi plena
 eius rei fit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. SOCR. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt istli Dii. SOCR. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille fit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed quâ ratione viuis? SOCR. Civitatem
 incolo

ἐμαυτῷ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμα δὲ πολ-
λιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμέας. ΑΓΟ.

Ἐν ἐβελόμην ἀκῆσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ.

Ἄκουε δὴ τὸ μέσιγον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι
δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μό-
νε, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῆ γάμῃ.

ΑΓΟ. Τί τῆτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοι-
χείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε
πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ.

Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παιδῶν σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἔσσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον Φι-
λῆσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαῖ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σο-
φίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor pro-
ua, et meas ipse mihi leges fero. E M T. Vnum
velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi
ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placeret,
nullam earum vnuscuusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire quisquis voluerit. E M T. Quid
ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?
SOCR. Ita per Iouem, et omnem simpliciter
circa talia minutam illam diligentiam. E M T.
De pueris vero aetate et forma florentibus quid
statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortif-
simis, qui amore illorum potiantur, quoties
splendidum et audax facinus ediderint.

18. E M T. Hem magnificentiam! Sapientiae
quod tibi caput est? SOCR. Formae et

καὶ τὰ τῶν οὐρανῶν παραδείγματα. ὅπῃσα γὰρ
 δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰ πῦρ γῆς, τὸν ἄρανόν, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τῶν εἰκόνες ἀφανεῖς
 ἐξᾶσιν ἐξω τῶν ὄλων. ΑΓΩ. Πῶ δὲ ἐξᾶσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ πα εἶεν, ἔκ αν εἶεν.
 ΑΓΩ. Οὐχ ὄρω ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων
 ὄρω εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον, καὶ
 ὄλω, διπλᾶ πάντα. ΑΓΩ. Ταυταρῶν ὠνη-
 τέος εἶ, σοφίς, καὶ ὀξυδερκίς τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆ σὺ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΩ. Ὀνησάμην ὅσα φῆς.
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὔρις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et profus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde soluam.
 19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τᾶνομα; ΑΓΩ. Δίων Συρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῆ τύχη τὸν Ἐπιμάρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ἀνεῖται τῷ-
 τον; ἔσι μὲν τῷ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ
 τῷ μεθύοντος, ἔς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττο-
 μεν. ἐκ δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρῶσον ἀσεβέ-
 σερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα
 φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμῆ; ΕΡΜ. Δύο μναῖ.
 ΑΓΩ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω,
 τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυ-
 κέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιζα τὰς
 ἰσχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc, quod bene vertat! Te iam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Vnum autem amplius nouit, illis, quatenus magis est impius. Caeterum suauis est, et gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

T 4

EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem sententiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τὸ δ' εἰπέ ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam. Gesner.

ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον κἀλεῖ, τὸν ἐν χρῷ κερῖαν ἐκείνον, τὸν σκυθροπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόμασι δ' ἔν πολὺ τι πληθὸς αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναί θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τᾶτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔτος σφῶς, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖός, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλάσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐσίν. ΑΓΟ. Οὐκᾶν, ὦ ἴγαθῆ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. IVP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? MERC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. MERC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὀνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἀχ-
 θῆ πιπρασκόμενος καὶ δῆλος ὢν; ΧΡΥΣ.
 Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα 13), τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδέ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ κατα-
 ληπτι-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre feras, te vendi et seruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque fa-
 cultate

T 5

13. Τα μὲν ἐσι προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα· προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur
reiecta, quae nulla aestimatione digna sint.
Graec.

ληπτεινήν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ ἑπιδαιῖος ὁ
 τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐμαθὼν, ἔ μόνον ταῦτ'
 οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
 ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
 Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς καὶν τῷ
 το εἶπεῖν ὅ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβη-
 μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷά' ὅπως ἐπλήγην ὑπὲρ τῷ ῥυθ-
 μῷ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' εἰς φθό-
 νος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
 χωλῷ ποδί προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ
 ἀφανῆς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ περὶ σύμ-
 βημα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
 βημα 14) προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
 nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
 perdidicit, non haec modo nouit, verum etiam
 symbama et parasymbama, (*Accidens et Praeterac-
 cidens*) qualibus et quantis rebus inter se diffe-
 rant. ΕΜΓ. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
 vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
 symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
 numerus horum nominum, et *conciinnitas*. CHRYS.
 Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
 sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem,
 vulnus ex imprauiso accipiat, ille habuit symba-
 ma claudicationem, vulnus autem illud, vt pa-
 rasymbama, insuper nactus est.

22. ΕΜΓ.

14. Παρασύμβημα] Ludit festiuus scurra in
 detor-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλα μάλιστ'
 Φῆς εἰδέσθαι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας,
 αἷς συμπαδίξω τὰς προσομιλῶντας, καὶ ἀπο-
 φράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη,

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te posse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno iniecto, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 I. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβαμα est praedicatum casui recta addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πα-
 ριπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα con-
 gruitatem notat: παρασύμβαμα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens,
 et παρασύμβαμα nouum accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una
 ire, congruere, significat, tum accidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδῖμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γὰρ ἔσι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν; ΧΡΥΣ. Τῆτο ἦν πῶς κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμῷ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἶπης τάληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέφει, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωμέναι; ΑΓΟ. Δυσἀπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ κατχιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpugnabilem mihi et violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? E M T. Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si vetum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decreuisse? E M T. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iouem-responso tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum deuoret. CHRYS. Bono sis animo. Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T. Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν Φερίζοντα, καὶ τὸν Κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν Πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἄκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τῆ Ὀρέστῃ ἐτι ἀγνωστός, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφεὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ Πάνυ θαυμασὸν ἀκῆσθ λόγον· ἀπόκριμα γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτῆ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί ἔν; ἦν σοι παρασήσας τίνα ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et dominantem, et super omnia Electram et Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit simul et non nouit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam. CHR. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare iubeam, teque interrogem, huncce nosti? Quid dices? EMT. Scilicet me non nosse.

23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς εἰ τᾶτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πα-
 τέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. Λ Γ Ο. Οὔμενεν· ἀλλ'
 ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως
 δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσομαι. λέγω δὲ πλῆτον, ὑγείαν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονή-
 σαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν
 ὄψιν 15), καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σο-
 λοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-
 των.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non nouisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego reuēto illō verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 stigium virtutis delatus fueris? C H R Y S.
 In primis naturae morabor, diuitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 locisimis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. Ὅψιν] Non vult puto simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. *Gesner.*

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, εἰ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τὰ ἐλλεβορέα πίνῃς. ΑΓΟ. Γειναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τὰδε ὄρω σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὲς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλεβορον, καὶ τελείζ πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω ἔν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
 τὰς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, et foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*Syllogismus facere*;) foenerari autem et computare
 vsuras,

16. Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim inuenio vsquam, quare Cl. du Soul adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *anagnin* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνίφον potius legas, de qua voce vid. *Kuster*. ad *Aristoph.* Plut. 590. *Reiz.*

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῆ συλλογίζεσθαι, μόνῃ ἂν εἴη τῆ σπαρδαίᾳ καθάπερ ἐκεῖνα, καὶ τῆτο. καὶ ἔ μόνον γε ἀπλῶς, ὡσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τέτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὄρας δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖά Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπαρδαῖος μισθὸν ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque alias vsuras capere. An enim ignoras, vsurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἔ γὰρ ἑμαυτῆ εἵνεκα λαμβάνω, τῆ δὲ διδόντος
 αὐτῆ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεκτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκήῃ εἶναι πε-
 ριεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴ τῶναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεκτικὸν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὄρα μὴ
 σε ἀπτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογημῶ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἄπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διασραφήναι τὴν
 διάνοιαν.

ο δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuuenem quidem compre-
 hensorem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus dives es, effusorem (*liberalem et
 magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

“Ο δὲ μέγισον, ἢν ἐθέλω τάχιστα σὲ ἀποδείξω 16) λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περσεύς, ὦ βέλτιζε, εἶνά μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὁδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γὰρ. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς ἀλλ’ ἀνάλυσόν με πρὸς τῷ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ’ ἐμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἶπέ γάρ

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui fis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solue me per Iouem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguous est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est quod *demonstrabo*. *Gesner*.

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δὲ ὦν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὦν. ΑΓΟ. Εὐγε
 ἐποίησας, ὡς ἤδη με τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μυᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησα; ΑΓΟ. Μὰ Δί',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρας. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὠμούς καρτεροί, καὶ τοῦ θεριζόν-
 τος λόγου ἄξιοι.

Z E T Σ.

mihi, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempе. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihi, vt olim
 Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant.
 Verum emam te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Hem cape. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messoria digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικὸν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν πλάσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐσί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιβικῆς, ἀρεμῶδης τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλᾶς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὡς ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλις; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἄνθρώπινα Φρονεῖ. πόσα δὲ ἐσιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μα-

26. IVP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te iam dico, pulchrum, diuitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in vniuersum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, et, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Vigin-ti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κει. ὥσε οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ
εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῆ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἕσον δὲ βᾶθος ἢ θά-
λασσα ὑπὸ τῆ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποῖά
τις ἐστὶν ἢ ψυχὴ τῶν ὄσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκέσοις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξυδερκέσερα, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρύων πλασικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γε-
λασικόν, ὄνος δὲ οὐ γελασικόν, οὐδὲ τεκταινό-
μενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα
Φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥσε ὠνᾶ-
μα αὐτῶν εἴκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis fit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et vt homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vtilia
plane huius disciplinae capita: itaque epam
illum viginti.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται; ὁ Σκεπτικὸς ἔτος σὺ, ὁ Πυρρῆϊας 18), πρόσιδι, καὶ ἀποκηρύττει κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποβρέξασιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τῶτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' ἐν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίσασται; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῶτ' ἐφησθα; ΦΙΛ. Ὅτι ἐδὲν ὅλως εἰνάμ μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές; ΦΙΛ. Οὐδὲ τῶτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὦν τυγχάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῶτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paullatim recedunt, vt inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet? E M T. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti? PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. E M T. Ergo neque nos quidquam sumus? PHIL. Neque hoc noui equidem. E M T. Neque te aliquid esse nosti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. E M T.

18. Πυρρῆϊας] Seruani Graecum nomen, quod seruire alioquin est, et *rufum* significat: ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. *Gesner.*

ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ ζάθμια ταυτί βέλεται; ΦΙΛ. Ζυγοσατῶ ἐν αὐτοῖς τῆς λόγος, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίως τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαί τῆτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ ἄγαθέ, ἐ καταλαμβάνω 19). ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
ἀλλὰ

EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, et exaequo, cumque ad amussim pares et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum vtra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte et ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitium male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. Gesner.

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ.
 Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὄραν.
 ΑΓΟ. Οὐκᾶν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς
 εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἀκριτὸς γε προσέτι,
 καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τῷ σωλήμιος ἔδεν
 διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα
 πόσῃ τῷτον ἄξιον χρῆ φάναι; ΕΡΜ. Διτῶς
 Ἄττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ἃ ἔτος,
 ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδὲ
 μῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκέπτομαι.
 ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρῆ
 ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦ-
 τα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνῆ, καὶ οἱ
 παρόν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil
 discere, et nihil audire, nihil videre. EMT.
 Surdum igitur simul et caecum esse dicis te
 ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis exper-
 tem, et sensus, et summum a verme nulla in
 re differentem. EMT. Propter haec emendus
 mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?
 MERC. Mina Attica. EMT. Sume tibi. Heus tu
 quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est.
 EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam
 numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, et
 dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par
 est meum seruum. PHIL. Quis nouit utrum ve-
 re illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et
 praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρειςσι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβλῶν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον 20). ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παύσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολῶθει τῷ πριαμένῳ; ὑμᾶς δ' ἐς αὐριον παρακαλῶμεν. ἀποκηρύξουσιν γὰρ τὲς ἰδιώτας, καὶ βαναύσας, καὶ ἀγοραίους βίβας μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adfunt ergo nobis quidam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore. P H I L. De hoc cohibeo adfensum. E M T. At ego quid videatur pronunciaui. M E R C. Desine contra niti, et sequere emtorem, vos autem in crastinum inuitamus. Nam idiotas, et fellularias, et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρω λόγον] Κρείττω λόγος est, quum verborum industria s. sophisimatibus, causa infirmior fit fortior: ἤττω autem vel χεῖρω λόγος, eius, qui vincitur, etiam si causam iustam habeat. Reiz.

Ἄλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.

ΣΩΚΡ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βιῶλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστέων· παῖς τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὄρα μὴ διαφύγη· καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρυσίππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

Ὡς πῆρη πῆρηφιν ἀρήγη, βᾶκτρα δὲ βᾶκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἐκ ἑσιν ὃν τινα ἡμῶν ἐχθροὺς εἶ. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότη τὴν ἀξίαν,

Piscator, vel Reuiuiscentes.

SOCR. Feri, feri execrabilem faxis copiosissimis: adiace glebas: insuper adiaceteftas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias, claua nunc vtere; nec remitte quidquam. Iam dignas maledice

ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί τῷτο; κενμήκατε,
ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε; καὶ μὴν ἐν ἐχρήν.

Ἐσὲ σοφοί; μνήσασθε δὲ θέριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ἐπισπέδασον ἔτι θᾶσσον. κα-
λῶς ἔχει· ἐάλωνε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μιარέ. εἴση γὰρ αὐτίκα, ἕς τινας ὄντας ἡμᾶς
ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῶ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καθ' ἕκαστον ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολο-
πίσθαι δεκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τῆς ὑφθαλμῆς ἐκκεκίφθω, τὴν
γλωτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

ledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam

In peccatis vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tractabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pties unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego
censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi
effodi, linguam ipsam multo prius praecidi;
tibi

σθω. σοὶ δὲ τί' Ἐμπεδοκλείς, δοκεῖ; ΕΜΠ.
 Ἔς τὰς κρατῆρας ἔμπροσθε αὐτὸν, ὡς μάθῃ
 μὴ λοιδωρεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
 μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα,
 λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μέρος, ἢ αὖ
 καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίῃ Φεί-
 σασθέ με. ΣΩΚ. Ἄραρον· ἐκ αὖν ἀφειθείης ἔτι.
 ὄρθως δὲ δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον ἂ λέγεις, ὡς

Οὐκ ἔστι λέγει καὶ ἀνδράσιν ὄρνια πιεῖα;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐ-
 τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
 ἐπαρόψεσθε ῥαψωδῆσαντά με.

Zw-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
 teres deiici Aetnae, vt discat non maledicere
 melioribus. P. L. A. T. Quin optimum fuerit,
 eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
 rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
 tem illius habens quisque discedat.

3. LVC. Minime vero: sed per Iouem sup-
 plicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decre-
 tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
 ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LVC. Verumtamen ex Homero et ego vobis
 supplicabo: reueribimini forte versus, neque
 adspernabimini consuentem carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ Φιλέουσι σο-
φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' ἐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγύρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν περ λεξας, ἐπεὶ ἴνεο χειρας ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὴ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν
ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην· ἔ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ ἐχὶ κακείνα Εὐριπίδα ἐσίν,

Οὔ

*Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homericæ re-
sponsio: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbæ, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea præda fuisti.*

LVC. Vae mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servauerit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν ἔν ἑκατι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,

Ἄχαλίνων σομάτων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδονταί πάντως ἀποκτινῦναι, καὶ ἔδεμῖα μηχανὴ τῷ διαφυγεῖν με, φέρετε, τῷτο γὰρ εἶπατέ μοι, οἱ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεσον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίσεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαί ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεζυτὸν ἐρώτα ὧ κάκιζε, καὶ τὰς καλὰς ἐκείνας σε λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patrauerit.

LVC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?*

PLAT. *Sic per Iouem. Ait enim idem ille,*

Effrenis oris et stuporis impii solet esse finis infortunium.

4 LVC. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me, nec vlla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui fitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine vlllo remedio mihi irascamini, et supplicii causa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos iniuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et praeclaros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae ipsi

αὐτὴν, κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφῆς ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρως. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἄτοσί, καὶ Ἐπίκωρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἄτοσ Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὅποσας διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· ἔ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μάθετε ὅποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χεῖρεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χεῖρὴ τήμερον ἀπολωλέ-
γαμ.

ipſi maledixiſti, et contumelia nos adfecidiſti, tamquam in foro vendens praeconio viros fa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu breui a Plutone impetrato, Chryſippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et Ariſtoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et Diogenes, et omnes, quos in libris tuis laceraviſti.

5. LVC. Reſpiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoueritis, qualem erga vos me prae buerim. Itaque abiicite lapides. quin ſeruate potius: vtemini enim iis contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim periūſſe te oportet.
Quin

νάμ. καὶ ἤδη γε Λαίϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὄσσα ἔργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογενήμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴσθε, ἀποκτενῶντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὀρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. ὦ τῆς ἀναίσχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακῆγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
καταλο-

Quin faxea adest toga tantorum tibi poena malorum. L V C. Enimuero scitote, viri optimi; me si interficiatis, quem vnum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum et beneuolum, et earundem sententiarum, et nisi dictu graue est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati que, iracundi, et parum officii memores videamini aduersus virum bene de vobis meritum. P L A T. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? vsque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis

καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παρονίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πᾶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτὰς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἕξ καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἅ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβῶν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστω τὸ ἀνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτε, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηῶσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγηθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἰ

τις

bis imputabis contumeliam tantam; et ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam vt admirarer, et vos ipsos laudibus tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, vnde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem vnumquemque agnoscunt, vnde et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratium, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;

X

si qui-

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσαιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπαίδειν θάτερον θατέρη. ἔσθ' ὅσις ἔν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὡς ταῖς Μήσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξέων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τὰς ῥητορας εἰρηται σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρισίᾳ πρόσ-
 εἶν,

fi quidem legere illos sciat aliquis et necesse et concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

17
 6. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, et eo importunior ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis

εσιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λαβῶν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τῶτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σὲ ἀπειλήσαμεν, αἰθ' ὦν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, ἐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκέλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥσε διὰ γε τῶτο μάλισα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΤΚ. Ὅρατε· πρὸς ὀργὴν ἀκίετε, καὶ ἄδεν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι ἐκ ἂν ὤθησθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρῃω εἶναι τοῦ
 τοιᾶ-

acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male vti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, et pleno finu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

g. LVC. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri vnquam posse, vt ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perueniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τοιαύτα. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκριτὴν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τῆτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον κλιτεῦσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφαιρα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥσε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὄν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τῆτο περὶ ἐμῆ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ,
εἰς

mi. Sed quidquid sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere, sed iure lites dirimi, redditis inuicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro vniuersis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pateat, me fecisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis et reprehensione indignus inueniar, absoluent me scilicet iudices,

εις τὰς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας
καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τῆτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον,
ὡς παρακρυσάμενος τὰς δικασίας, ἀπέλθοις.
Φασὶ γὰρ ρήτορά σε, καὶ δικανικὸν τινα εἶναι,
καὶ πανῶργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικα-
σίην ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκή-
σας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σῆ
ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρῶρεῖτε τὰτρυγε ἔνε-
κα· ἔδενά τοιᾶτόν διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμ-
φίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀπο-
δώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν φι-
λοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῆμα δικάσειαν
ἐγώγε.

vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos,
et contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in
campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus
abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causi-
dicum et versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non
muneribus corruptum, ut multa iniuste faci-
tis, inducas, ut secundum te ferat senten-
tiam. L V C. Hac quidem cura vos libero:
suspectum id genus iudicem, aut ambiguum,
quique calculum mihi suum vendat, esse ve-
sim neminem. Videte enim, ipsam vobis-
cum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἶγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἔδὲν ἔδὲ τῆτο δέδια. τοσῆτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περισίας ἀπολογῆσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμεν ὡ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ ἐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίην παραλαμβάνοντες, ἀκῶσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογησεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχῃ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ιδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλεσι,
κατα-

PLAT. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus. LVC. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, et ex abundantia causam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem prouocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et adsumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere,
si in-

καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπαλογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτῶ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἄνυτα καὶ Μελίτα πέρι, τῶν ἐμῶ κατηρησάντων, ἢ τῶν τότε δικασῶν, εἰ ἔτος τεθνήξεται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος I) μεταλαβῶν; ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥσε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἀγαπήσομεν αἷς ἂν ἐκείνη διαγωνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους Φυλάττετε ὡς ἔφην. δέξει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕσερον

si indicta caussa virum lapidemus, idque homines gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua quidem attributa (et clepsydra) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia illius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora ista et magis legitima. Verum lapides servate, vti dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

- I. [Ἵδατος] *Aquam alicui fundere*, est ei locum dare dicendi et causam suam agendi, ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant et clepsydram. *Adol. Vorst.*

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν
 εὖροι τις ἄν; ἔ γάρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα εἰτυγχάνων
 ἄντισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πάγω-
 νας βαθεῖς καθεμιμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν
 Φάσκασιν, οἴομενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμᾶ ἀγνοῶντες, ἢ εἰς ὅ-
 ἄπεκρίνοντά μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ἔκ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσον. ἔδέπω
 γὰρ καὶ τῆμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάνης δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός
 τινος, ἤκον ἄν ἐπὶ τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitat, uoui, quam-
 quam longo tempore oberravi domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine vterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam palliōlis amictos, et
 prolixas barbas submittentēs, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γὰν εὐρηκέναι· τεμχιρόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τῆτων οὖν
 συμπαραβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἶτα
 ἑώρων γυναικίον τι ἔχ' ἀπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὰ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐστερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἀφελον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλώπισον ἑῶσα,
 ἔδὲ τῆ ἱματίε τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλασσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπύτῳ δοκῆντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμίθιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudinem intrantium et
 exeuntium, qui feueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, vsa fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;

Φίλος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινεμένη ὑπὸ τῶν ἑρασῶν ἕς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τὰς πλασιωτέρας ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἑρασῶν ἔδὲ προσέβλεπε. πολ- λάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀνέ- σιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέσρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τὰς κακοδαίμονας ἐκεῖνης ἐλκομένης πρὸς αὐτῆς, ἔ τῆς ῥινόσ, ἀλ- λά τῆ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώ- λω ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ἔ γὰρ πρό- δηλος ἔδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' ἔδὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum ditioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. P L A T. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caete- rum

ἄδεν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμειῷ ὑπομενᾶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη περὶ ἀφίξεται, ἐπανιᾶσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεις καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῆτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῶ σχήματος, τὴν προσηῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζεσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας εἶδ᾽ ἴσθι σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθῆς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθουγαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρῦσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspectu propitio, quae cagirabunda placide incedit. LVC. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque vna tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysisippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μὲ τῶν μαθημάτων;
τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρα τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ εὐίκατε. καὶ τίνα τῶ-
τον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ περὶ λωποδύτης τις,
ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νῆ-
Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσε-
βέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ, κακῶς ἀγο-
ρεύειν ἐπεχίρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπως
τί παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς κατα-
λελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδο-
ρησάμενα πινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα
πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκήουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως
Φίλην τε αὐτὴν ἠγῆμαι, καὶ ἔτε ἐδιδασάμην,
οὔτε ἠτιασάμην προσελθούσα· ἐφίμημι δὲ παί-
ζειν

ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
captum hic ducitis? furne vestium est, an ho-
micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus,
qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
apud te didiceramus, posteris reliquimus.
P H I L. Et vos indignati estis maledicente
nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam
illam putem, nec in ius vocarim vnquam, ne-
que accedens cum illa exprostatuerim; sed pa-
tiam

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἄν. τι ὑπὸ σκώμματος χειρὸν γένοιτο, ἀλλὰ τὲναντίον ὅπερ ἂν ᾗ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσέλβει, καὶ Φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δέ, ἐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί δ' ἐν αὐτὸν ἀγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum nouerim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione deterfum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu vnus huius diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. Ἄγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δηλὸς inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θελῶν. Gesner.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης εἰδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τῆτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φῆς σύ; ΛΟΥΚ. Τῆτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τὰληθῆς ἐξευρεῖν δύναται. μόλις γὰρ εὐρόμην πολλὰ ἰκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσάτω ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρος δὲ ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ἐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἀνδρας ἐπὶ τῷ

15. PHIL. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia litem finiet. PHIL Tu quid ais? LVC. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe inuenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetraui, tibi vt cognitio causae seruaretur. PLAT. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante vero contemptissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus vnumquodque illius disputationum. PHIL. Videte ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri

τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισρὰ πράττον-
τας, ἠγόρευε μακρῶς. ΛΟΥΚ. Εἶση αὐτίκα,
ἣν ἐθέλης ἀπελογημένη ἀκείν. μόνον ἀπίω-
μεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρό-
πολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφα-
νεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλαμ, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἕξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσα-
σα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν ὦ Φι-
λοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμια καὶ αὐταμ δοκεῖσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ
προηγμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη,
καὶ ἀσαφὴς τὸ χρωμα, ἡ Ἀλήθεια ἐσιν. ΛΟΥΚ.

Οὐχ

nostri sub nominis obtentu turpia multa patran-
tes, traduxerit. L V C. Hoc statim scies, si
causam dicturo operam dare volueris. Solum
abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam
arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspe-
ctu sint res urbanae omnes.

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile
interim inambulate. veniam enim vobis, hac li-
te iudicata. L V C. Quae vero sunt, o Philoso-
phia? videntur enim et ipsae decentissimae.
PHIL. Virtus est illa virgo, Temperantia illa,
et prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio,
sed obscura illa et tenui colore. Veritas est. L V C.

Non

Οὐχ ὄρω ἢν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπισον ἐκείνην εἶχ ὄρας, τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγασαν αἰεῖ, καὶ διολισθαίνεσαν; ΛΟΥΚ. Ὅρω νῦν μόλις. ἀλλὰ τί εἶχί καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελής τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀπολαθῆσατε καὶ ὑμεῖς. εἰ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ εἰδέν δέομαι ἀκρίειν, εἰ πάλαι οἶδα ὅποια ἐσιν. ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκἔν
ἐπά-

Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper et elabentem? L V C. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam aduocatam mihi adducere in ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, vnam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LVC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τὴν θεραπευιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοϊκωτάτῳ μοι ὄντι. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπό-
σας ἂν ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δει-
λαιὸν τῆτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ἔν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῶν περίμενον. ΛΟΓΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποιν-
α. ἤκέτω δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ τοῖς τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεή-
σαι μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὡς
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν' ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπέδειξιν παραλά-
βοις.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, ut formidolosum hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem seruare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnand-
um mihi erit, sed cum insolentibus hominibus,
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero fe-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.
Y Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπειπερ ἀναγκαστοὶ δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾶς, προσεταχρίσεται καθ' ἡμῶν ὡς Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὡς Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, μήτι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ἔσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥσε παραπείσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρῆεῖτε· ἔδεν ἔ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαράσης. ἀπίωμεν ἔν.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκιλέους. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΥΚ.

Σύρος,

Sequitur omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiarur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac vna praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Conuincensii N.*) PHIL. Sed patria?

Σύρος, ὡς Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
 ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
 ἀντιδίων μου, ἔχοντες ἤττον ἐμῶ βαρβάρους τὸ
 γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία ἔκατα Σο-
 λείας, ἢ Κυπρίως, ἢ Βαβυλωνίως, ἢ Σταγειρί-
 τας, καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἂν γένοιτο ἔλατ-
 τον, εἰ τὴν Φωνὴν βαρβάρους εἶη τις, εἶπερ
 ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσα. ΦΙΛ.
 Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰρ τῆτο ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δὲ σοι τίς; ἀξίον γὰρ ἐπίσασθαι
 τῆτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζῶν εἰμι, καὶ μι-
 σογῆς, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ
 μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μιαιφῶν
 ἀνθρώπων

tria? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui
 Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
 horum etiam aduersariorum meorum noui, non
 minus quam ego sum genere barbaros; mores
 vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
 Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum.
 Quamquam apud te quidem nihil quid-
 quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
 ce sit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
 reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
 lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
 dem scire refert. LUC. Olor superbiae sum,
 et praestigiatarum, et mendaciorum, et tumoris
 inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινὰ μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὄρας γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τῆ Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φι-
 λείσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύ-
 τῆς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ'
 ἀργίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sim, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆ Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φιλο incipientibus respondeant. Gesner.

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβω-
κέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρήν. τῆ γὰρ αὐτῆ
καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε· ὥς μὴ διαίρει τῶ
τέχνα· μία γὰρ ἐσὼν, δύο εἶναι δοκᾶσαι. ΛΟΥΚ.
"Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὡς φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιαῦτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. "Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρήν·
ἐνταῦθά περ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικά-
ζωμεν· ἡ Ἰέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάρθρα, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τοσοῦτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.
ΛΟΥΚ. Ὡ Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losophia. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo vrbicae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.

LUC. Custos vrbis, praesidio mihi veni con-
tra

Y 3

4. Ὡ Πολιάς] Id est Minerua vrbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπι-
ορκάντων ἐσημέρα ἀκρίβεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράτ-
τασι δὲ μόνη ἀρεῆς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ἔσαι· νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτάς. ἐμὲ δὲ ἦν παρὰ κρα-
τέμενον ἴδης, καὶ πλείους ὡσπν αἰ μέλαινα, σὺ
προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθῆ-
μεθα ἔτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμῖς δὲ,
προελόμενοι τινα ἐξ ἀπάντων, ὅσις ἄριστα κατ-
ηγορή-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
periuria quotidie audias Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto
me serua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. Ὡ Πωλιαῖς Ἀθηνᾶ.
Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in
quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberavit. *Brod.*

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
habet, *sine ista!* q. d. satis de his: satis
cunctatum. *Gesner.*

ηγορησαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. εἰ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάνδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τῆστο. ΑΝΑ. Τίς ἂν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΤΣ. Σῆ, ὦ Πλάτων, ἦτε μεγαλόνοια Φαυμαση, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῆ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἦτε σύνεσις, καὶ τὰ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεσιν ὥσε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπέ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐμείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἴπ-

turus videatur, actionem componite, et reum convincite: neque enim fieri potest, vt simul omnes dicatis, tu vero post haec causam dices Parrhesiade. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis sublimitas, et mere Attica vocis suavitas, et gratia illa, quae tantum in persuadendo valet: tum prudentia, et exquisitum illud artificium, et illae, vbi demonstrandum erat, verborum illecebrae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recordare omnium illorum, et in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum,

ἢ Ἰκπίαν εἶρηται· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπί-
 παττε ἐν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
 ἐπιβίνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῆ καμεινό-
 πα παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
 ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχη-
 τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδρο-
 τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
 Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρῦσιπ-
 πε. εἰ γὰρ δὴ κάλλες ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
 νότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγ-
 κτικῆς, καὶ δικανικῆς παρεσκευῆς· ῥήτωρ δὲ
 ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
 αὐτῷ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
 magis formidandus est. Itaque adspere etiam
 aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
 interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
 iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
 volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
 si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
 rum aliquem deligamus, Diogeneta hunc, vel
 Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chry-
 sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
 in scribendo vim quamdam praesens tempus de-
 siderat; sed apparatus convincendi et iudici-
 alem. Orator autem est Parrhesiades. ΔΙΟΓ.

Ego

αὐτᾶ κατηγορήσω. καὶ γὰρ εἰς πάντων μακρῶν
 οἰμῶν τῶν λόγων δεήσασθαι· καὶ ἄλλως δὲ,
 ὑπὲρ πάντας ὑβρίσμαι, δὴ ὀβολῶν πρῶτην
 ἀποκεκρηυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὡς
 Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων.
 μέμνησο δὲ ὡς γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτᾶ μόνον
 πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν.
 εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
 λόγοις, σὺ δὲ τῆτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις
 ἐστὶν ὁ ἀληθές εἰς, νῦν λέγε· ἄλλως δὲ, ὑπὲρ Φι-
 λосоφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
 κακῶς ἀκρόσῃς ἐν τοῖς Παρρησιαδαῶν λόγοις. καὶ ταῖς
 προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
 πάντων

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non conuenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire: sed in vniuersum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, et male audiente in Parrhesiadae sermonibus: relictisque lectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes,

ἅπαντες ἔχομεν, τῆτο ὑπερμάχει. ὄρα, σὲ μόνον προεσησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ καὶ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαις ἢ ταιῶντα πισευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρῆϊτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἅπαντων ἐρῶ. καὶν ἢ φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς λόγας ἐπιπλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶτος ἐσιν) ἀφείναι διαβλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' ἔτα ἐμὰ ἐνδείξει. δεῖξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ἱξυλοφορῶμεν. ΦΙΛ. Τῆτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' ἐν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικασήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium intuetur.

LVC.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὧ φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐδέδεις ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἔν, σύ δ' ὧ Διόγενης, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷσι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8) τὸν βίον ὧ φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ ἔδερ

LUC. Adfideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis*. Brod.

8. Περὶ] Περὶ iussit reponere *M. du Soul*, et ultracius et rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum περὶ cum accusatio, pro *secundum*, etiam *Aristoteli* Hist. Anim. c. I. ὑστερον δὲ περὶ ἑκάστον γένος ἐπισησάντες ἔρχομεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per* vel *circa vi-*

ἄδεν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
 ἀλλὰ Πυθαγόραν τᾶτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 τίς ἂν οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
 σο; ἃ δὲ τοιαύτας ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρκ-
 τος ἀτοσι Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἤδη εἶρω. ῥή-
 τωρ γὰρ τίς ὡς Φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικα-
 σήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδουκίμῃσεις, ἐπό-
 στον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λό-
 γοις, τᾶτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, σὺ
 παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας, καὶ ἀπχ-
 τεῖνας

est. De me enim ut taceam, equis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem, et Aristotem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relictis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehemensiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copius contra nos
 collectis, male loqui de nobis non desinit, cum
 praestigiatores atque impostores appellet, ac
 persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec varitatio περὶ
 et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. *Reiz.*

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν
 καταγελοῦν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
 δέν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
 πολλῶν ἤδη πεποιήκειν αὐτὲς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
 τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνάφες, καὶ λήγες ἀπο-
 καλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπερδαύτα, ὧν ἡμᾶς
 ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιῶν, ὥς ἐξυ-
 τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
 θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιῶ-
 τόν ἐσιν ὁ πολλὸς λεῶς, χαίρει τοῖς ἀποσκώ-
 πτευσι, καὶ λοιδορημένοις; καὶ μάλισθ' ὅταν
 τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῆντα διασύρηται· ὥσ-
 περ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἄριστοφάνει,
 καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τέττονι ἐπὶ χλευασίᾳ
 παρέχουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῶδῶσιν ἄλ-
 λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
 quam nihil simus, contemnat. Quin et in o-
 dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
 duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
 et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
 et ludibrium enarret, ut ipse quidem plausus
 ferat ac laudes a spectantibus, nobis vero in-
 sultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
 dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
 ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
 nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
 bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
 sus causa in scenam producentibus, et absurdas
 quas-

λοκότης τινὰς περὶ αὐτῆ κωμωδίας. καίτοι
 ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦ-
 τα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν
 καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς
 καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελῶς τις ὢν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστους ζυγαλῶν, ἐκ πολλῆ Φρον-
 τίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφη-
 μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγά-
 λη τῇ Φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυ-
 θαγόραν, Ἀριστοτέλην τέτον, Χρυσίππον ἐκεί-
 νον, ἐμέ, καὶ ὅλους ἅπαντας, ἕτε ἐορτῆς ἐφειεί-
 σης, ἕτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ
 ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμν-
 νόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ
 πάντων

quasdam de illo agentibus fabulās. quamquam
 illi quidem vnum contra virum audebant talia, id-
 que Dionysiis, ubi permīssum erat hoc facere, cum
 pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
 ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At iste conuocatis optimatibus, dsu mul-
 tumque conimentatus et paratus, conscripto in
 maledictis quibusdam libro crasso, magna voce
 male differt Platonem, Pythagoram, Aristote-
 lem hunc, Chrysippum illum, me, et in vni-
 uersum omnes, nec solemnitate permittente,
 neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Ha-
 beret enim sane ea res veniam, si defendens in-
 iurias, non vltro laedens hoc faceret. Omnium
 vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον σικέτην ὄντα, πᾶτω ξυναγωνισῆ καὶ ὑποκριτῆ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἐτι καὶ Μένιππον ἀναπεισας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδειν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὅς μόνος ἔ παρῆσιν, καὶ δὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προσδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἀξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἶπεν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων; χρῆσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἐτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τότε

vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro; certaminis adiutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comœdias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet quod contradicat, homo res grauissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum Philosophiam contemnat: quandoquidem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἀγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀπέ-
 χεσθαι, ἔμετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ
 εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τε-
 λευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράπο-
 θα παραγωγῶν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
 κήρυκα ἐπισήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς Φασι-
 τοὺς μὲν, ἐπὶ παλῶν, ἐνίους δέ, μνᾶς Ἀττι-
 κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἔτος, δὴ ἰβωλῶν·
 οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γὰρ αὐτοὶ τε
 ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιῶ-
 μεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισ-
 μένοικς.

ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγετες, ὑπὲρ ἀπάντων κα-
 λῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας. ΦΙΛ.
 Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
 ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia
 videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
 bilia? cum mancipiorum instar in forum nos
 productos, praecone constituto, alios, ut nar-
 rant, magno, quosdam vero mina Attica; me
 quidem pessimum duobus obolis, cum risu prae-
 sentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi
 indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
 ut vicem nostram viciscaris, qui turpissimis con-
 tumeliis sumus adfecti.

28. RE V. Euge, Diogenes, Praeclare quae
 opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
 Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογη-
μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε ἄν.

· PARR. Οὐ πάντα με, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
ηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, ἐκ οἷδ' ὅ, τι παθῶν παρέλιπον.
ἔγῳ δὲ τοσάυτα δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς ἐκ
εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς
ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἔγῳ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς,
νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
ἕς τινὰς ἀπεικέρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον,
ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μό-
νον

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicitur:
tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et dif-
ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
misit. Ego vero, tantum abest ut ea negem
me dixisse, aut meditato eorum defensionem
huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
se reticuit, aut ego dicere nondum occupavi;
nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus
male, superbos et impostores appellando, dixe-
rim.

9. Ἐγχει] *Aquam infunde.* Brod.

νον τῆτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περι πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, εἰ τὸν διελέγοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνης ἀν οἴμας δικαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῶντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχις α ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύσει τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτητα, καὶ βοήν, καὶ ἀθισμὰς, καὶ μύρια ἄλλα ταῦτα μὲν, ὡσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὡ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἤξιεν ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίης, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ θαύδωνος, ἐς εὐδιόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Κάπει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perfpexissem, quae dura necessario inesse debeant caustidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauisque, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καίπειδή μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὺ μὲν, ὡσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ἔντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα παραινῶντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τὰς κἀνόνους, οὐς προτεθείκατε, πρὸς τέττας ῥυθμίσεις, καὶ ἀπειθύνει τὸν ἑαυτῷ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι ποιῶσιν.

Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἐρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῆ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμῆσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hocce omnes admirabar, vitae beatae legistatores, et manum festinantibus ad eam porrigentibus, honestissimis praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente laboratur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis et publicis, quaeque imitari unicuique facile est,

μάλα εοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. ἐπὶ δὲ τῆ βίᾳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενος τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτεν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίᾳς, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικύτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῆ μετρικῆς αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχις' ἂν ἐπιτρίψαι
τῷ

est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, et amictum; vita vero et actionibus contradicere habitui, et contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victorius Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa
persona

τῷ ῥοπαλῷ παίων τὸν τοιᾶτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἕτως ἀτίμως κατατεθλησμένως πρὸς αὐτῆ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὄραν, ἐκ ἠνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἠρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλαίσις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὧ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτα ἦν. οἱ γὰρ
ἀνθρω-

persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non ho-

ἄνθρωποι, εἴ τινα τέτων ἑώρων ποιηρὸν, ἢ ἄσχυμον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἔσιν ὄσις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτε αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ ἔ τές λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κικῶς βιβάντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἀσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὡς ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε.

Ταῦτα

minum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinosè quidquam facere videret, ipsam statim Philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo viuente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viuentes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis.

33. Haec

Ταῦτα ἐκ ἠνεγμα ὄρων ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὰς, καὶ διεκρίνον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμῶν ἐπὶ τέτοις δόον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκ οὖν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγαρεύοντα ταῖν θεῶν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχάμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέξω, ἐμὲ τὸν ἀτεβέντα ἠγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' εἰ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μασιγᾶν εἰώθασιν, ἦν τις ὑποκριτὴς, Ἄθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἐδύνπε ὀργίζοντα αὐτοῖς σκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκῶτα, ἐπέτρεψαν

παίειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discreui. At vos, qui honorem mihi ea de caussa, debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum obsecrans, Deorum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chorum, impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mense impium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis histrio Minervae, aut Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii; quod personas suas gerentem; et habitu suo indutum, flagellis caedendum

Z. 4

παίειν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἤδοντο
 ἂν, οἶμαι, μασιγεμένων. οἰκίτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ
 πταισμα. τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδειξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατον
 ἔστιν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσι
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τέτῳ μόνου
 ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς
 τὰναντία ἐπιτηδεύοιεν, ἔτω βιβῶσι. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθὸν,
 καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τού-
 των

dendum virgatoribus tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere, paruus fuerit error. Io-
 uem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectantibus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lorum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπερορῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὡς θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσίους τεθήκασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπαντικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούων. τοιγαρῆν, γέλῳτα ὀφλισκάνασιν, ὡς θιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλεσίων θύρας ἀλλήλους παρωθέμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνῆντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τοῖς ἐπαινῆντες φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς ἔχον-

dos hosce despiciere, et tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapientia, et vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites admirantur, et argento inhiant, et caniculis iracundioses sunt, et leporibus timidiore, magis adultores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, et in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conficiantur, et circa ditium ianuas alii alios detrudunt, et celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis sine more modoque laudant, et ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-

ἔχοντος ἐμφορέμενοι, καὶ μεμφίμοιροι φαινό-
μενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπώδᾳ
φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἄκρατον ἂ φέροντες.
οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅπῃσιν ζυμπίνεσι, γελῶσι δη-
λαδῆ καὶ καταπτύεσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦ-
τα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὰ δὲ πάντων αἰσχίζον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι
λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλάσιον εἶ-
ναι τὸν σοφὸν κερκῆως, μικρὸν ὕπερον αἰτεῖ
προσελθῶν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβῶν, ὅμοιον,
ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν
ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας
γνωρίσματα, προσαιτοῖ, τῶν ὑποδεσσύρων
δεόμενος. ὅταν μὲν ἂν αὐτὸς τι δεῖ λαμβάνειν,
• πολὺς

tentos produnt, et in vino insuavia quedam at-
que absurda philosophantur, et merum non
continent. Idiotae autem quotquot conuiuiae
sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam,
talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nul-
la se re indigere, vnusquisque eorum cum dicat,
sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo
post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indi-
gnatur: non aliter quam si quis in regio habitu riar-
ram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot
sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenui-
oribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere,
multa

πολύς ὁ περὶ τῆς καινῶν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλάτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ ἀργύριον, ἔδεν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; ἔταν δέ τις ἐπικηρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιᾶ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αἰτῆ προσελθὼν, σιωπῆ, καὶ ἀπορίας, καὶ ἀμαθίας, καὶ παλινωδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. αἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, ἐκ οἷδ' ὅπη ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πτερύεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ἑσημέρα πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχόμενα.

Μέχρι γὰρ τέττα, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προσκείμενον ἐν τῷ

multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, et quam res sit indifferens diuitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, et a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inciticia et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, et virtus, et honestum, nescio quo abiere; omnia quidem auolant, volucra vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo enim vsque vnusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὄβελόν ἐπιδειξήταί μο-
νον, λάλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀ-
κήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλιπται,
καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες
πάσχασι. ἐπειδὴν τις ὄσῃν ἐς μέσους αὐτὰς
ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνυσιν ἀλλήλας, καὶ
τὸν προαρπάσαντα τὸ ὄσῃν ὑλακτῶσι. λέγε-
ται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκας
ποτὲ πυρρῆχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μι-
μηλότατα δὲ ἐσι τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν
τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλεργίδας ἀμπεχόμενα,
καὶ προσωπία περικείμενα. καὶ μέχρι πολλῶ ἐν-
δοκιμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὴ τις θεατῆς ἀσειός, κά-
ρυα ὑπὸ κόλπῳ ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ
πίθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum unum
ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foede-
ri locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti,
fugit virtus. Canibus simile quiddam usu ve-
nit, si quis os in medios illos proiecerit; exsi-
liunt, mordent inuicem; eumque qui os prae-
ripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam ali-
quis Aegyptius simios quondam docuisse saltare
Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem
humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter,
et saltasse in vestibis purpureis, et personatas,
diuque probatum spectaculum; donec spectator
aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proii-
ceret eas in medium: tum vero simi, visa re,
obliti

πίθκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τῶν ὅπερ ἦσαν, πίθκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρῆχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κτερέγγυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπίρας πρὸς ἀλλήλας· τὸ δὲ σῦνταγμα τῆς πυρρῆχης διεσάλυτο, καὶ κατεγελάτα ὑπὸ τῶν θεάτερων.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι προῖσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιαύτας κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔποτε παύσομαι διελέγων, καὶ κωμῶδων. περὶ ὑμῶν δὲ ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμέτεροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μακρίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιαύ-

το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis fimii, quod erant scilicet, facti, laruas contriue-re, laceratisque vestibis de fructibus inuicem depugnauerunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam conuincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum obseruantes:) absit a me insania illa, vt contumeliosam quidquam, aut finistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζόνας ἐκείνας, καὶ θεοῖς
 ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
 στότελες, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
 οἰκειῶν τι καὶ ζυγγενές ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
 τῇ Δία Ἡρακλῆς 10), Φοσι, καὶ πίδακος. ἢ
 διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκου-
 σι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τῆτο χρὴ ὑμῖν
 εἰκάζειν αὐτὰς; ἀλλ' ἤνεγκαν ἂν εἰ πιθανοὶ γὰρ
 ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑπεκρίσεως αὐτῆς: νῦν δὲ
 θᾶπτον ἂν γύψ ἀηδὸνα μιμήσασατο, ἢ ἔτοι φι-
 λосоφου.

Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam diceris tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniam vultur imitetur, quam isti Philosophos.

10. Ἡρακλῆς] Hercules et simia, prouerbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Reiz.

λοσόφους· εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτᾶ ὅποσα εἶχον·
 σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτὰς, εἰ
 ἀληθῆ ἐσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρω-
 τέρω ἔτι· τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
 κέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
 λοσοφία, μεταξύ λέγοντος αὐτᾶ, κατὰ τῆς
 γῆς δύναι ἠυχόμεν· ἄτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν·
 ἐγνώριζον γὰρ ἀκούεσα ἕκαστον τῶν ποιόντων
 αὐτὰ, καὶ φήμι μετὰ τοῖς λεγομένοις
 τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δέ, ὁ δεῖνα ποιῶ·
 καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθά-
 περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
 τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
 ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
 Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
 vera sint.

38. PHIL. Longius hinc; Parrhesiade, re-
 cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
 dixisse vobis videtur? VIRT. Equidem Philo-
 sophia illo dicente terram mihi hircere optabam
proae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
 scebam enim inter audiendam vnumquemque
 qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
 illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
 quiebam, faciti. Et omnino ostendit homines
 dilucide, ut in pictura quadam similes per
 omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
 quoque

ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπειμάσας.
 ΦΙΛ. Κἄγω πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετῆ, ὑμεῖς
 δέ, τί φάτέ; ΑΝΛ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τῷ ἐγκλήματι, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 ερηέτην ἀνάγεγραφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλιέων
 ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδῶν τινα τῶτον ἐφ'
 ἡμᾶς κεινήκαμεν, ἀσάμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφο-
 ρὰς. ἀδέτω γέν, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐκτραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρήμενα, καὶ Φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.
 ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις II) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπόν,

quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REY. Quid aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commouimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, et illos Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrhesiade, soluimus te accusatione; vincis suffragiis omnibus,

II. Ἀπάσαις], Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. c. 21. Reiz.

λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσκύνη-
 σα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
 αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
 γα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοντον κατέχοις, καὶ
 μὴ λήγοις σεφανῆσα. ΑΡΕΤ. Οὐκ ἔν δευτέ-
 ρη κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
 μεν ἀκείνας, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
 ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγερῆσει δὲ Παρρησιάδης
 ἐνάσῃ. ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἐλέξας·
 ὡσεὶ σὺ, παῖ Συλλογισμῆ, κατακύψας ἐς τὸ
 ἄστυ, προσκῆρυττε τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
 esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
 Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
 endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
 dida quaelo Victoria, me comitare tuum, viri-
 di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
 ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
 ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
 perfoluant. Accusabit unumquemque Parrhesi-
 ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
 tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
 praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
 morem veterum, qui primum craterem a-
 licui deorum libabant, a secundo autem au-
 spicabantur. *du Soul.*

ΣΤΛ. "Ἄκουε, σίγα" τὰς Φιλοσόφους ἤκεινιζ) ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). PARR. Ὅραϊς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίζαντες τὸ κερύγμα ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, εἰς σχολὴν ἄγασιν, ἀμφὶ τὰς πλεσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βάλει πάντας ἤκειν, κατὰ τὰδε ὧ Συλλογισμὸς κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὧ Παρήρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

PARR. Οὐδὲν τὸδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγασιν, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς

40. SYLL. Audi, tace. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicendi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conueniunt agnito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa diuites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

† PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se

13. "ἤκειν] Sic solet in formula praeconiorum omitti *κρη* aut simile quid. *du Soul*.

14. Δίκης] *Lege Δικαιοσύνης. du Soul*.

αὐτοῖς οἶονται τῆ ὀνόματος, ἤκειν ἐς ἀκρόπο-
 λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἐκάσῳ δοθή-
 σονται, καὶ σησαμαῖος πλακῆς· ὅς δ' ἂν πώ-
 γωνα βαθύν 15) ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην
 ἰσχάδων ἕτός γε προσέπιλήψεται. κομίζειν δ'
 ἕκασον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ
 ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
 τά γε, ἢν μὴ παρῆ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς
 ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
 σοφόν.

re se iudicant, veniunto in arcem ad congia-
 rium. binae unicuique minae dabuntur, et de
 sesamo placenta. Quicumque vero prolixam
 barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maf-
 sam accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
 rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
 que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
 quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
 A a 2 abfque

15. Πώγωνα βαθύν] Sic noster iterum in
Ioue Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
 νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
 gna, *Ael. V. H.* 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.
 Generaliter de omni fere magno, vt πλε-
 τος βαθύς. *Ael. V. H.* III. 18. Immo et
 de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII.
 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχή-
 ματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ἕς μετά πᾶσιν ἐριζόμεν ἔξοχος εἶη.

Βαβυλῆ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠφειζομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκασαν μόνον, πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον
ἔτι πλείους, ἔτιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῆ Τάλω
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνκισίον προθέμε-
νοι κλίμακας, ἀνέβησι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἕς μὲ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ κῶκεῖθεν εὐμάλα πολλοὶ, κᾶντεῦθεν

Μυ-

abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio
ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperauerit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus inuicem
ſe trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelafgicum autem alii, ad Aeſcula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcu-
rorum aedem ſcalis admotis cum bombo in al-
tum enituntur, atque examinis inſtar apum
glomerantur in vuam, vt Homeri verbo vtar.
Verum inde etiam bene ſane multi et hinc
ſexcenti,

Quos

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκασαν κ. τ. λ. Geſner.

Μυρία, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεταί ἤρι.

Μεσῆ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, καὶ πανταχῶς πῆρα, πώγων, κολυκεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ἐπί- σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀΦκνεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τᾶτα γὰρ τὸ δεινότα- τὸν ἐσιν, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαι- τό σε μάλιχα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη- τες ἔσονται πολλάνκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nascens exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi inuicem adfidentium, et ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, auaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immisti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliore.

ΦΙΛ. Ἐσαυτῶτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρώτας χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρέμασι, πρώτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῶ Περιπάτῃ.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακῆντας δότε, καὶ τὰς παλάφας· περὶ δὲ τῶν μινῶν περιμενεῖμεν, κἄν ὑσάτῃς δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πῶτα δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμεν ἐρισικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu.

PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi.

EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis expectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Πεύσασθε Φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ εἰ Κυνικοὶ μῆτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μῆτε τοῖς ξύλοις παΐσθε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴζε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτῆ, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσαφῆντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῶν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι πεκρῖμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῶν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἂν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅποσοι μεμνήμασιν, ἔ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

44. PHIL. *Definite rixarum.* Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulfate: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adficient. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia defilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπηρέται ἀνέλσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυ-
νίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἤπερ θέρμης, ἢ βιβλίον, ἢ ἀρτους
τῶν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον τεττί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κἀτοπτρον, καὶ κύβης. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τέτων ἡξίως λοιδορεῖσθαι
ἄπασι, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιᾶτοι μὲν ἡμῖν ἔτοι. χρῆ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὄν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἳ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἳ τινες αὖ πάλιν οἱ τῆ ἐτέρου
βίη·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiicit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et unguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sint, et qui alterius sint vitae.

Tu

βίη· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σῆ γὰρ τῆτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῆ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεῖδας μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοῖδ' ἄν, ἐπεὶ χρεῖδός ὤπται καὶ εὐνὴς ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλισα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῆ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς Φάσκουσι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἰδ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλᾶ σεφάνω, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι-νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῆ Φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβώνιον περισπά-
σας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne inualescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si viderur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem inuenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detracto pallio,
A a 5 barbam

σας, ἀποκείρατό τον πώγωνα ἐν χρῶ πάντι τρα-
γοκερικῇ μαχαίρῃ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῃ στίγματα
ἀπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσάφρον.
ἀδὲ τύπος τῷ κυτῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίδακος.
ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθει· ὁ δὲ Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
ρησιάδη, τοιοῦτος ἔσω, οἷος ὁ τῶν αἰτῶν πρὸς τὸν
ἥλιον εἶναι λέγεται· ἔμα Δία, ὡς ἐκείνης ἀν-
τιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζε-
σθαι· ἄλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
νὴν, ὃν μὲν ἀν' αὐτῶν εἶδης ὑπερβῶντα, καὶ μηδα-
μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ἔτος ἔσω, ὁ τῷ θαλῶ
σέφόμενος· ὃν δ' ἀν' ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τῷ χρυσίῳ, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
τήριον τῆταν, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultri; quo
capri tondentur, refecet, et stigmata frondi
illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
men contueantur, et ad illud examinentur.
Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
quem illorum videris despiciere ista, et nequa-
quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
cauterium memento, deorsum prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλοσό-
 Φία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν
 ἀλωπεκίας 17), ἢ πιθηκοφόρος, ὀλίγας δὲ καὶ
 ἐσεφανωμένους· εἰ βέλεσθε μέντοι κἀνταῦθ' ἄ-
 ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, ἢ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς
 λέγεις, ἀνάξεις τὰς Φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ
 μάλα, ἢ ἡ ἰέρεια μοι εἰσέλη πρὸς ὀλίγον χρῆ-
 σαι τὴν ὀρμιάν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγχιζρον, ὅπερ
 ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἴδὲ δὴ
 λάβε, καὶ τὸν κάλαμὸν γε ἅμα, ὡς πάντ'
 ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκὲν ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχάδας μὲν
 τινὰς δὲ ἀνύσσασα, καὶ ὀλίγον τῆ χρυσία. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, vt vobis visum est;
 Philosophia, et videbis confestim vulgus illo-
 rum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quos-
 dam etiam videbis coronatos. Verum si vultis
 etiam huc profecto quosdam illorum vobis ex-
 traham. PHIL. Quid? tu fugientes huc re-
 trahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit
 paulum mihi commodare lineam illam cum ha-
 mo, quem piscator ex Piraeo dedicauit. ANT.
 En tibi, cape, vna cum arundine, vt habeas
 omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, vt mi-
 hi des etiam caricis aliquot, et paxillum aurī.

ANT.

17. Ἀλωπεκίας] Suauissimo iusu respicit nomi-
 ne altero ad κοππατίας equos, altero ad
 σαμφόρος, de quibus ad principium Nu-
 biū Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;
 ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχυάδι, καὶ χρυ-
 σίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχίης, κα-
 θῆκεν εἰς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρ-
 ρησιάδη, ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθους ἀλιεύσειν διέ-
 γνωνκας ἐκ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον,
 ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περιμένε· σὺ δὲ
 Πόσειδον ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιτρίτη Φίλη, πολ-
 λὰς ἡμῖν ἀνὰ πεμπὲ τῶν ἰχθύων.

Ἄλλ' ὄρω τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεκηνώς. ὁσφραῖ-
 νεται τῆς χρυσίης, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἰ-
 ληπται, ἀνασπᾶσθωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἐ-
 λεγχε,

ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ANT. Escam hamo impositam ficum et
 aurum, sedens ipsa in lorica muri demisit ver-
 sus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philoso-
 phia, et capturam exspecta. Tu vero, pisca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysofryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

λεγχε, νῦν ξυνεπιλαβῆ τῆς ὀρμιᾶς· ἄνω ἐσί·
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ᾧ βέλτισε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτος γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τῆτο ᾧ
 γειναιότατε; εἰληψαμ λιχνεύων περι τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσειν ἡλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλ-
 λά νῦν ἔση Φαιερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλωαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 κισρον· ἢ ὁ ἰσχὰς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὰ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξε-
 μεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, vbi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce.
 vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΓ. Per Io-
 vem euomat, vt ea ad alios etiam esca vtamur.

PARRH.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platónico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλεόν. Iam γαλεὸς
 s. *mustelus* piscis, κύων, *carcbarias*, cogna-
 tarum specierum nomina aequè Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενης; οἴσθα
 τῆτον ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου
 ἄξιον αὐτὸν γρηΐ Φάναμ; ἐγὼ μὲν γάρ δὴ ὄβο-
 λῶν πρῶν αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-

λοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχ-
 θῆς, καὶ σκληρός, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν
 κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον
 ἀνάσπασον, κἀθείς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι
 ὄρα, ἢ Παρρησιάδην, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ
 κἄλαμος, ἀποκλασθῆ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
 Διόγενης· κἄφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν 19) ἐλα-

Φρότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
 quis sit, et ad te ne aliqua ratione hic vir per-
 tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur?
 Quanti illum aestimare par est? equidem
 duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
 tum narras. neque enim edulis est, et horridus
 adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
 illum per petram praecipitem: tu vero alium ha-
 mo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesia-
 de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.
 Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-

ris

19. Ἀφυῶν] Glossa Paris. *Aphyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scaru-
rientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Reiz.

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀΦυέσατσί γε ἀνάσπα δέ ὁμῶς.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ· τίς ἄλλος ἔτος ὁ πλατύς, ὡς περ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὰ ἀγκίστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπασθῶ. Ἑλ. τίς ἐσίν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ᾧ κατάρατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί φῆς ᾧ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθῶ. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὀρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς
ἐπὶ

ris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahere.

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) et quasi dimidiatus piscis accedit? Paffer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonium se dicit. PLAT. Et tu, facerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam,

50. DIOG. In alium iam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum
aureas

ἐπὶ τῆ νύκτι ἐπιχρύσας ἔχοντα. ὄρῳ, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἔτος ἐσιν ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήχθητο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐτίς ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἰληπτῶ, ἀνιμῆσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέστη μὲ περὶ αὐτῆ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐσιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδὲ πολλὰς πετὰς ἰχθύας ὄρῳ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τῆν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἤπου σαγήνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει ἄλλ' ἔπιρεςιν. ἰκανὸν εἰκὼν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπᾶσαιμεν ἤξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρὸν δηλαδῆ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel vnum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδῆ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασυτάτος ᾦ. ΕΛΕΓ. Κάθεσ, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπι-
πολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ἑδάσι,
κατακλιῶν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ
δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί,
μάχονται περὶ τῆ δολέας. καὶ οἱ μὲν, ξυνά-
μα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχαδά· οἱ δὲ,
προσφύντες, ἔχοντα τῆ χρυσία. εὖ ἔχει. πε-
ριεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἰδὼ τίνοσ
ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός
τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνα γὰρ
αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγγε, εἰπέ ὄν τινα ἔχει
διδάσκαλον αὐτῆ; ΕΛΕΓ. Χρῦσιππον τετονί,
ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμα προσῆν
τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur,
ferrata prius probe linea, ne auro deuorato
dentibus illam ferratis refecer. PARRH. De-
misi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah!
pugnant de esca: et alii quidem, simul multi-
ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent au-
rum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus
robustissimus. Age videam cuius nomine te
dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum,
qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc ge-
nus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magi-
strom? ELEN. Chrysiippum hunc. PARRH.
Iam percipio: ides quod aurum (Chrysus) ine-

τῷ ὀνόματι. σύ δ' εἶν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἶπε, εἶσθε τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνευς αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς ὧ Παρρησιάδη, προσήκειν τί ἡμῶν ὑπολαμβάνων, τοιαῦτα ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὧ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ θεός μὴ διαπαρῆ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλις ὧ Παρρησιάδη τῆς ἀγρας, μὴ καὶ τί σοι, οἷεν πολλοὶ εἰσιν, εἰχνηταὶ ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περικατήσασα, καιρὸς δὲ καὶ ὑμῶς ἀπιέναι
 ἔθεν

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Periprasium*) sed tempus etiam est, vos abire, unde

ὄθεν ἤρατε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προφασίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὡς Παρρησιάδῃ, κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σεφανεῖτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. PARR. Ἔσαυτα, ὡς Φιλοσοφία. χαίρετε ὡς βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὡς Ἐλεγχος, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν· ἔδεν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀναπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν σεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησώμεθα.

de venistis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut iussi. PARRH. Fiet istuc, Philosophia. Vos valetē viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauterius vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vitur et Orig. c. Celsum V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων ut supra c. 46. et infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum fuisse καυσηρίων. *du Soul.*

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. **Εἶεν** I), ὦ Κλώθοι, τὸ μὲν σκάφος
 τῆτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπέες, καὶ πρὸς
 ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 ἀντλος ἐκέχυται, καὶ ὁ ἰσὸς ὤρθωται, καὶ ἡ
 ὀθόνη παραέκρησα, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάσῃ
 τετρόπωται. κωλύει τε ἔδεν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβα-
 τῶν ὡς ὄρας τὸ προρθεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀνα-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. **S**atis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectum pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 vnusquisque remus; neque quidquam in me-
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras nequit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, vt vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat:
 et

1. **Εἶεν**] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. *Gesner.*

πεπλευκέναι δυναμένον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βε-
 λυτόν ἐστι· ἡμεῖς δὲ, ἐδέπω εἰδ' ὀβολὸν ἐμπε-
 πολήκαμεν. Ἐῖτα ὁ Πλάτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ
 ῥαθυμεῖν ἐκ τέτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
 παρ' ἄλλῃ ἕσθης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν
 κἀγαθὸς νευροκομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐ-
 τὸς ἀνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέ-
 ψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλησαι. καὶ ἦτοι παλαίει
 μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κηθαρίζει, ἢ λόγους τι-
 νὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
 αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννά-
 δας παρελθὼν. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν
 τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς,
 καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum
 nondum fecimus. Deindē Pluto, bene noui,
 me omiffiore esse animo putabit, idque cum
 alius in culpa fit. Praeclarus vero ille noster
 et bonus mortuorum deductor; vt alii *hic infra*,
 ita supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos
 obliuiscitur, et vel luctatur cum adolescentulis,
 vel cithara canit, aut orationes quasdam expli-
 cat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter
 etiam furatrinam facit generosus ille: est
 enim haec quoque vna ipsius artium. Licenter
 igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse no-
 ster fit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχο-
 λία προσέπεσεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεσ-
 φέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα;
 δεσπότης δὲ κακείνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἄλλ' ἔχ
 ὡς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ μέτρη δεσπύζειν
 κοινῆ κτήματος, ἐπεὶ ἔχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπιέναι δέον, κατεσχῆκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα
 τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφύδελος μύ-
 νον, καὶ χοαί, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα·
 τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος.
 ἐν δὲ τῷ ἄρανῳ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἤτε ἀμβρο-
 σία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἀφθονον· ὡς μοι
 ἠδίου παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν
 μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si
 quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus
 fuerit opera illius diutius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille est. CHAR. Ve-
 rum non ita, Clotho, ut ultra modum impe-
 ritet communi mancipio: quandoquidem ne-
 que nos unquam illum retinuimus cum disce-
 dendum esset. Verum causam novi equidem.
 Apud nos enim asphodelus solum est et libario-
 nes, et placentae, et inferiae; caeterum obscu-
 ritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta
 sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vi-
 tra inuidiam nectar: itaque suavius apud illos
 morari mihi videtur: atque a nobis quidem
 euolat,

μὲν ἀνίπτωμαι, καθάπερ ἐκ δεσμοθηρίας τινος
ἐποδιδράσκω· ἀπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι,
συχολῆ καὶ βλάβην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μικέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων·
πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔτος ὡς ὄρας, πολλές τι-
κας ἡμῖν ἄγω· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τῆ ἀίπόλιον 2),
ἀφρόες αὐτὲς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τῶ-
το; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶν-
τα, ἕνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημιμένον, καὶ ξύ-
λον ἐν τῇ χειρὶ ὄρω ἔχοντα, ἄριμν ἐναρῶντα,
καὶ τὰς ἄλλας ἐπισπεύδοντα. ἔχ ὄρας δὲ κατὰ
τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ρεῶμενον, καὶ τὸ πρό-
θε

ouolat, tanquam e carcere quodam fugiens,
cum vero descendendi tempus est, otiose, et
lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, pro-
pe enim est, ut vides, multos nobis adducens,
vel potius ut gregem caprarum confertos vir-
ga agens, sed quid hoc? vincit quemdam in-
ter hos, et alium ridentem, alium vero peram
ab humeris suspensam, et clauam in manu ha-
bentem video, toruum tuentem, et cogentem
urgentemque reliquos. Nonne vides autem
Mercurium ipsum sudore diffluentem, puluere

B b 4

opple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium,
appellat, quippe facile dilabitur caprinum
genus, et palatur, aegre autem contine-
tur. Gesner.

δε κεκονιμένον, καὶ πνευσιῶντα, μεσὴν γούν
 ἀσθματος αὐτῷ τὸ φόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἢ σπαδὴ; τεταραγμένω γὰρ ἡμῶν ἔοικας.
 EPM. Τί δ' ἄλλο εἰ Κλωθεῖ, ἢ τετονί τὸν
 ἀκστήριον ἀποδράσαντα μεταδωκῶν, ἀλίγου
 δεῖν λειπόντως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βυλόμενος ἀπεδίδρασκε; EPM.
 Τετί μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μάλλον ἐβύλετο. ἔσι
 δέ βασιλεῖς τίς ἢ τύραννος ἀπὸ γέν τῶν ἀδυρ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύσει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας
 ἐσορήσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκεν, οἷς ἐπιμύζοντα δυνάμενος, ἐπιλελοι-
 πῶτος ἤδη τᾶ ἐπικεκλωσμένῃ αὐτῷ νήματος.

EPM.

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae
 ista est intentio? videris esse perturbatior?
 MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod,
 impurum hunc fugitium dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deseruerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-
 tius posset superuiuere, deficiente iam quod
 netum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊώτατος ἄνθρωπος, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήρησέν μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ἔφυγον ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἀφ' ἧ γὰρ μοι παραδεδώκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ἐδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τῷ πόδε ἀντερείδων πρὸς τὰ δαφνῶς, ἃ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἐπέστε, καὶ καταλαπαρεῖ ἀφ' ἑσθῆκος πρὸς ὀλίγον ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ εἴσπεσε εἰκός, ἐκ ἀνεμῶν ὄρων ἀδυνάτων ἐφίσταμαι. ἔπει δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὰ σόμιον 4) ἤμην, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuuisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga euaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicauit etiam et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogauit. Ego vero, vt par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumeran-

B b 5

te

3. Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudio. Brod.

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam

ἔθος ἀπαριθμῆντος τῷ Αἰακῷ, καὶ μίνα λογιζο-
 μένα αὐτὰς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθεῖν, ἐκ οἷδ' ὅπως,
 ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνδοεῖ ἔν νε-
 κρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 τὰς ὀφθαλμοὺς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, Φησι,
 χρῆ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις σοι αἱ ἐν ἕρανῳ παι-
 δία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἕδαμῆς λαθεῖν
 δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὄρῳς πρὸς ταῖς χιλίαις
 ἔχει τὰ σύμβολον ἐνηεχαραγμένους· εὐ δέ μοι
 παρ' ἕνα ἦκεκ ἄγων· εἰ μὴ τέτο Φῆς, ὡς πα-
 ραλόλογισαί σε ἢ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρεθισά-
 σαι πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπέμνησθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tes-
 feram a tua sorore missam eos recensente, illi-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subdnctis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vti: satis tibi apud
 Superos lufus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 vt vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropo. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censetur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa ponit decuit. *du Soul.*

κατὰ τὴν ὁδόν. καίπειδὴ περιβλέπων ἑδραμῆ
 τῆτον εἶδον, συνείς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς
 εἶχον τάχος κατὰ τὴν ἄγκισσαν 5) πρὸς τὸ Φῶς.
 εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτισος ἔτος· καὶ
 ὡσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θρόντος, καταλαμβά-
 νομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσούτον
 ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΑΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν
 ἤδη τῆ Ἐρμῆ κατεγιγνώσκουμεν. ΧΑΡ. Τί
 ἔν ἐτι διαμέλλομεν, ὡς ἔχ' ἰκανῆς ἡμῖν γεγενη-
 μένης διατριβῆς; ΚΑΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινε-
 τωσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
 circumlatis oculis nusquam hunc viderem, in-
 tellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
 cem itur persecutus sum; sua vero sponte inse-
 cutus me est vir optimus hicce, itaque velut
 emissi carceribus currentes comprehendimus
 hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
 rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligenti-
 aie Mercurium damnabamus. CHAR. At
 quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
 rarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, incen-
 dant.

5. Κατὰ τὴν ἄγκισσαν] Vid. *Bos* de ellipsi, p.
 180. qui docet, modo τὴν Φέρεσαν, omis-
 σο ὁδόν dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς . . .
 omisso participio. *Reiz.*

τῶσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένη τὸ βιβλίον,
 καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος,
 ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς
 καὶ πόθεν, καὶ ὅτι τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον.
 αὐτὸ δὲ παραλαμβάνων σοίβαζε, καὶ συντίθει,
 ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτί πρώτα ἐμβλα-
 λῆ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; Ε.Ρ.Μ.
 Ἰδὼ δὴ σοι, ὦ Περσμεῦ, τὸν ἀριθμὸν ἔποι οἱ
 σφρακίσοι μετὰ τῶν ἐπιτεθνημένων. Χ.Α.Ρ.
 Βαβαῖ τῆς εὐαγγελίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροῦς
 ἡμῖς ἀγῶνα. Ε.Ρ.Μ. Βαλεῖ, ὦ Κλωθαῖ, τὴς
 ἀδελφείας ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
 Τῆς γέροντας λέγεις; ἔγωγε ποίει, τί γὰρ με δεῖ
 πράγματα εἶχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου (6) πῶς νῦν
 ἐξετά-

dant. Ego vero libro in manus sumpto ad scalas
 adhdens, vti mos est, ingredientem vnum-
 quemque cognoscam, quis sit? vnde? et qua
 ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos
 stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
 mum inijce, quid enim mihi respondeant?
 MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti
 hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah diues
 captura! acerbos nobis et immaturos mortuos
 adducis. MERC. Vin, Clotho, vt indeplora-
 tos post hosce imponamus? CLOTH. Senes
 dicis. Quid enim molestiam subeam exquiren-
 di nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos iam
 acce-

6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesia-
 co

ἔξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πᾶριτε ἤδη τί τῆτο; εἰ ἐπακῆσθε με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀράμενον παραγαγεῖν. E.P.M. Ἴδὲ πάλιν ἔτοι δυσὶν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι 7), καὶ κατ' ὥραν τετραυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες 8) γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τοὺς τραυματίαις ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ παρ' ἀγαγε' καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόν-

accedite sexagesenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublato admoueamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturitate mites omnes et suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane: passi enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admoue: et primum mihi dicite, qua ratione mortui

cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis, Εὐκλείδης ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακῆσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὡσεὶ τὰ πρὸ Εὐκλείδης ἀκῦρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητήσω τὸν βίον εἰ βέλομαι. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ὀμφακίαι. Bourdel.

8. Ἀσαφίδες] Alludit ad prouerbium ἀνδρὸς γερόντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον. du Soul.

θανόντες ἤμετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολυμῆντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθρῆς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὁξυάρτη υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γωβάρη. E P M. Πάρεισι. Κ Λ Ω Θ. Δὲ
 ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίρην τὴν Μεγαρό-
 θεν. E P M. Οὐτοὶ πλησίον. Κ Λ Ω Θ. Πῶ
 δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθα-
 νόντες; E P M. Παρεῖσιν. Κ Λ Ω Θ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τῆ μοιχῆ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς; E P M.
 Ἴδὲ σοι πλησίον. Κ Λ Ω Θ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
 δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τὰς ἐκ τυμπάνου 9),
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscam. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyartis filium. M E R C. Adfunt.
 C L O T H. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensem meretricem. M E R C. Hic prope te
 isti. C L O T H. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interemti sunt? M E R C.
 Adstant. C L O T H. Et ille ab adultero et
 uxore interfectus? M E R C. En prope te.
 C L O T H. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus et fideculis excruciatos,
 item-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν
ἀποθανόντες ἐκαίδεκα, πᾶσιςιν ἴ' Ἐρμῆ; EPM.
Πάρεισιν οἷδε οἱ τραυματῖαι, ἕς ὄρας. τὰς δὲ
γυναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μά-
λισα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θνήσκει, καὶ τὸν ὁμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆ δὲ, καὶ τέτρες ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πᾶ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡὰ, καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σηπίαν
ὦμῆν

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecti vbi sunt, Mercuri? MERC.
Adfunt faucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOTH. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia cruda, mori oportuit.
CYN.

Plut. v. 470. ostendit, tum fustium suppli-
cium, tum fidicularum cruciatum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim *crucem* vertere, quae *σαυρός* est, et τῆ
T figuram habet. Ἀπὸ τῆ σκολοπος acu-
ti notio separari, puto, non potest. *Gesner.*

ὤμην ΙΟ), ἀποθανεῖν; ΚΤΝ. Πάλαι σοι παρέ-
 ρηκα, ὦ βελτίση Κλωθᾶ. τί δέ με ἀδικήσαν-
 τα, τοσῶτον εἶπας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
 γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψασ ελθεῖν·
 ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
 ρόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρ-
 τημάτων ΙΙ) ἀπελίμπνον' ἀλλ' ἐμβαινε ἀγα-
 θῆ τύχη. ΚΤΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε
 τρυτονὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδιαι
 γὰρ μὴ σε παραπέισῃ δεόμενος.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod vero peccatum meum diu adeo me apud
 superos reliquisti? fere enim totum mihi fulum
 glomeraueras: quamquam saepe tentarem ab-
 scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector esses et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed incende, quod faustum felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vincitum huncce imposuerimus: metuo enim ne
 precibus te suis praeter fas moueat.

B. CLOTH.

ΙΟ. Σηπίαν ὤμην] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auctione. G.

ΙΙ. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore, noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίνυλ-
 λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἂν
 τὰ γιγνόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστὶ. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακύνδα, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὧ δέσποινα Κλωθοῦ.
 ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἕασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι
 αὐτόμολος ἤξω, καλᾶντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν, ἔχ' ἅρ' ἀΦικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὧ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἕασον μεῖναι τὴν
 δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ γυναικί
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχεν
 θησαυρὸν κατορωρυγμένον. ΚΔΩΘ. Ἄραρεν·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Incende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius caussa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permitte: ex dimidia enim parte aedifi-
 catam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 incende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnum hunc diem manere mihi per-
 mitte, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnum thesaurum defossum habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς
 τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρ-
 ρει τούτουγε ἕνεκα. Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς
 ἀνεψιὸς παραλήφεται. ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὕβρεως,
 ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέ-
 κτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβι-
 βεται σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι
 πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ
 τὴν χρυσὸν ὄλκον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἀ-
 δικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιοτάτοις
 διανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμά-
 χου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναίετατε, παρελήφεις,
 ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδιά ἔτι ἐμ-
 πνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
 ἔν.

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum au-
 ri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Me-
 gacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ.
 Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus,
 quem socordia quadam non prius interfeci!
 CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit an-
 nis quadraginta, et paullo amplius, pellices
 tuas nactus et vestem et aurum tuum vniuer-
 sum. ΜΕΓ. Iniuriam mihi, Clotho, facis,
 quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH.
 Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuif-
 sent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius
 in conspectu spirantis adhuc iugularis. ΜΕΓ.
 Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκ᾽ οὖν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοὶ ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκόντως εἰπεῖν βέλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀποβητε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλια σοὶ τάλαντα χρυσίᾳ ἐπιστήμῃ δάσσειν ὑπισχυῶμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν,

ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὴν δὴ οὖν δὲ κρατῆρας εἰ βάλει προσθήσω, ἔς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκάτον.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτὸν· εἴποιε γὰρ οὐκ ἐπεμθήσεσθαι ἡμῖν ἐκὼν. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμῶς, ἀτελεῖς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσσα

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput? MEG. Et duo crateres si vis, adiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excoeli et purissimi talentorum centum pondo. CLOTH.

Rapite hominem. sponte enim sua inscenfurus non viderur. MEG. Antellor vos. Imperfecta manent moenia et nauale quae perfectu-

τέλεια γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιῆς πέντε μῆνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλοστείχει. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τῷτό γε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῶτον ἐπιβιῶμαι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τὲς Φόρξας, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικά παρα τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, ἐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβὴν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι τῷ τάχως, καὶ τῆς ἐπανόδου 12) εἰ
βέλε-

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset. CLOTH. Omitte curam, struet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum postulo. CLOTH. Quid illud est? MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero, et Lydis tributa imposuero, et monumentum mihi ipsi maximum excitauero, cui inscribam, quot et quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non iam diem vnum postulas, sed viginti fere annorum moram.

10. ΜΕΓ. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succedaneum

12. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχως, καὶ τῆς ἐπανόδου] H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διαδουί

βέλεσθαι δέ, καὶ ἀντανδρὸν ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ
 παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. Ὡ
 μίαιρ', ὃν ἤυχε πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
 ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεην· νυνὶ δ' ὄρω τὸ
 βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἡξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλί
 γον, ὑπὸ τῆ νεωσὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκᾶν ἀλλὰ τῆτό γε μὴ ἀντείπης ὦ
 Μαῖρά μου. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἶδέ
 ναί βέλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὄν τινα ἕξει τὸν τρό
 πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me
 um. CLOTH. Quem saepe optabas, impu
 re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
 optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
 Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
 regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
 mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
 volo, quemadmodum post me mea se habitura
 sint.

C c 3

δυναῖν dictum est τῆ τάχως καὶ τῆς ἐπανό
 δε. L. Bos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
 hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
 in alium, quam in patrem conueniunt; id
 ipsum, quod, ἀντανδρὸν *succedaneum* da
 re vult, cuius superstitionis in sacris libris
 vestigia, denique quod successor illum in
 terficit, aemulum scilicet imperii et pater
 nae necis ultorem metuens. Gesner.

πεν. ΚΛΩΘ. Ἄκου, μᾶλλον γὰρ ἀνάσσει μαν-
θών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δῶλος ἔξει,
καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
τάρχτος, ὃν ἐγὼ παιδόμενος ἀπὸ τῆς ἀφῆκα
ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σα, ταῖς
παλλακίσι τῶ νυνὶ τυραννῆντος ἐγκταλεχθή-
σεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, ἧς ἡ πόλις
ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι,
γέλωτα παρέξοσι τοῖς θειωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
πέ μοι, τῶν Φίλων δὲ εἰδείς ἀγανακτεῖ τοῖς
δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι Φίλος; ἢ ἐκ
τίνος αἰτίας δικαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
πάντες οἱ προσκυρῆντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
πραττομένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ Φόβω, ἢ ἐλ-
πίσι,

fint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
lugebis. Vxorem tuam Midas habebit, seruus,
qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
vero et statuæ, quas olim tibi posuit resp.
euerſæ omnes, ludibrium praebebunt specta-
tibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
digne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis
enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa iuif-
ſet? Ignoras, etiam qui adorabant te, et quae-
cumque diceres faceresue laudabant, eos uni-
versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
imperii

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες Φίλοι, καὶ
 πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ
 μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμπροσίοις, μεγάλη τῆ
 Φωνῇ ἐπήρχαντά μοι ποῖλα καὶ ἀγαθὰ, προ-
 σιδανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἔτοιμος, εἰ οἷόν τε εἴ-
 ναι. καὶ ὅλως, ἄρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ.
 Τοιγαρῶν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθρὲς δαιπνήσας, ἀπέ-
 θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθέν,
 ἐλεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῆτ' ἄρα
 πικρὰ τιγος ἤσθόμην. τί βυλόμενος δὲ ταῦτ'
 ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνεκρίνεις· ἐμ-
 βήνομ δέον.

- ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιχα, ὦ Κλωθοῖ,
 δρόπαρ ἀπόθην καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνα-
 κύψαι

imperii tui amicos, et rationem habentes tem-
 poris? MEG. At illi libantes in conuiuio ma-
 gna voce multa mihi et magna bona apprecari
 solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset,
 subire parati omnes: et omnino per genium
 meum iurabant. CLOTH. Igitur apud vnum
 illorum coenatus heri periisti. Vltimum enim
 quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
 huc te demisit. MEG. Hoc erat ergo, quod
 amarulentum quid gustabam. quo vero consilio
 haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum
 inscendendum sit.

12. MEG. Vnum me angit maxime, Clo-
 tho, propter quod cuperem vel paucillum in
 Cc 4 lucem

κύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῆτό ἐστιν; ἔοικε γὰρ τι παμμύγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιζά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὄψιν ἀνελθὼν εἰς τὸ οἶκημα, εἶθ' ἀκεῖμην, σχολῆς ἔσης, (ἄδεις γὰρ εἰδὲ ἐΦύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμα, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ ἐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλλοις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας ἀποβλέψας εἰς ἐμέ, σὺ μὲντοι, φησὶν, ὦ μισερὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐπέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τὴν με καὶ κατὰ κόρυθος ἔπαυε· τέλος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύ-
σας

lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario feruus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclaue vbi iacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleuisset libidinem, me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito infixisti, et cum his dictis vellicauit me, et malas mihi percussit: denique puitam lato screatu adductam
in me

σας με, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χάρον ἀπιθεῖ
ἐπειπὼν ὤχετο. ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην μὲν
ἐν εἴχον δὲ ὅμως ὁ, τι καὶ δράσαιμι αὐτόν,
αὔσος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μισαὶ δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ ψόφῃ προσίσκτων· τινῶν ἤσθητο,
σιέλῳ χρίσασα τὰς ὀφθαλμούς, ὡς δακρύσασα
ἐπ' ἐμοί, κακύσασα, καὶ τένομα ἐπικαλυμένη,
ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην 14).

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθί,
καιρὸς ἤδη σε ἀπαντῶν ἐπὶ τὸ δικάστηριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβαῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν ἔδειξ,
κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamvis
excandescens, non habebam quo ulciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelestia vero puella, strepitu quorundam su-
peruenientium, animaduerso, saliuam madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOTH. Contra tyrannum qui-
dem

14. Ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigere. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

410 LVCIANI CATAPLVS,

κατὰ ναιρῆ δὲ ὁ Ῥαδάμανθος, ἐν αὐτίκῃ μάλα
 ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέμενος ἐνά-
 σω τὴν δίκην· τὰ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διατριβε.
 ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησαν ὦ Μοῖρα τῶν
 πενήτων ἕνα, - καὶ ἄλλον ἀντὶ τῆ πάλας βασι-
 λείας· ἀναβιῶντί μοι ἕασόν μόνον. Κ Λ Ω Θ.
 Πῶ δὲ ὁ τὰ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σῦρετ'
 αὐτὸν εἰσω τῆ προδῆς· ἃ γὰρ, ἂν εὐβλαίῃ ἐκείνῃ.
 ΕΡΜ. Ἔστιν νῦν δραπέτα· δέχε τῆτον σὺ
 πορθητῆ, καὶ τὸν δεινῶ· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμείλει πρὸς τῆνί σου δεδῆσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὴν ἐκ τῆ προδῆς, κατὰ δὲ σῶμαί με δεῖ.
 Κ Λ Ω Θ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ
 Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυ-
 ρίας.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras diu-
 tius neſtere noli. MEG. Vel priuatum me
 facito, Parca, pauperum vnum, vel feruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. CLOTH. Vbi ille cum claua?
 et tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque
 enim sponte intrauerit, MERC. Sequere iam,
 fugitiue, adsume hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum
 adligabitur. MEG. Atqui loco primo adfidere
 me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίως. ΚΛΩΘ. Εἰς δ' ἀδικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ἔτῳσι σκαιὸν ἔντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γασσάμενος τοῦ ξύλου ΜΕΓ. Τελμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατεινάσθαι μοι τὸ βᾶκτρον; ἐν ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι εἰλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικρὰ δέῃ προσπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τοιγαρῶν μὲνως καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσπαττάλευμένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμί; διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μικυλλός. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; αὐχ
ὄραϊς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaeuo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, claua huius subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-niscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium et asper esses, et increpare me ausus, vix continebar quin clauis adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non vides

ὄρεται ὅπως ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν,
 ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. Ἄκου-
 σον ὦ Βελτίση Μοιρῶν: ἔπαυσε με ἡ τῆ Κυ-
 κλωπος ἐκείνη εὐφραίνεσθαι δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι,
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, καὶ ὁμοῖα τὰ-
 μα τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν
 οἱ βίοι, Φασίν: ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ
 ἀεὶ βλαπτός, ἀπολαπῶν χρυσὸν τασῆτον, καὶ
 ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δαίτνα, καὶ
 παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἠνιάτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis manus delectat, cum promittit, ultimum
 ego Vtin deutorabo: siue primum enim siue vl-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque
 argento, et vestibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἠνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῆ τιμὴ προσέχεται τοῖς τοιέτοις ἡ ψυχῇ, καὶ ἐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἀρρήκτος τις ἔτος ἢ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτῶν· αἰσθεῖ καὶν ἀπάγη τις αὐτῶν μετὰ βίας, ἀνακωκύσει· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τὰπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πρόρρωθεν ἀποβλέπουν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βάλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐπιθεὶνος ἐπαίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγώ

bat grauiter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Porius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos contingit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, vt inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, ἢ ἀγρὸν, οὐ συνομίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, ἢ δόξαν, ἢ εἰκόνας, εἰκότως εὐζῶνος ἦν. καὶ περὶ δὴ μόνον ἢ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπαφρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κίττυμα, κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χερσῶν ἔχων, ἀικητηδῆσας εὐθύς ἀνυπόδατος, ἔδὲ τὴν μελανθηρίαν ἀπανηψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἠγάμην ἐς τὸ πρόσω ὄρῶν. ἔδὲν δὲ με ταῖν κατόπιον ἐπέσρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλά τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρῶ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἀπάσιν εἶναι, καὶ μηδένα τῶ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδισον ἔμοιγ' ἐν δοκεῖ. τεκμαίρομαι

15. Ego vero, quippe qui nullam in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, et ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpro et coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, sequutus sum, vel praeiui potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant aduertit me et reuocauit. Et Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminent, supra sane quam dici potest, iucundum mihi videtur. Arbitror autem,

καὶ δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τὰς ὑφείλοντας
 ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρας ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγι-
 στον, μὴδὲ ῥιγῆν τῷ χειμῶνος, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ'
 ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι· εἰρήνη δὲ
 πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τετρακαλιν ἀνεστραμ-
 μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶν-
 ται δὲ καὶ σιμῶσιν οἱ πλάσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλα ἔν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντας
 εἴρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλισα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ.
 "Λικσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς εἴρων τὰ γιγνώμε-
 να ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσὺ θεός τις εἶ-
 ναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἐμακά-
 ρισον

autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; et quod maximum,
 neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
 pullari a potentioribus. Pax vero ubique, et
 res plane in contrarium versae: nos enim ri-
 demus pauperes, at illi diuites adfliscantur et
 plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere
 obseruauit, Micylle. Quid vero est, quod ri-
 sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
 randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
 peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
 fierent ab illo obseruauit, et videbatur mihi
 nonnumquam par Diis esse. Quippe florem
 purpurae quum viderem et ministrantium mul-
 titudi-

ριζον καὶ τῶν ἀκολαθέντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ὅτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὡς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφάνετο, καὶ μονονεχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλω πήχει 15) βασιλικῶ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὠφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καίμαυτ᾽ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, εἶεν κάθαρμα
 ἐτεθή-

titudinem, et aurum et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelliorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, et procedens cum grauitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi vsquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem,

15. Πήχει] Πήχυς βασιλῆϊος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. *Adol. Vorst.*

ἔτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῷτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν
Γνίφωνα ἰδὼν ζήνοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ἔτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἀγρευ-
σος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἐξίαν ἀπολιπὼν (ἕτος γὰρ ἀγγίσα ἦν αὐ-
τῷ γένεσ, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο
κατὰ τὸν νόμον) ἔκ εἶχάν ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλῳτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φρεντίδος τὸ μέτωπον
ἀνάπλευσ, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

fem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mifcentem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; haec inquam
cum viderem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues digitis, quibus

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ἐλίγεν ἐκχυθησόμενα πρὸς τῷ μακαρίῳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξύ γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρώντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνε, ἵνα καὶ ἀνιμῆσῃται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτᾶ περιμένε· ἐς αὖριον ἔωθεν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἄδικεῖς ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ
δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvimus? etenim inter nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, vt tollat ancoram. Porfitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquis me hesternum iam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauigant, ego vero solus hic destituar: quamquam
cur

διανήχομαι κατ' αὐτές; ἔ γάρ δέδια μὴ ἀπα-
γορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεύς· ἄλλως τε
καὶ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθητὰ καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τῆτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· ἔ-
θέμις ἔτιω σε διαλεθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως
ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μη-
δαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐ-
τὸν, καὶ σὺ ὦ Ἐρμῆ, συνανάσπασεν.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάν-
τα ὡς ὄρεῖς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμας, εἰ δοκεῖ,
τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἐρμῆς ἐνε-
νόησεν· ἀνάβαιθε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ
ἀλιτηγίου καταπάττει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim me-
tuo, ne viribus defectus suffocet, qui iam sum
mortuus, praesertim cum nec obolum habeam
vnde nulum solvam. CLOTH. Quid hoc?
Expecta Micylle: non est fas ita te transire.
MIC. Quin forte citius quam vos deferar.
CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus
eius recipiendi causa, et tu Mercuri, vna illum
manu porrecta intro trahe.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim,
ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si
videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogita-
vit illud Mercurius. Ascende igitur et cerui-
ces impii conculca. nobis vero felix cursus con-
tingat!

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλη-
 θείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν ἔκ
 ἂν ἔχωμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέεν
 γὰρ οὐδὲν ἔστι τῆς πῆρας, ἢν ἔραξ, καὶ τούτου
 τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἦν ἀντλεῖν ἐθῆλης, ἔ-
 τοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέγιστη δὲ εἶδέν,
 ἦν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἔρετμόν δῶς μόνον.
 ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτί γὰρ ἱκανὸν παρὰ
 σοῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσασθαι δεή-
 σει. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἦν παρ εἰδῆς κέλευσμαί τι
 τῶν ναυτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χά-
 ρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ἔραξ, ἀντεπηχεῦσιν
 εὔτοι δακρυόντες. ὥς ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιτα-
 ρεχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Cha-
 ron, verum dicere. Ego obolum, quem post
 traiectum tibi soluam, non habeo: neque enim
 mihi quidquam praeter hanc quam vides peram,
 et hanc clauam. Caeterum si haurire me velis,
 aut remigare, paratus sum: nihil autem de me
 querere, modo commodum et robustum mihi
 remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim
 fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Num-
 quid etiam cantu incitare remiges oportebit?
 CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nau-
 ticum. CYN. Noui, Charon, et plurima qui-
 dem; sed vide, respondent hi nobis ploratibus:
 itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΠΑ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀττοταῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ἔκληρονόμος σπαθήσει λαβῶν. ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν κρογγῶν με παιδίον. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίνυλλε, σὺ δ' ἔδεν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλευσαί τινα. ΜΙΚ. Ἀπαγε, ἔδεν ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι εὐπλοῦν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπίξενάξου. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ εἶμοι τῶν κτημάτων· εἶμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν Ὀττοταῖ, τῶν σαφρῶν ὑποδημάτων· καὶ ἔτι ἄκακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mihi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinqua! ALIVS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIVS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam traiceré. MIC. Apage, nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri, hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego, &

κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμηνῶ,
 εἰδὲ τῆ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμέγυμνος
 περινοσήσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῆ κρύεσ συγκ-
 κροτῶν. τίς ἄρα με τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 πεντητήριον; ἰκανῶς τεθρήνητα· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλευκάμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πόρθημια πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δέ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μικύλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ρεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δέ, οὔτε οἶδα εἰ τετραγῶ-
 νόν ἐστιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπιμεροῦς τήμερον· ἀποβαί-
 νετε

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHAR. Age iam vecturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus; an rotundum? CHAR. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ὄμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βῆς, τ καὶ κύνες, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μύθειμι. διαπλευσάμεν γὰρ κακείνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτὲς, εἰ Ἐρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῆ, ἐς τὸ ἀντιπέραις ἀποπλευσᾶμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθην τὰς Σῆρας διαξῆσα. τεθναῖσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ· Προΐωμεν ὡς ἔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἵπτασθε μοι.

ΜΙΚ. Ἡρακλείς, τῶ ζόφκ. πᾶ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῶ διαγνώ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ ἔδεν ἔτε καλόν, ἔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη
καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boves, et canes, et reliquas animantes transeo: traici enim et has oportet. CLOTTH. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ripam renauigabo, Indopatemi et Heramithrem Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa. MERC. Heus procedamus, vel potius sequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τρεβόνιον, πρότερον τῶς ἀμορφῶν εἶ-
 ναι δοκεῖν, ἰσότημον γίνεταί τῃ πορφύρεϊ διὰ τῆ
 βασιλείας. ἀφανῆ γὰρ ἀμφῶ, καὶ ὑπὸ τῶ αὐ-
 τῶ σκότῳ καταδεδιμῶτα. Κυρίαρε, σὺ δὲ πᾶ
 σατε ἄρα ὦν κυρχάνεις; ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοὶ Μίκυλλε· ἀπὸ ἀμα εἰ δοκεῖ. βαδίζω-
 μεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, στελέαθης γὰρ, ὦ Κυρίαρε, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοὶ δοκεῖ;
 ΚΤΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὲ ἐν προσέρχεται δαδα-
 χῆσά τις, φοβερὴν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέπασα· ἢ ἄρα πᾶ Ἐριννὺς ἐσίν; ΜΙΚ. Ἐοι-
 κεν ἀπὸ γὰρ τῆ σχήματος.

EPM.

iam detrita illa lacerata, quae turpis paulo ante
 videbatur, aequam honorem regis purpurae
 obtinet: speciem enim neutra habet, easdem
 utraque tenebras subit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, amba una ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enima es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyis
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23 MERC.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνει τέτταρς, ὦ Τισιφάνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γὰρ ὁ Ῥαδάμανθυς αὐτὸς ὑμᾶς περιμένει. ΡΑΔ. Πρόσκαλε αὐτὰς ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑριμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. ὦ Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἐνεκα; ΚΤΝ. Πάντως βύλομαι κατηγορησαί τινος, ἀσυνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. ἢ ἂν ἔν ἀξιοπίστος εἶην λέγων, μὴ ἔχῃ πρῶτερον αὐτὸς Φανείσ αἰὸς εἶμι, καὶ αἰὸν τινα ἐβίωσα τρέπων. ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ; ΚΤΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄρισε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάσθηθι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορῆς.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnyis: tu vero, Mercuri, praconium fac et aduoca. CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admoue. RHAD. Qua caussa? CYN. Oninino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patrauit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus. RHAD. Huc accede, et primus sta in iudicio. tu vero accusaturus aduoca.

24. MERC.

ERM. Εἴ τις Κυνίσκη τέτι κατηγορεῖ, δευ-
 ρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'
 ἀχ' ἰκανὸν τέτο ὡς Κυνίσκη· ἀπόδιθι δὲ ὅπως
 ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΥΝ.
 Πῶ γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅπό-
 σα ἂν τις ὑμῶν προηρᾶ ἐργάσθηται παρὰ τὸν βίον,
 καθ' ἑκάστον αὐτῶν ἀφανῆ σήματα ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδᾶ σοι γυμνὸς παρ-
 ἔσηκα· ὡς ἀναζητεῖ ταῦτα, ἀπερ σὺ Φῆς τὰ
 σήματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπάπαν ἔτοσι,
 πλὴν τέτων τετῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ,
 καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέτο; ἔχνη
 μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαιμάτων, ἐκ οἷδα
 δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται·
 πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
 velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo ac-
 cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
 te, vt inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
 ego notis compunctus essem? RHAD. Quae-
 cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
 rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
 animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
 Purus vt plurimum hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, euanidas omnino et vix cognos-
 cibles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
 dem et signa notarum inustarum adsunt, sed
 nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.
 Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τὸτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχις φιλοσοφεῖν ἤρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῶ γέ, ἔτος, καὶ ἀνυσιμωτάτω χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιδι' ἐς τὰς Μακάρων νῆσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γέ πρότερον ἔφη τυράννη, ἀλλὰ προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὸν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρὸν ἔστι, καὶ βραχέως τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνὸς εἶμι, ὥς ἐπισκόποις

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas; versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, & Rhadamanthe, et breui exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.
RHAD.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτο-
τόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὐγε· ὦ Μίκυλλε, κα-
θαρός ἀκριβῶς καὶ ἀνσπίγερφος, ἀπίθι καὶ σὺ
παρὰ Κυνίσκον τῆτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσ-
κάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδα ἡμέτω,
ποιεῖς φη; προσίθι· σὲ τὸν τύραννον προσκα-
λῶ· πρόσβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφώνη ἐς τὸ μέ-
σον, ἐπὶ τραχηλὸν ὠθεῖσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε,
κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνῆρ
εὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὄλον, εἰδὲ λόγων ἔδει· γνώ-
ση γὰρ αὐτόν αὐτίκα· μάλα βίος ἔστι ἀπὸ τῶν
σημάτων· ὅμως δὲ, κἀντὸς ἀποκαλύψω σοὶ
τὸν ἄνδρα, καὶ τῆ λογχε δείξω φανερώτερον·
έτοσί

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus.
RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et
nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum
illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Me-
gapenthes Lacydae F. prodito. Quo te vertis?
accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum,
Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero,
Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim
homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus
erat oratione. Statim enim illum, qualis fit,
cognosces ex notis: tamen et ipse detegam ti-
bi virum, et oratione mea clarius ostendam.

ἔτσι γὰρ ἀπειρηκαὶ ἀρετός, ὅποια μὲν ἰδιώτης
 ὦν ἐπρεξε, παρεκλείψεν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θεμιστάτας προσηταίρεμένος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἔπανασάς, τῆ πόλει τύραννος κατέ-
 ἔστη, ἀκρίτας μὲν ἀπέεταπες πλεβίονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ ἐσίας ἐνάσιων ἀφαιρέμενος, καὶ πλέτε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, ἔδεμίαν μὲν
 ἀκόλασιαν ἰδέειν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμί-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀδελίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθέτους διαφθείρων, καὶ ἔφη-
 βας καταισχύων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κούοις ἐμπάρων· καὶ ὑπερβίαις μὲν γε, καὶ τύ-
 φῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φρυάγμα-

Quae igitur succerrimus isto, quamdiu priuatus
 fuit perpétrauerit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est,
 virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-
 tes

τος 16), εἰδὲ κατ' ἀξίον δύναιτο ἂν κατ' αὐτῆ
 λαβεῖν τὴν δίκην· φοῖδιον γέν' ἄν τις τὸν ἥλιον,
 ἢ τῆτον ἀσκαρδαμικτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν
 καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινεργόν
 αὐτῆ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο; ὅσως μηδὲ
 τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι
 μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτῆ διαβολή, αὐ-
 τικῆ εἴση, προκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῆ πεφο-
 νευμένους· μᾶλλον δὲ ἀλλητοὶ ὡς ὄρος πάρεσι
 καὶ περιζάντες, ἀγγισσιν αὐτόν· ἔτοι πάντες,
 ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τῆ ἀλιτηρίᾳ τεθναῖσιν·
 οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευ-
 θέντες·

tes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis
 repetere. Facilius enim solem aliquis quam
 istum oculis rectis et nihil conglucentibus ad-
 spexisset. Verum etiam crudelem istius in no-
 vis suppliciis excogitandis solertiam; quis enar-
 ret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit.
 Hanc vero non esse inanem contra istum calum-
 niam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto
 interemtos. Quin inuocati, ut vides, adsunt,
 et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhada-
 manthe, ab execrabili homine perierunt: alii
 quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis
 struxit;

16. Φρύαγματος] Φρύαγμα equorum est so-
 nitus naribus excussus, irae et ferociae
 nuncius, quem *frimitum* latini dicunt, ut
 Φρύαγμα Graeci. *Gesner.*

θύντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτῆσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλάτταν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μαζὲ σὺ;
 ΜΕΓ. Τὰς μὲν Φόνους εἰργασμαί, ἔς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχεύσεις, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσατο. ΚΤΝ. Οὐκὲν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθου, παρεξώ σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τέτες λέγεις; ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἐριμῆ, τὸν λύχρον αὐτῆ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσεσι γὰρ αὐτὰ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum perductis; alii quod essent diuites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est. CYN. Igitur et horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicitis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio
 E e dicent,

αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι σσημαί-
 ζαντο αὐτῶ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίη, καὶ ὁ Λύχνος
 ὁ Μεγαπένθης κερῆσω· εὐγε ἐποίησαν ὑπακί-
 σαντες. ΡΑΔ. Εἶπατε ἔν ὑμεῖς ἄ σὺντε Με-
 γαπένθει τέτω· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίη λέγε.
 ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορεῖς, Κυνίσκος·
 ἐγὼ μόντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα· Ραδά-
 μανθου, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἄ ἐπ' ἐμοῦ
 διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστα μὲν ἔν κα-
 ταμαρτυρεῖς, μεθ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένετα· καὶ
 σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΤΧ. Ἐγὼ
 τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἐκ οἶδα· εἰ γὰρ παρῆν· ἄ
 δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὄνῳ λέ-
 γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρ-
 ῆτα,

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Le-
 ctus et Lucerna Megapenthis adfuntō. Bonum
 factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
 quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT.
 Verē omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
 cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
 pia erant, quae in me patruit. RHAD. Pla-
 nissime igitur contra illum fers testimonium,
 qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
 cerna, dic testimonium. LVC. Diurna eius
 facinora non noui; neque enim aderam: quae
 vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
 re. Veram vidi equidem infanda multa, et
 contu-

ἔρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπελαιότα 17). καίτοι πολλὰ κίς ἐκὼν τέλειον ἐκ ἔπινον, ἀποσβήναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινε.

ΡΑΔ. "Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων" ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν σιγμάτων· παρκαί, ὅλος οὐποσὶ πελιδνός; καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυανός ἐστὶν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἐν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστὶν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Καρβέρω;
ΚΥΝ.

contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe vltro oleum non biberem, extinguere cupiens: at ille et admouit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est liuidus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Ee 2

CYN.

17. Ὑπερπελαιότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις; ἐγὼ σοι και-
νήν τινα καὶ πρέπυσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπι-
τάτω χάριν εἰσομαι. ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν αἱμα-
τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν μόνος ἐξ
ἀπάντων ἀποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΤΝ. Χαλεπήν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον
ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπασζόμενος τὴν
τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεῖς ἔτοσι, δε-
δόσθω, μεμνημένος ὧν ἐπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me
iuiturus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibit.

29. RHAD. Quid ira? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Damnus esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

~~XXXXXXXXXX~~

Mortuorum Dialogi.

D iozenis et Pollucis	2
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilochi et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantae et Callidemidae	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- verforum	41
Cratetis et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantali	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therstae et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiae	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Softrati	147

Menippus, siue Necyomantia	158
Charon, siue Contemplantes	197
De Sacrificiis	249
Vitarum auctio	269
Piscator, seu Renouiscetes	314
Cataplus, siue Tyrannus	388

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti

V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.

p. XXXIV. sq.

Quaestum est vris doctissimis, quid esset apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed. Hemst. ἐπιδικάσιμος Φίλος. Micyllus interpretatus est appetibilis amicis. I. Fr. Gronovius autem vris adiucatus amicis, quod probant filius Iacobus et Hemsterhusius ὁ παντ', idque conuenienter contrario Φοβερὸς ἐχθροῖς. Ego autem nondum potui intelligere, quomodo et forma verbi, secundum analogiam linguae, et origo eius, possit hanc significationem admittere. Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδικασθῆ, quod sit eiusmodi, vt id homines ἐπιδικάζωνται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, vt Kusterus de Verb. med. p. 112. ostendit, certare de hereditate, petere hereditatem. Hinc factum, sicut in aliis verbis, vt quod primum de certa parte diceretur, id vsurparetur deinde de genere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι expetere aliquid, ~~utilitatis causa, certare de re aliqua consequenda, sibi vindicanda.~~ Hoc sensu planissime dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. demonstrans Strepsiaden se ἀγοισμον vocare, non deprimendi sui causa, sed Iuratum diuitiarum indicandarum: ἔ γαρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ πλεῖστος ἦν,

ἦν, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτῆ ἡ γυνή, nobilis et urbana femina, nisi valde diues fuisset, eum non appetisset, eius conditione vti noluisse. Vnde cogi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις esse, quem, vtilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam conseruare expetant, in quo colendo, obseruando, retinendo, certent. Idque etiám confirmat locus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae vnum illum Luciani locum exhibent) Antiqu. IV, 2. 4. ed. Hav. vbi Moses dicit Aaronem, etiam Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id κατὰ τὴν ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut de eo consequendo certent, qui velint, ut peyat, qui velit.

L I P S I A E

EX OFFICINA SOMMERIA.